СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.25 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.25

РІК CV ПАРСИППАНІ, Н. Дж., П'ЯТНИЦЯ, 20 ЛИСТОПАДА 1998 ЧИСЛО 21 VOL. CV PARSIPPANY, N.J., NOVEMBER 20, 1998 No. 21

Уряд і НБУ пропонують допомогу потерпілим від повені

КИЇВ (УНІАР). — З метою ліквідації наслідків стихії на Запарпатті та на виконання доручення Президента Кабінет Міністрів та Національний Банк виступили з ініціятивою профінансувати будівництво та відновлення житлових будинків, пошкоджених повінню. Забудовникам, які лишилися без житла внаслідок стихійного лиха, будуть виділені безвідсоткові позички терміном на 10-15 років в обсязі близько 40 млн. гривень. Підприємства, що виробляють будівельні матеріяли, мають забезпечити їхню поставку організаціям, які відбудовуватимуть житло за рахунок погашення заборгованости із сплати податків та інших обов'язкових платежів до бюджету.

(Про стихійне лихо на Закарпатті читайте на стор. 6)

Україна виривається з ґазової залежности від Росії

Відкрито новий ґазопровід Денецьке-Маріюпіль

ДОНЕЧЧИНА. — 13 листопада під Маріюполем Президент Леонід Кучма врочисто відкрив ґазопровід Донецьке-Маріюпіль. За словами Президента, пуск цього об'єкту окрім значного економічного має ще й політичне значення, оскільки відтепер Донецька й Запорізька області не залежатимуть від поставок російського ґазу.

„У Росії раніше була можливість чинити тиск на Україну, а тепер нема", — сказав він, згідно з агентством Інтерфакс-Україна. Як відомо, Україна є найбільшим споживачем російського ґазу, імпортуючи з Російської Федерації приблизно 50 блн. кубометрів ґазу щороку.

Як зазначив керівник компанії „Нафтоґаз України" Ігор Бакай, новий ґазопровід, завдовжки 103 кілометри і потужністю 20 кубометрів на рік, забезпечить ґазом увесь Донбас, в якому зосереджена основна промисловість України. „Тепер ми незалежні від несподіваних рішень Росії постачати ґаз до Маріюполя чи ні", — сказав інший представник „Нафтоґазу". Україна, як відомо, заборгувала російській монополії „Ґазпром" біля 1.2 блн. дол. Москва часто використовує це як привід для того, щоб призупиняти поставки ґазу в Україну.

За словами І. Бакая, Україна сподівається розрахуватися з Росією за ґаз до кінця цього року. Частину боргу буде покрито поставками харчів і ґазових турбін на суму 500 тис. дол.

Ірак: гра в кота і мишу триває

Так, в основному можна назвати постійні маневри іракського можновладця Саддама Гуссейна з міжнародною дипломатією, а зокрема зі З'єднаними Стейтами Америки, впродовж останніх семи років.

Наявно ця гра триває від 2 серпня 1990 року, коли війська Іраку без будь-якого попередження окупували Кувайт. 6 серпня 1990 року Організація Об'єднаних Націй заборонила всю торгівлю з Іраком. 28 серпня 1990 року Ірак проголосив Кувайт своєю 19-ою провінцією. Рада безпеки ООН дала Іракові термін до 16 січня 1991 року випровадити свої війська з Кувайту, а коли цього не сталося, міжнародна військова коаліція під керівництвом ЗСА розпочала летунські налети на військові забудовання в Іраку та бомбардування військових іракських позицій в Кувайті. Ірак відплатився негайно випуском ракет на Ізраїль і Савдійську Арабію. Тоді 23 лютого згадана коаліція розпочала наступ сухопутніми військами, і вже 27 лютого

(Закінчення на стор. 8)

Звернення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви з нагоди завершення Синоду Єпископів 1998 року

Львів — Крехів, 1-10 вересня 1998 року

Дорогі в Христі священослужителі, монахи й монахині та миряни Греко-Католицької Церкви!

Закінчуючи наш цьогорічний, одинадцятий за рахунком, Синод Єпископів УГКЦ, бажаємо привітати усіх вас, поділитися з вами нашими радощами й турботами та вказати на справи, якими ми займалися. Але перш за все хочемо звернути нашу й вашу увагу на працю Патріяршого Собору, який передував нашим синодальним нарадам.

Про Божій помочі в день відкриття Синоду, в неділю, 30 серпня 1998 року Божого, завершилася друга сесія Патріяршого Собору.

(Закінчення на стор. 8)

Спеціяльні Наради Головного Уряду УНС проаналізували проблеми післяконвенційного року. Окреслено працю на наступний рік

Убрана в золото і багрянець, із закритими на осінь басейнами та спорожнілими залями, тиха й урочиста, Союзівка так само прекрасна, як і будь-якої пори року. В суботу й неділю, 7 і 8 листопада, тут, однак, панувало ділове пожвавлення — відпочинкова оселя Українського Народного Союзу вітала учасників Спеціяльних Нарад Головного Уряду УНС. Це було перше зібрання нового уряду, обраного на 34-й Конвенції в травні цього року.

Радні Варка Бачинська, Мирон Грох, Євген Остиславський та Текля Мороз бесідують під час перерви

(Продовження на стор. 7)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Вандалізм у святині

КИЇВ (УНІАР). — Вночі з 13 на 14 листопада невідомі сплюжили, а потім підпалили святиню християнства і національної історії України — церкву св. Миколая на Аскольдовій могилі. Вандали обмалювали стіни та колони церкви сатанинськими знаками й іншими малюнками, які ображають почуття українських віруючих. Насміялися злочинці і над вівтарем — через вибиту шибку вони вкинули туди запалену ганчірку. Згоріла ікона Богородиці, деякі речі. Півроку тому відреставрована і освячена церква св. Миколая належить до греко-католицької громади. За фактом вчиненого злочину ведеться слідство.

Відбувся другий з'їзд Християнсько-Народного Союзу

КИЇВ (УНІАР). — У Києві відбувся другий з'їзд партії Християнсько-Народний Союз. Головним питанням було обговорення можливого кандидата на майбутніх президентських виборах, а також внесення змін до недосконалого статуту партії. „На з'їзді окреслювалися лише вимоги до кандидата на президента", — повідомив голова оргкомітету Володимир Стретович. Він не відкидає можливости об'єднання Християнсько-Народного Союзу перед виборами з іншими партіями національно-демократичного спрямування. На його думку, їх може об'єднати прийнятний для всіх кандидат на пост Президента. Однак остаточне рішення буде ухвалено у травні наступного року на третьому з'їзді партії.

Л. Кучма домагатиметься переобрання під гаслом стабільности

ЗАПОРІЖЖЯ, (УНІАР). — Свою президентську кампанію 1999 року Леонід Кучма проводитиме під гаслом „Збереження політичної, соціяльної та економічної стабільности у державі", заявив він у Запоріжжі під час робочої поїздки. Президент в черговий раз наголосив, що зміна політичного курсу приведе лише до серйозних негативних наслідків. Л. Кучма вважає, що механізм співіснування Уряду та парляменту необхідно закріпити у Конституції.

Відкрито вітрову електростанцію

ДОНЕЧЧИНА, (УНІАР). — 13 листопада в рамках своєї робочої поїздки на Донеччину Леонід Кучма взяв участь у церемонії відкриття Новоазовської вітрової електростанції. У майбутньому її потужність становитиме 50 мегават, що дозволить забезпечити електроенергією увесь Новоазовський район Донеччини. Того самого дня Л. Кучма брав участь у відкритті нового газопроводу біля Маріуполя.

Заборгованість у платнях збільшилася до 10 блн. грн.

КИЇВ (УНІАР). — Заборгованість із зарплат, пенсій, стипендій та інших соціяльних виплат уже сягнула 10 блн. гривень, повідомив 13 листопада на нараді за участю голів обласних державних адміністрацій віце-прем'єр-міністер Микола Білоблоцький. На його думку, такий стан з погашенням заборгованости важко пояснити об'єктивними причинами, оскільки останнім часом і Президент, і Уряд докладають чимало зусиль, аби розв'язати проблему. Натомість у більшості областей України відбулося багаторазове зростання цієї заборгованости. Приміром, на Львівщині вона зросла у три рази, на Миколаївщині, Вінниччині — більш як у два. Це свідчить, що люди в цих регіонах не отримують платню протягом 5-7 місяців. Не зменшується заборгованість і до Пенсійного фонду. Останнім часом вона зросла майже на чверть.

Приватизація триватиме всупереч протидії парляменту

КИЇВ (УНІАР). — „Приватизація триватиме у новому році, навіть якщо Верховна Рада і не ухвалить програму приватизації на 1999 рік", — сказав на засіданні економічного „круглого столу", яке відбулося у представництві Світового банку України, голова Фонду Державного майна Олександер Бондар. До ухвалення нового документу діятиме програма приватизації на 1998 рік. Однак, за словами Бондаря, слід зважити на те, що не всі її норми прийнятні у нових умовах і у зв'язку з цим можуть виникнути серйозні проблеми.

Недержавні підприємства забезпечують приріст виробництва

КИЇВ (УНІАН). — Підприємства недержавного сектора економіки України забезпечували протягом 8 місяців приріст виробництва, згідно з інформацією Державного комітету статистики. Разом з тим, динаміка промислового виробництва свідчить про відсутність стабільности в роботі як державного, так і недержавного сектора економіки. За інформацією комітету, всього до 1 жовтня в країні змінили форму власности 79.1 відс. підприємств України. Практично повністю роздержавлено підприємства легкої (93.3 відс.), харчової (90.7 відс.), деревообробної і целюлозно-паперової (91.7 відс.) промисловости, які виробляють понад 90 відс. продукції кожної галузі. Найбільша кількість підприємств недержавного сектора — у Києві, Волинській, Закарпатській, Сумській, Черкаській і Чернігівській областях; державних — у Криму.

Україна і Болгарія підписали економічні угоди

КИЇВ (УНІАН). — Під час офіційної візити в Україну міністра закордонних справ Болгарії Надії Михайлової підписано ряд домовленостей між двома країнами щодо торговельно-економічної співпраці, боротьби зі злочинністю, обговорено також ряд міжнародних питань.

До кінця цього року Україна доставить в Болгарію 300 млн. кубометрів природного газу, сказала Н. Михайлова на конференції після зустрічі з міністром закордонних справ України Борисом Тарасюком.

Н. Михайлова повідомила, що досягнуто також домовлености про співпрацю в боротьбі зі злочинністю, обговорено ситуацію в Косово, питання співпраці в рамках Чорноморського економічного співробітництва. Болгарський міністр підтвердила зацікавлення у розвитку економічної, торговельної та інвестиційної співпраці з Україною.

Крім того, Н.Михайлова висловила задоволення ставленням до болгарської національної меншини, яка проживає на території України. Б.Тарасюк сказав, що в ході переговорів сторони ознайомилися з фінансово-економічним становищем в обох країнах. Він відзначив, незважаючи на економічні труднощі, товарообіг між двома країнами становить 300 млн. дол.

Значна частина українського експорту в Болгарію — це мінеральне (кам'яне) вугілля, кокс, чорні метали, залізна руда, продукція хемічної промисловости. В болгарському експорті в Україну переважають фармацевтичні, парфюмерні і косметичні вироби, продукти нафтоперобки, харчової і машинобудівної промисловости.

Н. Михайлова мала також зустріч з прем'єром України Валерієм Пустовойтенком.

Скорочуються надходження сільсько-господарської продукції

КИЇВ (УНІАН). — За 9 місяців 1998 року порівняно з аналогічним періодом 1997 року зменшилися обсяги укладених угод на закупівлю молока на 20 відс., худоби і птиці — на 40 відс., плодів і ягід — на 41 відс., овочів — на 62 відс., яєць — на 70 відс. Разом з тим, зросли обсяги (на 2 відс.) за договорами на закупівлю картоплі, однак і ці угоди не виконуються. За цей період у рахунок виконання договорів на закупівлю надійшло лише 3.5 тис. тонн картоплі (5 відс. від запляннованого обсягу і 54 відс. рівня 1997 року), 4 тис. тонн плодів і ягід (відповідно 10 і 16 відс.), 20.8 тис. тонн овочів (23 і 106 відс.), 95.8 тис. тонн худоби і птиці (51 і 64 відс.), 125.7 млн. штук яєць (70 і 43 відс) і 1,5 млн. тонн молока і молочних продуктів.

Дж. Сорос: "Українське керівництво має ініціювати проведення нових реформ в економіці"

КИЇВ (УНІАН). — Відомий американський фінансист Джордж Сорос вважає, що Президент України Леонід Кучма повинен виступити з ініціятивою проведення "структурної реформи" в економіці, яка допомогла б подолати нинішню ситуацію, що склалася у взаємовідносинах України з Міжнародним валютним фондом. Після зустрічі з керівником Української держави Дж.Сорос в інтерв'ю журналістам підкреслив, що без успішної програми співпраці з МВФ Україна "ризикує наслідувати російський приклад".

На думку Дж. Сороса, українське керівництво "опинилося в патовій ситуації", оскільки, з одного боку, МВФ здійснює тиск на уряд з метою підвищення плати за комунальні послуги, з іншого — парлямент вимагає негайного погашення бюджетової заборгованости населенню за всіма соціяльними виплатами, що може призвести до додаткової грошової емісії. Проти останнього, за словами Дж.Сороса, "категорично виступають Світовий банк і МВФ". Фінансист вважає економічну ситуацію в Україні трохи кращою, ніж у Росії.

"Україна завжди може розраховувати на мою підтримку", - заявив у ході зустрічі з прем'єр-міністром України Валерієм Пустовойтенком засновник Міжнародного фонду "Відродження" Дж.Сорос. При цьому він підтвердив свої наміри і надалі надавати допомогу Україні за програмою перевишколу і регабілітації колишніх військовослужбовців. Як він повідомив, плянується також розширити цю програму і щодо перевишколу державних чиновників.

ТІЛЬКИ ФАКТ

Станом на 16 листопада від небувалої повені, яка тривала близько 10 днів, в Закарпатті загинуло 14 осіб. Президент Леонід Кучма проголосив цей регіон зоною стихійного лиха.

◆

В жовтні цього року прямі іноземні інвестиції в Україні збільшилися до 2.618 блн. дол. На початку року ця цифра становила 2.054 блн. дол.

◆

Валовий внутрішній продукт України становив за перші 10 місяців цього року 80.85 блн. дол., що на 0.7 відс. менше, ніж за цей самий період минулого року.

◆

В порівнянні з жовтнем минулого року промислове виробництво впало минулого місяця на 3.4 відс.

Згідно з офіційною статистикою, в жовтні в Україні було 908, 270 безробітних або 3.3 відс. від усієї робочої сили. У вересні рівень безробіття становив 866,516 осіб.

◆

Вартість споживчого кошика з 22 основних продуктів харчування підвищилася до 6 листопада порівняно з 25 вересня на 4.7 відс. і становила 67.75 гривні на людину (у вересні — 64.66 гривні). Найдорожчим реґіоном залишається Крим — 78.08 гривень., найдешевшим — Тернопільська область — 58.45 гривень. (у Києві — 70.71 гривень.). Середня заробітна платня в Україні у вересні становила 156.40 гривні.

◆

Бюджетний комітет Верховної Ради вважає за необхідне проведення цільової емісії в розмірі 5.5 блн. гривень. Емісія повинна бути спрямована на безпроцентні кредити підприємствам і інвестиції в окремі галузі економіки. Зокрема на розвиток суднобудування в Україні та на випуск сільсько-господарської техніки.

◆

Цього року в Україні зібрано 2.1 млн. тонн соняшника, урожайність насіння якого становить 10.1 центнера з гектара. Фахівці вважають, що причиною низької врожайности є недотримання технології обробітку і сильна спека в період цвітіння соняшника.

◆

Після вражаючої перемоги над збірною Чехії 15 листопада українська чоловіча волейбольна команда стала переможцем у групі С (сі), сподіваючись потрапити до чвертьфіналу. Українці перемогли чехів з таким рахунком: 15:5, 15:6, 15:6.

◆

Українська фігуристка Юля Лавренчук виборола друге місце у змаганнях за Чашу націй, що відбулися 15 листопада в німецькому місті Гельсенкірхен. Перше місце зайняла росіянка Єлена Соколова, а третє місце — теж росіянка Марія Бутирская.

◆

Міністер оборони України Олександер Кузьмук закликав Верховну Раду 11 листопада збільшити видатки на оборону на 57 відс. В проєкті бюджету на наступний рік передбачено виділити 1.7 блн. гривень, що, за словами міністра, не вистачить навіть на платні воякам, спорядження і одностреої.

◆

Енергетична ситуація в Україні опинилась в катастрофічній ситуації. Палива на теплових електростанціях залишилось лише на 11 діб, повідомив 16 листопада заступник міністра енергетики Володимир Дерчук.

ТЕМА ТИЖНЯ

Г. Удовенко: "В Україні ще погано поставлено контролю за дотриманням прав людини"

КИЇВ (УНІАН). — Україна йде шляхом демократичних перетворень, сприяння всебічному захистові прав людини, – зазначив голова парляментського Комітету з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин Генадій Удовенко на прес-конференції, присвяченій 50-ій річниці підписання Деклярації ООН з прав людини. Водночас, вважає він, незважаючи на те, що в Конституції "досить якісно" виписано розділ про права громадянина, а також в країні введено посаду Уповноваженого Верховної Ради з прав людини, ще бракує правової культури та погано поставлено контролю за виконанням прав громадян. На підтвердження своєї думки, він сказав про 30,000 скарг, які надіслано до Европейського суду, хоча, вважає Г. Удовенко, ці справи потрібно було б вирішувати в Україні. Крім того, він наголосив на пожвавленні праці очолюваного ним комітету, який за час своєї діяльности підготував до розгляду парляментом чотири законопроєкти. Зокрема, це закон України "Про зняття застережень України до Конвенції проти катувань та інших жорстоких, або таких, що принижують людську гідність, видів поводження і покарання", законопроєкти "Про концепції державної правової політики захисту прав людини", "Про внесення змін і доповнень до закону України 'Про звернення громадян'", "Про ратифікацію Угоди про співробітництво держав-учасниць СНД у боротьбі з незаконною міграцією". Однак, вважає Г. Удовенко, досі не опрацьовано цілісної системи здійснення нормотворчої діяльности у забезпеченні прав людини, що, на його думку, можливе лише при залученні структур не лише законодавчої, а й судової влади, прокуратури за провідної ролі Міністерства Юстиції. Г. Удовенко поінформував, що 8 грудня в Україні, як і в усьому світі, відзначатиметься День прав людини.

Генадій Удовенко також сказав, що якнайскоріше ухвалення закону про мораторій на смертну кару відвернуло б гостру критику на адресу України з боку Парляментської Асамблеї Ради Европи. Таку думку висловив на прес-конференції у п'ятницю голова Комітету ВР з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин , коментуючи заяву доповідача Комітету ПА РЕ по Україні щодо того, що в разі невиконання Україною своїх зобов'язань буде порушено питання про відсторонення делегації ВР України від участи в засіданнях ПАРЕ. Він повідомив, що Комітет ВР з питань прав людини, національних меншин та міжнаціональних відносин нещодавно вніс на розгляд парляменту законопроєкт про введення мораторію на виконання смертних вироків. При цьому голова комітету зазначив, що хоча в Україні протягом одного року мораторій на смертну кару діяв, однак законодавчо це питання досі не визначено. Назвавши питання про мораторій на смертну кару "неоднозначним", Г. Удовенко водночас підкреслив, що "Україна повинна виконувати свої зобов'язання".

Комуністи Росії виступають проти жидів

В міжнародній газеті „Геральд Трібюн", що виходить у Парижі англійською мовою, читаємо в числі за 12 листопада, репортаж Дейвида Гоффмана на тему останніх публічних виступів російських комуністів проти зростаючої числом та силою жидівської народности в Росії, яка, на їхню думку, є головною причиною матеріяльної кризи — через особисті фінансові користі.

Виразною протижидівською атакою була перейнята промова комуністичного депутата Державної думи Росії Альберта Макашова на московському радіо у середу, 11 листопада. Він доводив, що саме жиди є причиною економічної кризи в Росії. Його промова, як пише американський кореспондент, викликала широкий відгук. Незважаючи на протести, Дума відмовилася покарати А. Макашова. В його обороні став і комуністичний провідник Геннадій Зюґанов. Як інформує американський журналіст, причиною оборони Макашова є факт, що під цю пору жидівські підприємці є таки найбагатшими. Зокрема вони мають під своєю фінансовою контролею дві найбільші телевізійні станції. Особливо гостро заатакував Макашов у своїй аналізі економічної кризи в Росії Бориса Березовського, який уважається чи не найбагатшим жидом в Росії. Він є власником найбагатшої телевізійної станції, як також підприємств з нафтою, літаками та ін.

Підтримуючи арґументацію Макашова, Зюґанов підкреслив, що не вважає його антисемітом. Макашов дав інтерв'ю кореспондентові італійського щоденника „Ля Стампа", в якому висунув ідею обмеження кількости мешкаючих в Росії жидів, мовляв у цей спосіб можна зменшити економічну кризу, яка тепер заіснувала із девальвацією рубля. Він також заатакував телевізійного журналіста Павла Лобкова, канал якого є власністю провідника жидівської меншини в Росії Владіміра Ґусинського. У всіх своїх виступах Макашов уживає образливого для жидів окреслення — „юд" і закликає до вигнання їх з Росії. Проти цих виступів Макашова запротестували члени партії „Яблоко", а провідники Верховної Ради, хоча теж належать до лівих, пропонують шляхом голосування позбавити Макашова парляментарного імунітету.

О.К.

АМЕРИКА І СВІТ

Директор Сі-Ай-Ей погрожує резиґнацією

ВАШІНҐТОН. — Згідно з твердженнями американських офіційних чинників, під час минуломісячних близькосхідніх мирних переговорів у Мериленді, директор Сі-Ай-Ей Джордж Тенет остеріг Президента Билла Клінтона, що він зрезиґнує, якщо Президент погодиться звільнити з ув'язнення шпигуна Джонатана Полларда. Дж.Тенет, який був учасником згаданих переговорів, своє застереження зробив Президентові Клінтонові після цього, коли дізнався, що ізраїльський прем'єр-міністер Беньямін Нетанягу справу Дж. Полларда зробив головною точкою своїх вимог у мирних переговорах. Президент Б. Клінтон не погодився на вимоги Б. Нетанягу, але пообіцяв справу Дж. Полларда поновно розглянути. Дж. Тенет відмовився в будь-який спосіб коментувати цю справу на запити репортерів засобів масової інформації, так само, як і речник Сі-Ай-Ей. Дж. Поллард, колишній аналітик американської морської розвідки,13 років тому був засуджений на довічне ув'язнення за шпигунство в користь Ізраїля.

Кабінет міністрів Ізраїля підтримав Б. Нетанягу та схвалив підписаний ним мирний договір

ЄРУСАЛИМ. — З двотижневим зволіканням, у вівторок, 11 листопада, кабінет міністрів Ізраїля умовно затвердив мирний договір, який минулого місяця, за посередництвом Президента Билла Клінтона, підписали у Мериленді ізраїльський прем'єр-міністер Беньямін Нетанягу і палестинський провідник Ясір Арафат. Затверджено договір з новими вимогами, котрі не були частиною вищезгаданого договору, тому палестинці цей крок ізраїльського кабінету міністрів інтерпретують як поштовх до нового конфлікту. З 17 міністрів кабінету 8 проголосувало „за" 5 утримались від голосування, а чотири голосувало „проти". Незважаючи на те, що перемога прем'єр-міністра Б. Нетанягу була досить хиткою, Медлин Олбрайт, секретар Державного департаменту ЗСА, назвала її „важливим кроком вперед у процесі замирення".

ЗСА підписали договір боротьби з ґльобальним потеплінням

ВАШІНҐТОН. — У четвер, 12 листопада, Уряд Президента Билла Клінтона підписав міжнародну угоду про боротьбу з ґльобальним потеплінням, і тим самим заманіфестував провідну, ролю Америки у змаганнях за краще довкілля. Підписання згаданої угоди до певної міри зобов'язує Америку до виконання точок згаданої угоди — суворого зменшення випромінювання індустріяльних ґазів з горіння вугілля, нафти, дров і природного ґазу. Все ж таки угода законно не є зобов'язуючою без підтримки Сенату, а це покищо не виглядає швидкою можливістю.

Новий засіб повернення молоді до жидівства

ЄРУСАЛИМ. — Намагаючись пробудити до життя релігійну ідентичність серед жидівської молоді, котра чисельно відрікається своєї віри, жидівські організації вирішили діяти, щоб цьому лихові запобігти. Ось новий засіб у цьому напрямі: вирішено подати до загального відома, що жидівські організації готові платити за подорож і 10-денне перебування в Ізраїлі, будь-якій молодій людині жидівського походження віком від 15 до 26 років, де б вона не проживала. Програма, згідно з підрахунками, коштуватиме понад 300 млн. дол. впродовж п'яти років, і її фінансуватиме Ізраїль, знані жидівські жертводавці з Північної Америки та Рада жидівських федерацій. Організатори програми вірять, що навіть таке коротке перебування молодої людини в Ізраїлі, котра вже давно відчужилася від жидівства, може допомогти їй знайти своє коріння.

Бразилія отримає фінансову допомогу від МВФ

ВАШІНҐТОН. — Офіційні чинники стверджують, що після кількамісячних переговорів Міжнародний валютний фонд і кільканадцять інших країн вирішили надати Бразилії цілий ряд позичок в сумі 42 блн. дол., щоб допомогти устабілізувати економіку країни. Згадана сума включатиме понад п'ять блн. дол. від ЗСА, і як звичайно в таких випадках, гроші Бразилія отримуватиме кількома наворотами — залежно від того, з якою швидкістю бразилійський конгрес уводитиме в життя висунуті позикодавцями передумови. ЗСА намагаються допомогти Бразилії вийти з теперішньої економічної кризи, бо в іншому випадку це могло б негативно вплинути на економіку Америки, Одже одним з її найбільших торговельних партнерів є Бразилія.

Міжнародна станція у космосі стане дійсністю

ВАШІНҐТОН. — Після багаторічних дискусій, великої кількости многогранних дослідів і кошторису в сумі більйонів долярів, ЗСА та 15 інших країн готові розпочати будову найбільшої та дуже складної структури, котру будь-коли пробували змонтувати в космосі — постійної космічної станції. Плянувальники будови цього п'ятирічного проєкту, котрий буде здійснюватися на висоті 220 миль над Землею, твердять, що досліди, здійснювані в цьому космічному комплексі, зможуть дати відповіді на важливі питання про майбутність людини в космосі. Незважаючи на фінансові труднощі, Росія готова вже цього тижня запустити в космос першу частину згаданої космічної станції — 20-тонновий герметичний модуль, котрий служитиме ядром запланованої структури, постачаючи початкову рушійну силу та енергію. Заплановано запустити цю першу, Росією збудовано і названою „Заря", частину в космос 20 листопада на спині протонної ракети з Байконурського космодрому в Казахстані.

Зформовано ще одну політичну партію в Росії

МОСКВА. — Коли пляни формування центристсько-лівого союзу з Комуністичною партією розлетілися, московський посадник Юрій Лужков, можливий кандидат на президента країни у 2000 році, повідомив, що формує свій власний політичний рух, який зватиметься „Отечество". Як пояснив Ю. Лужков, цей рух зформує політичний центр країни, котрий об'єднає елементи лівих і правих, пропагуючи в той сам час „засади вільного ринку, а також збереження державного сектору економіки".

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svo103@aol.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку-$30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку-$25.00. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Про мокрішу воду в українських криницях

Цей дивний заголовок я запозичено із урядової газети республіки Казахстан „Українські новини" з 14 жовтня ц. р. Цим універсальним запитанням озаголовлена одна із статтей: „Що зробити, щоб вода в українських криницях стала мокрішою?"

У статті зреферовано деякі аспекти відомої нам книжки д-ра Осипа Мороза „Україна: Шляхи вдосконалення держави", яка появилася цього року. Зокрема українців у Казахстані, відай, найбільше зацікавила українська діяспора в ЗСА і її майбутнє.

Подані за книжкою статистичні дані про нас, нам загальновідомі, але промовисті факти дуже виразно показують, як мало тепер осіб українського походження і високого інтелектуального рівня горнеться до українських організацій: лише 1,3 відсотка. Значить, їхня структура, спосіб дії та зміст не відповідають молодшому поколінню членів української діяспори.

Автор подає свою розв'язку цього невідрадного стану — до речі, не нову, коли він пише, що „майбутнє потребує нових підходів". Про це кожний знає — що у майбутньому і в сьогоденні не можна жити минулим, і коли є місце на спомини, то вони добрі для окремих людей, але ніколи для цілої спільноти. Не є вистачальними також надто емоційні вияви т. зв. патріотизму і брак послідовности, які так характеристичні для української спільноти в західній діяспорі. Півсторічне життя на Заході повинно було вже змінити нашу широку „степову" ментальність на дещо більш реальну. Може, це і є однією з причин, що віз громадського життя в західній діяспорі „тягнуть" далі рідіючі, з природних причин вимирання, давні громадські активісти, а молоді, тут народжені та виховані на американському реалізмові професіоналісти не вбачають ані цілі, ані оправдання в активній участі у нашому завмираючому громадському житті.

Це добре, що на цю тему появилася стаття в газеті, призначеній для українців у Казахстані, але чи мають можливість перечитати її делегати на 7-ий Світовий Конгрес Українців, який відбудеться вже за два тижні у Торонто? Чи не слід саме усім цим делегатам вже тепер поважно застановитися, як зробити воду в українських криницях мокрішою? Переглядаємо, однак, намічену програму, слухаємо у радіо про усі полуденки, бенкети та концерти, які з того приводу відбудуться, і, на жаль, стверджуємо, що, як вказує програма, усе іде добрим втертим шляхом, що його знаємо від десятків років. Звіти, доповіді, підсумки звітів, панелі на утерту тему „діяспора і Україна", а поза риштунками непорозуміння, боротьба за владу однієї чи іншої політичної партії і море особистих амбіцій.

А що буде у вислiді? Чи зуміють усі спільно дійти до конкретних, ділових висновків, що дійсно поможуть створити мокрішу воду в українських криницях тут і там? А може, це буде ще одна „українська імпреза" із закулісовими інтригами, нескінченною ворожнечею поодиноких груп і викиненням у смітник, а радше у чужу кишеню, десятків тисяч долярів на зібрання в одне місце та в одну залю соток делегатів із усіх країн, де живуть українці?

СЬОМИЙ СВІТОВИЙ КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ

відбудеться в Торонто 2—6 грудня 1998 року у готелі The Westin Harbour Castle

Офіційне відкриття Конгресу СКУ в середу, 2 грудня о 7 год. вечора. В четвер, 3 грудня, промовлятиме прем'єр Саскачевану Рой Романов.

У п'ятницю, 4 грудня, виступатиме прем'єр Онтаріо Майк Гаррис.

В суботу відбудеться святковий бенкет.

В неділю, 6 грудня, о 2 год. по полудні відбудеться концерт у Convocational Hall Торонтського університету.

Запрошуємо всю українську громаду до участи. Квитки в книгарнях Арка Квін та Вест Арка, а також у канцеляріях СКУ по тел.: (416) 762-1108 та КУК (416) 762-9427.

ДО ПРОБЛЕМ 7-го КОНҐРЕСУ СКУ

(Виховна Сесія та наради СКВОР)

Леся Храплива-Щур

Як звичайно, програма конгресу насичена і перенасичена проблемами, які вимагають негайного і добре продуманого вирішення, але, здається, конгрес, який стоїть перед нами, буде в цьому відношенні особливо багатий. Україна із своєю важкою ситуацією творить зовсім нові обставини і для всього всесвітнього українства, ставить всю проблематику, а зокрема поставу діяспори, у зовсім нову площину. Коли порівняти, то перші конгреси СКУ (тоді ще СКВУ), починаючи від історичного першого в Ню Йорку, не стояли ще перед такими поважними завданнями.

У цілому — і на вигляд просто безкінечному вахлярі проблем вирізняється особливо одна. Це справа виховання нашого молодого покоління, якому сьогоднішнє покоління зможе з довір'ям передати здобутки своїх змагань, майбутнє нашого народу й держави. Це проблема дослівно кожної нашої установи, кожної клітини нашого громадського життя. А тим більше жде вона вагомих вирішень від верховної своєї надбудови — СКУ.

Вже на першому конгресі у 1967 році оформилася Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада, як одна із Рад СКВУ, тоді під проводом д-ра Б. Н. Білаша. І СКВОР взяла на себе відповідальність за виховний сектор діяльности СКВУ.

Саме ваговитість виховних проблем є поважною причиною до того, що перший день конгресу виповнить виховна сесія СКВОР.

Проблема, яка продовжує залишатися стрижнем усіх виховних завдань та змагань СКВОР, — це, в першу чергу, виховний ідеал, тобто мета, до якої змагають усі наші виховні заходи. Визначення цього ідеалу випрацювала вже на самому початку своєї діяльности СКВОР. У ній наголошені особливо релігійні, національно-українські та етичні вартості. Ідеал цей був провідним у праці нашого шкільництва та виховних організацій діяспори і йому присвячував особливо багато уваги орган СКВОР „Відгукніться".

Відомий зі своєї довголітньої співпраці зі шкільництвом діяспори голова Інформаційно-Методичного Центру Освіти та колишній голова Відділу Освіти при Львівському виконавчому комітеті Михайло Брегін проаналізує освіту в Україні — сучасний її стан та важливість у дер-

(Закінчення на стор. 24)

Відбулися передконвенційні наради Екзекутиви УАКРади

Ню Йорк (Р. Барановський). — Тут у суботу, 31 жовтня, Екзекутива УАКРади відбула передконвенційні наради, що ними проводила голова Уляна Дячук. У нарадах взяли участь голова Крайової Ради і директор Вашінгтонського Бюра УАКР Ігор Ґавдяк, заступник голови Володимир Сохан і почесний голова д-р Богдан Шебунчак.

З уваги на недалекий речинець Конвенції і на пропозицію голови, наради обмежено виключно до справ Конвенції і СКУ. Про підготову до Конвенції звітував голова Організаційного Комітету Конвенції Зенон Василькевич. У суботу, 21 листопада, по полудні відбудеться панель на тему: „Українська діяспора у XXI столітті", зокрема будуть висвітлені актуальні питання політики, культури, освіти, Церкви, Союзів і єдности в громаді. Панелісти — д-р Микола Григорчук, д-р Ярослав Березовський, д-р Мирон Куропась і мґр Надя Мек Коннель. Головним промовцем на бенкеті Конвенції буде народний депутат України Михайло Сирота. У мистецькій частині бенкету виступлять меццо-сопрано Христина Романа Липецька при акомпаньяменті Марії Лончини-Лісовської та гуморист д-р Євген Стецьків.

Про сесію Президії СКУ і підготову до Конгресу СКУ, що відбудеться в грудні цього року в Торонто, звітував докладно Іван Олексин. У вислiді проведеної дискусії стверджено, що кошти Конвенції є дуже високі і надщерблюють фінансові засоби СКУ. Ці засоби могли б бути використані на інші цілі. УАКРада вважає, що СКУ репрезентує тільки західню діяспору, а представником українців є Українська Всесвітня Координаційна Рада в Києві.

Голова Крайової Ради і директор Вашінґтонського Бюра УАКР Ігор Ґавдяк репрезентував УАКР 16 вересня на святкуванні незалежности України в Конґресі, де виголосив слово. 17 вересня І. Гавдяк, Євген Корнійчук і Надя Мек Коннель обговорювали можливість консультаційного проєкту в Україні.

Сергій Руденко,
Київ

ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ УКРАЇНИ НАПЕРЕДОДНІ ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ

Центристи

Партія Зелених України

Стрімкий злет Партії Зелених на минулих парляментських виборах (5.39 відсотка голосів виборців) більшість оглядачів пояснює досить вдалою рекламною кампанією, яку провели її члени. Втім, після утворення у Верховній Раді окремої фракції вперше було публічно оголошено ім'я людини, яка допомогла „розкрутити" ПЗУ. Ним є радник Л. Кучми, голова фірми „Інтерпайп", власник кількох газет та частини пакету акцій телеканалу „1+1" Вадим Рабінович. Сьогодні в Україні про нього говорять різне, але вважають впливовою особою не лише в Україні, а й у деяких інших країнах. Йому, зокрема, приписують зв'язки з міжнародною мафією.

Так чи інакше, допомогу Рабіновича „зеленим" на виборах навряд чи можна назвати жестом благодійника. Цілком очевидно, що він, вдало використавши „зелену" ідею, хотів отримати підконтрольну собі фракцію. Однак, мабуть, у керівництві ПЗУ, остаточно усвідомивши цю обставину, вирішили позбутися „слави" партії імені В. Рабіновича. Лідер „зелених" В. Кононов у одному з останніх інтерв'ю заявив, що роль керівника „Інтерпайпу" у передвиборчій кампанії ПЗУ була не такою вже й значною, як це намагаються подати вітчизняні засоби масової інформації. Рабінович покищо скромно відмовляється коментувати його стосунки із „зеленими". Однак цілком очевидним є конфлікт, який назріває між провідниками ПЗУ та їхнім спонзором. Які можуть бути його наслідки, сьогодні сказати важко.

Щодо наступних президентських виборів, то „зелені" заявили, що вони не підтримуватимуть жодного з нині заявлених кандидатів. За словами Кононова, свого кандидата „зелені" висунуть на з'їзді лише наступного літа. Проте керівник партії не виключає, що це буде відома в Україні людина, скажімо, якийсь співак або ж член партії, актор Богдан Бенюк. Такі заяви „зелених" можна назвати лише частково іронічними, оскільки сьогоднішня відсутність чіткої позиції партії щодо майбутніх президентських виборів свідчить про її слабкість. Скажімо так: у політичних колах на неї покладали великі надії, проте вони, очевидно, не справдяться.

Соціял-Демократична партія України (об'єднана)

Про непорозуміння у керівництві СДПУ (о) говорили вже давно. Йшлося про протистояння голови партії Василя Онопенка і так званої коаліції Суркіс-Медведчук. Керівник об'єднаної Соціял-Демократичної партії, яку було утворено у 1995 році після розколу СДПУ, неодноразово заявляв про те, що партію хочуть „приватизувати" та перетворити у своєрідний голдінґ. При цьому В. Онопенко ніколи не називав конкретних прізвищ та імен тих, хто хоче це зробити. Хоча у політичних кулуарах вже давно велася мова про те, що керівництво в СДПУ (о) прагне захопити заступник голови Верховної Ради В. Медведчук, який усіляко намагається підтримати Л. Кучму. Минулого тижня конфлікт у СДПУ (о) врешті-решт було вичерпано: 13-ий з'їзд партії виключив із своїх лав В. Онопенка і обрав своїм головою, як і очікувалося, В. Медведчука. Останній одразу ж заявив, що однією з головних цілей партії є активна участь у наступних президентських виборах та перемога на парляментських виборах 2004 року. Щоправда, новий голова СДПУ (о) покищо уникає відповіді на те, якого саме кандидата підтримуватимуть об'єднані соціял-демократи у виборах Президента. Така позиція В. Медведчука, поруч із тим, що провідник парляментської фракції Є. Марчук вже оголосив про свій намір позмагатися за найвищу посаду в державі, виглядає надто дивною. Щоправда, більшість оглядачів схиляється до думки, що В. Медведчук може ініціювати висунення своєї власної кандидатури на президентські вибори. Принаймні, знаючи про непорозуміння між Л. Кучмою і Є. Марчуком — одними з основних претендентів на президентське крісло, не виключено, що Медведчук, за яким вже давно закріпився авторитет „людини Кучми", зробить наступного літа на з'їзді СДПУ (о) усе задля того, аби під час процедури висування кандидатів для участі у президентських виборах Є. Марчук набрав якнайменше голосів.

Тим часом виключений із СДПУ (о) В. Онопенко вже встиг провести установчий з'їзд Української Соціял-Демократичної партії. Свій відхід від об'єднаних соціял-демократів провідник нової партії пояснив тим, що він не хотів брати участь у створюваному голдінгу. УСДП стала третьою соціял-демократичною партією в державі. Прикметно, що до створення усіх трьох був причетний В. Онопенко. Нова партія, за словами її керівника, буде опозиційною до нинішньої влади і прагнутиме до об'єднання із Соціял-демократичною партією Юрія Буздугана. За неофіційними даними, УСДП має намір підтримувати на наступних президентських виборах кандидатуру соціялістів О. Мороза.

Народно-Демократична партія України

НДП, яку ще називають „партією влади", переживає сьогодні не найкращі часи. Як у часи її створення, так і під час формування партійної фракції у новому складі парляменту не один раз ішлося про штучність Народно-Демократичної партії. Поперше, тому що НДП створювали представники владної номенклятури не на основі певної ідеології, а на основі інстинкту самозбереження у владних структурах. Подруге, після парляментських виборів, на яких „партія влади" отримала 40 депутатських мандатів, число фракції НДП за рахунок безпартійних мажоритарників зросло до 90 осіб. У кулуарах Верховної Ради неодноразово велася мова про те, що народних депутатів (більшість з яких, до речі, представники бизнесу) насильно змушували вступати у фракцію НДП. Однак публічно про це не заявив жоден з тих, кого „ґвалтували". Проте голосування з деяких принципових питань засвідчує, що у фракції немає єдности. Тим паче поразка представників „партії влади" під час виборів керівного складу Верховної Ради (маючи 90 голосів у вищому законодавчому органі, вони не отримали ані посади голови, ані його заступників, у той час, коли член фракції СДПУ (о) (25 осіб) В. Медведчук отримав пост заступника голови парляменту. Це свідчить скоріше про слабкість НДП.

За словами одного з провідників НДП, Володимира Філенка, партія ще не визначилася щодо того, кого саме вона підтримуватиме у наступних президентських виборах. Все, очевидно, залежить від того, чи утримаються при владі члени партії — прем'єр-міністер В. Пустовойтенко та керівник Адміністрації Президента Л. Кучми Євген Кушнарьов. Тобто ті люди, які так чи інакше розділяють вину влади за ту економічну ситуацію, яка нині склалася в державі. За неофіційними даними, у лавах НДП вже давно визріває ідея позбавитися слави „партії влади". Але яким чином народні демократи зможуть переконати виборців, що вони вже не ті, що були раніше, наразі невідомо.

Праві партії

Народний Рух України

Найміцнішим угрупованням серед правих сил є Народний Рух України. Маючи десять відсотків усіх голосів у парляменті, НРУ на відміну від інших правих партій, які програли вибори до Верховної Ради, може впливати на розвиток політичних подій у державі.

У Народному Русі нині, як і в кожній іншій партії, відбуваються внутрішні дискусії та конфлікти. Пов'язані вони найперше з проблемою керівництва в партії. Від часу заснування (у 1989 році) і дотепер головою НРУ є Вячеслав Чорновіл. Його монополія на владу в партії протягом останнього часу стала причиною численних конфліктів. Спочатку між ним та тими людьми, хто фінансово допомагав партії — бизнесменом Михайлом Бродським та власником газети „Кіевскіе Ведомости" Віктором Чайкою. За розкольницьку діяльність (іншими словами — за намагання змінити керівництво) цих двох осіб було виключено з партії. Згодом за зв'язок із ними відомого рухівського політика Олександра Лавриновича було позбавлено посади заступника голови НРУ. Якщо ці непорозуміння можна вважати льокальними, то останній конфлікт між В. Чорноволом та представниками Львівського Народного Руху, під час якого останні зажадали резиґнації Чорновола, таким не назвеш. Сам голова НРУ охарактеризував це як „бунт партійної номенклятури". Так чи інакше, цілком очевидним є те, що всередині НРУ формується доволі потужна внутрішня опозиція з представників молодшого покоління. Не виключено, що демонстрована керівництвом НРУ льояльність до нинішньої влади може спровокувати напередодні президентських виборів „політичний вибух" у лавах Народного Руху, який, до речі, так і не визначився, кого саме підтримуватиме у виборах Президента. У НРУ називають сьогодні двох претендентів — Юрія Костенка та Богдана Бойка — людей, які навряд чи зможуть здобути найвищий пост у державі. НРУ нині іґнорує пропозиції представників інших правих політичних партій щодо підтримки єдиного кандидата на виборах Президента. Голова Народного Руху вважає, що цим кандидатом може бути лише представник НРУ. Дещо авторитарна позиція Чорновола є причиною, яка не дозволяє партії об'єднатися з іншими правими силами і створити могутню правоцентристську коаліцію.

Інші праві партії

Після поразки на минулих парляментських виборах усіх правих партій (окрім Руху) їхній вплив у суспільстві абсолютно перестав бути відчутним. Українська Республіканська партія (новий голова — Олександер Шандрюк), Демократична партія (голова — Володимир Яворівський), Українська Християнська Республіканська партія (голова — Микола Поровський), партія „Реформи та порядок" (голова — Віктор Пинзеник) відіграють в Україні сьогодні ролю статистів. Жодна з цих партій (окрім партії Пинзеника, яка має намір підтримувати кандидатуру голови Національного Банку Віктора Ющенка, якщо він висуватиме свою кандидатуру), ще не оголошувала імен своїх претендентів на найвищу посаду в державі. Нині пропозиції тих, хто програв би вибори до Верховної Ради, зводяться до того, щоб об'єднатися в коаліцію. Щоправда, покищо особливої активности серед партій в цьому напрямку не спостерігається.

Тим часом активізує свою діяльність ультраправа Соціял-Національна партія. Попри те, що вона має у нинішньому парляменті лише один депутатський мандат, СНПУ сподівається взяти активну участь і в наступних президентських виборах, і у виборах до Верховної Ради у 2004 році. Щоправда, керівники партії наразі не називають ім'я свого кандидата на

(Закінчення на стор. 16)

ДОПОМОЖЕМО УСІМ МИРОМ ПОТЕРПІЛИМ ВІД СТИХІЙНОГО ЛИХА

На біду в Закарпатті відгукнулася вся Україна

КИЇВ. Працівники Міністерства Праці та Соціяльної політики України вирішили зробити відрахування з власного заробітку і надати посильну грошову підтримку потерпілим мешканцям Закарпаття, яке постраждало від небувалої повені. На засіданні Національної ради соціяльного партнерства перший заступник міністра праці та соціяльної політики Петро Овчаренко запропонував прийняти звернення Національної ради соціяльного партнерства до керівників міністерств, відомств, обласних та районних державних адміністрацій, власників і колективів підприємств та організацій, профспілкових об'єднань і профспілкових органів усіх рівнів, громадян України надати посильну грошову та матеріяльну підтримку постраждалим.

ЛУГАНЩИНА. З 12 листопада шахтарі Луганщини почали відвантажувати 540 тонн вугілля, яке буде відправлено в Закарпаття на потреби місцевих жителів. До відправки також підготовлено 5 тонн круп, 5 тонн вермішелі, 10 тонн комбікормів, а також яєць на загальну суму 7 тис. гривень. Крім того, в Закарпаття буде відправлено будівельні матеріяли: підготовлено для транспортування 18 тис. штук цегли, партію шкла. За 12-13 листопада на Луганщині зібрали гуманітарну допомогу на суму 107 тис. гривень.

ІВАНО-ФРАНКІВЩИНА. Загальна сума наданої Івано-Франківщиною допомоги потерпілим в Закарпатті становить 392 тис. гривень станом на 12 листопада. З Прикарпаття відправлено продуктів харчування на 155 тис. гривень, медикаментів — на 20 тис. гривень, будівельних матеріялів — на 25 тис. гривень, автопального — на 24 тис. гривень. Плянується ще відправити будівельних матеріялів на 48 тис. гривень. Свій одноденний заробіток перерахували до закарпатського благодійного фонду „Надія" працівники обласної державної адміністрації, міськвиконкомів, управлінь і відділів области.

КИЇВ. Працівники Генеральної Прокуратури України одностайно прийняли рішення допомогти потерпілим від паводку, переказавши на рахунок допомоги населенню Закарпаття суму в розмірі 30 відс. місячного посадового окладу і організувати збір речей для передачі мешканцям цього регіону.

СУМИ. Сумщина вже сьогодні готова була б надати допомогу потерпілим від стихійного лиха у Закарпатській області на суму 2-3 млн. гривень, якби на урядовому рівні було прийнято рішення про взаємозаліки підприємств-боржників до державного бюджету власною продукцією, заявив на зустрічі з представниками засобів масової інформації начальник обласного штабу з координації роботи з надання допомоги Закарпаттю, заступник голови Сумської обласної державної адміністрації Микола Крамар. Покищо область може надати допомогу потерпілим товарами на суму мінімум 300 тис. гривень. М.Крамар заявив, що приблизно один раз на тиждень Сумщина відправлятиме допомогу автопоїздом. Співробітники управління СБУ области вже відправили в райони стихійного лиха 4 тонни продуктів харчування. Сумщина також готова прийняти переселенців з потерпілих від стихійного лиха районів Закарпатської области М.Крамар наголосив, що для тимчасового проживання у разі необхідности потерпілим безкоштовно буде надано табори, а також 16-поверховий готель „Суми".

ЗВЕРНЕННЯ

до Відділів та Окружних Комітетів, до всіх членів Українського Народного Союзу

Серця українців Америки і Канади болем вразила трагічна вістка про стихійне лихо на Закарпатті. У висліді зливних дощів вийшли з берегів ріки, затопивши десятки сіл. Без даху над головою залишилося понад сотні тисяч осіб, зруйновано електричні лінії, мости, дороги. Всі лікарні области переповнені потерпілими. На нещастя, є людські жертви. Ситуація ускладнюється наступом зимових холодів. Тисячам родин, десяткам тисяч дітей загрожують дальші, додаткові біди.

Український Народний Союз і його членство завжди негайно реагували на найменше страждання нашого народу, де б лихо не скоїлося. Спрямуймо ж сьогодні всі наші сили, весь наш патріотизм, всю нашу любов до України в русло невідкладної допомоги населенню Закарпаття!

Грошеві пожертви просимо надсилати на адресу: **Ukrainian National Foundation, Inc., P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, N. J. 07054**

Імена жертводавців будуть поміщені в „Свободі".

(Your contributions are tax deductible. The Foundation is exempt from federal income taxes under section 501 (c), (3) of the Internal Revenue Code).

Українці усього світу!

На днях страшне лих онавістило нашу Батьківщину — південно-західню її частину, Срібну Землю — Закарпаття. Чи хто з нас має там рідних, чи ні — все одно: нещастя спіткало наших рідних братів, і наш обов'язок — допомогти їм.

Світовий Конгрес Українців і Світова Рада Суспільної Служби організує широку акцію допомоги. Звертаємося до всіх наших громадських установ, наших Церков, до кожного українця в діяспорі особисто: допоможімо жертвам повені на Закарпатті! Закликаємо проводити збірки на місцях.

Пожертви можна висилати на адресу: **Ukrainian World Congress, 2118A Bloor St. W., Toronto ON M6S 1M8 Canada, з дописокою „Повінь".**

Д-р Дмитро Ціпивник,
президент СКУ

Оля Давиляк,
голова СРСС СКУ

Рятуймо наших братів, потерпілих від повені!

Із цим гарячим закликом звертається Екзекутива ЗУАДК-у до кожного українця і кожної українки, яким не байдужа доля братів і сестер на українських землях. До цього заклику спонукає нас інформація, надіслана Урядом України до Організації Об'єднаних Націй, світових представництв в Европі і до нас, українців діяспори. Отже, Закарпатська область України зазнала страшного стихійного лиха: повінь затопила сотні сіл, зруйнувала тисячі родинних гнізд. Десятки тисяч людей опинилися під голим небом. Страждають діти... Є людські жертви...

Бракує всього необхідного для рятування життя, зокрема дітей і старших віком — бракує медикаментів у шпиталях, коців, наметів, харчів, одежі, взуття. Державні чинники, зокрема Міністерство з питань надзвичайних ситуацій, проводять інтенсивну рятівну акцію, але потреби є великі, і цьому не можуть зарадити самі адміністративні структури України.

Українці діяспори, простягнімо руку допомоги нашим братам-закарпатцям! Нашою особистою участю — через наші датки — засвідчимо, що ми є нероздільною частиною української нації, незалежно від того, з яких земель України походимо і яке віровизнання маємо, бо ж у першу чергу ми — українці і християни.

Чекають нашої допомоги і українські села Марамарощини, що є під румунською владою. Там також понад 1000 родин залишилися без даху над головою, з багатьма дітьми, а зима стукає у двері. Голова українського представництва в Румунії Степан Ткачук, відомий український письменник, повідомив Екзекутиву ЗУАДК-у, що у зв'язку з повінню відкликає свій приїзд на Конгрес СКВУ, щоб усі фонди, призначені на подорож, негайно передати потерпілим.

Висилаймо наш даток вже сьогодні, не відкладаймо допомоги на завтра!

Адреса: **United Ukrainian American, Relief Committee 1206 Cottman Avenue Philadelphia, PA 19111, тел.: 215-728-1630.**

Повінь на Закарпатті спадає

УЖГОРОД. Станом на 13 листопада на річках Закарпаття відновився повільний спад води. За офіційними даними, від паводку загинули 11 осіб і підтопленими залишаються 118 населених пунктів. З 17,411 осель, що стоять у воді вже розсипалося 1,435 будинків. Покищо залишаються без зв'язку 5 населених пунктів, а без світла — 15. Газопостачання відновлено у 35 селах, окрім чотирьох сіл Тячівського району. Ґазовикам негайно потрібна допомога „Укргазу", керівники якого вже прибули на місце подій. Непокоїть також санітарно-епідеміологічна ситуація в регіоні. Зберігається загроза виникнення інфекційних захворювань, що передаються водним шляхом. Медичні працівники оглянули майже 200 тис. людей. Виявлено 7,340 випадків захворювань, всього 996 осіб шпиталізовані. До населення постійно лунають звернення не вживати сиру воду, а питну воду довозять на місця. Гелікоптерники прикордонних військ, а також Національної гвардії напружено працюють, перекидаючи повітрям все необхідне у відрізані стихією високогірні села Тячівського району. До Закарпаття продовжують надходити вантажі гуманітарної допомоги з різних регіонів України, а також з-за кордону.

За повідомленнями агенств УНІАН і УНІАР. Фото газети „День".

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Спеціяльні наради Головного Уряду...

(Закінчення зі стор. 1)

25 членів нарад з'їхалися з Америки й Канади, щоб обговорити три важливі питання: перегляд всіх ділянок праці УНСоюзу за 1998 рік; затвердження бюджету на 1999 рік; перегляд вислідів організаційної праці за 1998 рік та пляни на 1999-й. Напередодні нарад контрольна комісія у складі Василя Пастушка, Степана Гавриша, Олександра Серафина, Ярослава Завійського та Мирона Гроха перевела триденну перевірку майна і діяльности УНС за 9 місяців.

Фото Р. Гадзевич

Учасники Нарад Головного Уряду

О 9-й ранку в суботу місця в президії зайняли предсідник Уляна Дячук, перший заступник предсідника Стефко Куропась, другий заступник Анна Дідик-Петренко, директор на Канаду о. др. Мирон Стасів, головний секретар Марта Лиско та скарбник Степан Качарай. У залі, окрім названих членів Контрольної Комісії, присутні радні: Тарас Шмагала мол., Текля Мороз, Галина Колесса, Нік Дяківський, Володимир Корчинський, др. Василь Шеремета, Василь Лучків, Стефанія Гаврилюк, Андрій Воробець, Євген Остиславський, Варка Бачинська, Андрій Скиба та Альберт Качковський. Почесними членами були Осип Лисогір та Володимир Сохан. В роботі нарад взяли участь головні редактори газет The Ukrainian Weekly та „Свобода" Рома Гадзевич і Раїса Галешко.

Перед початком роботи нарад о.др. Стасів відмовив молитву. Присутні вшанували хвилиною мовчання пам'ять довголітнього головного секретаря й опісля почесного члена Головного Уряду д-ра Я. Падоха, після чого інтенсивно приступили до обговорення намічених питань, які, за словали У. Дячук, яка відкрила і вела наради, є поважні, а часу на їх обговорення мало.

Серед точок резолюцій минулої Конвенції були дві, які справді зробили позначку в діяльності УНС, а це: скорочення сезону оселі „Союзівка" і зміна статусу газети „Свобода" із щоденника на тижневик. На сьогодні ці два рішення виконані - вони і стали першими в обговоренні учасниками нарад.

Як повідомила предсідник УНС Уляна Дячук, обидві публікації — „Свобода" і The Ukrainian Weekly за дев'ять звітних місяців мали на 162, 877 дол. менше прибутків, ніж попереднього року, видатки ж за цей час знизились на 141,780 дол. Передплата „Свободи" зменшилась 105,000 дол., а The Ukrainian Weekly придбала 7,000 дол.

Я відомо, перші шість місяців року „Свобода" виходила ще як щоденник, за цей період було втрачено 383 передплатники; наступні ж три місяці, вже як тижнева газета, „Свобода" здобула 115 нових читачів. Англомовна газета за першу половину року втратила 240 читачів, а здобула 79.

З початку вересня головним редактором „Свободи" призначено Раїсу Галешко. Виступаючи перед присутніми, вона сказала, що основним своїм завданням вона вбачає збільшення числа передплатників і зниження видатків. Створення цікавої, осучасненої газети, яка б приваблювала нових передплатників і втримувала старих, використання нових технологій, ефективніша організація внутрі-редакційної праці, зміцнення відділу реклями, залучення доривочних кореспондентів — все це ті шляхи, які мають зробити газету самопостачальною.

Продовжуючи тему союзових видань, Уляна Дячук повідомила, що з метою повернення тих читачів, які з якоїсь причини припинили передплату, і залучення нових, у вересні було створено спеціяльну групу, яка займається передріздвяною пропагандою і придбанням передплатників для обох газет. До неї увійшли редакторів обох видань, працівники відділу реклами та голова УНС.

Обговорення проблем Союзівки викликало багато ініціятив та ідей, хоча в підсумку так і не було знайдено радикального рішення для негайного поліпшення стану відпочинкової оселі. Фінансові втрати Союзівки за 9 місяців склали 233,654 дол., хоча в порівнянні до відповідного періоду минулого року прибутки зросли на 118,645 дол. Проблеми Союзівки торкаються, мабуть, всієї нашої спільноти на американському континенті. Бо навряд чи ще де в українському світі знайдеться таке чудове місце для єднання і відпочинку нашої громади: 390 акрів землі в горах Кетскіл, 12 готельних будинків своєрідної дерев'яної архітектури, капличка, концертний зал, бари, танцювальна площа, два басейни, спортові майданчики, тенісні корти... Відповідальність за збереження цього унікального, одинокого поза межами України місця лежить на УНС.

Тон дискусіям щодо збереження Союзівки надала Уляна Дячук, закликавши зробити Союзівку відкритою для всіх, вітати кожного, хто бажає там відпочивати. З підтримкою і пропозиціями виступили Т. Шмагала і др. В. Шеремета. А. Скиба закликав обережно ставитися до поєднання бізнесових аспектів з громадськими, щоб не поламати традицій. С. Гавриш сказав, що пора нагадати тим, що зростали на Союзівці, тут запізналися й одружилися, а тепер заробляють великі гроші — щоб допомогли її вдержати. Він запропонував також створити клюб ім. Володимира Кваса, бувшого довголітнього управителя оселі, „бо, може, саме завдяки йому ми так довго втішаємося Союзівкою". Ідею підтримали С. Куропась і Варка Бачинська, яка однак уточнила, що краще просити пожертви „не на Союзівку" в цілому, а на розвиток тут дитячих програм.

Володимир Корчинський запропонував ще один підхід до проблеми: в окрузі Албані є багато старших людей, які готові приїхати навесні на Союзівку і допомогти почистити й полагодити, що треба. Управитель Союзівки Іван Флис мол. сказав, що він готовий прийняти і організувати добровільних помічників.

Фото Р. Галешко

В крамничці Союзівки завжди можна вибрати подарунки для родини. Зліва: проф. В. Лучків, А. Скиба, О. Серафин, С. Гаврилюк.

Головний секретар Марта Лиско висловила свою думку щодо прохання о пожертви: якщо людина дала певну суму, скажімо 300 дол., ми повинні забезпечити їй певні привілеї, наприклад, першенство на кімнату в готелі абощо. М. Лиско навела подібні приклади американських компаній.

На думку Андрія Скиби автобусні тури привернули б увагу людей і принесли б гроші. Однак, як сказала У. Дячук, така спроба вже робилася, але автобуси виявилися занадто дорогі, хоча пробувати треба знову.

Втілення пропозицій в життя вимагає створення організаційного тіла, і з такою пропозицією виступив Т. Шмагала. Члени нарад проголосували за створення постійної Комісії для справ Союзівки. Очолив її С. Куропась, а членами стали С. Гаврилюк, Г. Колесса, В. Корчинський, В. Лучків, А. Скиба, В. Шеремета і Т. Шмагала.

Питання стипендій студентам — членам УНСоюзу, яке винесла на обговорення головний секретар Марта Лиско, завжди було чутливим — не обійшлося без гарячих дискусій і цього разу. Напрям УНСоюзу на економію фондів позначився на багатьох ділянках діяльности установи, в тому числі і на уділі стипендій. Бюджетом на 1999 рік було передбачено 25,000 дол. Однак багато учасників нарад виступили за збільшення стипендійного фонду і його було збільшено до 35,000 дол..

М. Лиско запропонувала устійнити ступені призначення стипендій та спростити процедуру подання заяв, і після дискусій та пропозицій вирішено створити стипендійну комісію, до складу якої увійшли С. Качарай, В. Лучків та В. Пастушок.

Представляючи присутнім фінансовий звіт за 9 місяців і бюджет на 1999 рік, скарбник С. Качарай говорив мовою цифр, а це вимагало надзвичайного напруження уваги. А тому що від питання бюджету у найбільшій мірі залежить подальша діяльність установи, то кожному учасникові йшлося, щоб не пропустити деталей і все зрозуміти. Тому то всі висловили бажання, щоб фінансовий звіт висилати до учасників нарад заздалегідь бодай за тиждень, щоб мати змогу ознайомитися з ним і обдумати.

Згідно звіту скарбника, загальна сума майна УНС на 30 вересня ц. р. становила 69,865,000 дол. Найбільші втрати за звітний період були на Союзівці (286,000 дол.), на газетах (274,000 дол.), на офісі в Торонто (173,000 дол.) і на провадженні підприємства УНС (143,000 дол.). Однак, підкреслив С. Качарай, якщо порівняти до такого ж періоду минулого року, загальні втрати зменшились майже наполовину. Цей звіт було зроблено на базі т. зв. „кеш бейсис", з деякими узглядненнями, як резерви на грамотах і обтяження вартости.

Бюджетом на 1999 рік передбачено прибутку 6,187,433 дол., виплат 6,123,429 дол., а чистий прихід 64,004. Найбільші видатки, як виглядає, знову підуть на утримання Союзівки, втрати

(Закінчення на стор. 17)

Звернення Синоду...

(Закінчення зі стор. 1)

ливий, коли ми, з однієї сторони, залишили за собою жахливі часи комуністичного панування і розпочали період відродження нашої Церкви, утвердження нашого самостійного, незалежного державного життя, а з другої сторони — коли готуємося до нового тисячоліття, до Великого Ювілею 2000-ліття від народження нашого Господа й Спасителя Ісуса Христа. На схрещенні таких вагомих дат, посеред бурхливого сьогодення шукаємо напрямних на стабільну, плодовиту майбутність. Синод чекає на пропозиції Собору, які після остаточного синодального опрацювання будуть оприлюднені й подані вірним нашої Церкви як офіційні напрямні до дії. Якщо все відбуватиметься згідно з представленим на Соборі календарем, протягом півроку ці пропозиції повинні послужити для загального добра нашої Церкви.

Собор відзначив багато недоліків в нашому житті у різних галузях, починаючи від церковної і закінчуючи економічною. Нашу землю поробовласницьки використовували, наш народ позбавлений почуття власної гідности. Як наслідок — значна деґрадація вартостей. Жахливе минуле залишило глибокі рани на тілі й душі цілого народу. Але, незважаючи на такі глибинні перевороти, через які пройшла наша суспільність в Україні, всього не знищено. З великою радістю ми могли ствердити на Соборі, що, недивлячись на рани минулого, залишилося ще дуже багато життєвої радости, щирого зацікавлення відбудовою і розбудовою духовного життя.

Поруч із членами УГКЦ в Україні, ми з великим задоволенням побачили представників нашої Церкви з поселень усієї земної кулі. Як і на першій сесії Собору, так і тепер, можна було не тільки констатувати, але й духово відчути єдність наших вірних, незалежно від того, де вони мешкають та діють.

Тама Собору — „Роля і місце мирян в Церкві" — дуже на часі. Миряни в Церкві — це велика сила, завдяки якій можливе церковне життя. Миряни брали участь у житті Церкви вже з перших років її існування. Не вийняток і наша Українська Церква. Крім звичних апостольських та харитативних занять, миряни становили велику частину мучеників та ісповідників св. віри, вони створювали обставини, серед яких в часах переслідування, в новітніх катакомбах могли відбувати своє служіння священики. Й тепер, серед нових обставин свобідного життя, потреба дії зі сторони мирян не перестала бути важливою, не зменшилася, а радше навпаки. Тепер миряни повинні взяти на себе ще більше труднощів та відповідальностей, бо діло освячення світу та душ в умовах свобідного життя не менш важливе.

Єдність віросповідання, якою втішалися всі делеґати Собору, не є єдиною для цілого нашого народу. Багато говориться про об'єднання наших вірних в єдину Церкву, як це було на початках історії християнства на наших землях, але мало здійснюється у цьому напрямку. Міжконфесійні протистояння на будь-якому рівні повинні припинитися. Нашим спільним ідеалом мусить бути одна вселенська Церква в одному рідному патріярхальному устрої.

Сам Синод, крім звичних звітів та процедур, перевірив працю різних синодальних патріярших комісій. Зроблено деякі зміни в особовому складі синодальних комісій та визначено завдання кожної комісії до наступного Синоду. Багато уваги присвячено літургійним справам. Синод доручив Літургійній комісії — важливість якої підкреслює та обставина, що це єдина комісія, існування якої вимагає церковний закон — випрацювати плян обнови літургійного життя нашої Церкви. Церква найкраще проявляється в своєму літургійному житті, але воно не сміє бути тільки зовнішнім виявом, а повинно стати нормативним для молитовного і щоденного життя вірного члена Христової Церкви. Синод з великим стурбуванням ствердив, що через розсіяність наших вірних по цілому світі, в наслідок різних політичних чи соціяльних причин, дуже багато з них не забезпечені духовною опікою, якої, з повним правом, очікують від своєї рідної Церкви. Через брак відповідного священичого персоналу та фінансових засобів, через розкиданість по континентах нелегко до всіх них добратися і всіх їх обслужити. Але Синод постановив присвятити цій справі дуже багато уваги, щоб ніхто не залишався позбавлений душпастирської опіки. Поруч з недостатньою духовною опікою на теренах, не охоплених існуючими структурами нашої Церкви, єпархіями та екзархатами, Синод також з великим жалем ствердив, що в багатьох випадках нашим вірним насильно накидається чужі богослужбові та народні звичаї, внаслідок чого люди відчужуються. Таким чином наша Церква втратила і продовжує втрачати вірних. Синод буде робити заходи, щоб протидіяти такому церковному та національному прозелітизмові. Синод передискутував справу служіння одружених священиків за межами України і одностайно вирішив звернутися до відповідних церковних властей з проханням розв'язати її.

Велику частину свого часу Синод присвятив дискусіям на тему „Тотожність УГКЦ у лоні Вселенської Церкви". Тематика була представлена у наступних аспектах: історичному, богословському, церковно-правному, літургічному та екуменічному. Наша Церква в Україні після примусового довгого сну пробуджується до нового життя. В цьому процесі обнови велику прислугу можуть принести наші громади на поселеннях, які критичний час провели у нормальних обставинах церковного існування. Роки переслідувань обумовлюють потребу такої перевірки самосвідомости, бо протягом багатьох десятиліть, а то й століть, неприятелі нашої Церкви бажали знівечити нашу свідомість та життєздатність. В родині помісних Церков, які з'єднані у Вселенській Церкві довкруги Єпископа Риму, наша Церква має своє місце і завдання. Про що у свій час говорив ще Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький.

Зібрані на Синоді Владики привітали Святішого Отця з 20-літтям папського служіння, та Главу нашої Церкви, Блаженнійшого Патріярха Мирослава з 60-літтям священства.

Вам усім шлемо свій серечений привіт та благословення.

Благословення Господнє на Вас.

Любомир Гузар,
Єпископ-помічник Глави Української Греко-Католицької Церкви

Раїса Руденко

Українські ліві доганяють і переганяють російських

Вісімдесят першу річницю Жовтневої революції в Україні, як і в Росії, комуністи й соціялісти відзначили на диво активно. В Росії мітинґи пройшли під гаслами "За резиґнацію президента Боріса Єльцина" та за "національне примирення в суспільстві". Натомість в Україні про будь-яке національне примирення не було й мови. Навпаки, 90,000 комуністів і соціялістів у всіх областях України на мітинґах закликали до відновлення Совєтського Союзу. Як і в часи СССР, антиукраїнські сили у своєму служінні поневолювачам біжать попереду.

При Державній думі Росії створено комісію, якій доручено підготувати все необхідне для висловлення недовір'я президентові Борісу Єльцину. Серед інших звинувачень Б. Єльцинові інкримінують також і "зраду батьківщини". Так російські парляментаристи оцінюють підписані ним Біловезькі угоди про ліквідацію СССР і створення СНД. Вони мають намір запросити, як свідків, колишнього Президента України Леоніда Кравчука та колишнього президента Білорусі Станіслава Шушкевича. Проте, вони не дуже заперечують, щоб Єльцин просто пішов на пенсію за станом здоров'я.

В Україні комуністи взялися за Леоніда Кучму, на якого валять передусім свої власні гріхи. Президента звинувачують в геноциді, зруйнуванні економіки, розвалі колгоспів, невиплаті заробітків і пенсій та запроданстві капіталістам.

Особливо пожвавився рух лівих сил в Україні після того, як Б.Єльцин призначив представника парляментської фракції комуністів Юрія Маслюкова першим віцепрем'єром та координатором і теоретиком виходу Росії з кризи, і водночас погодився, щоб уряд очолив Євген Прімаков, який завжди симпатизував комуністам. Тобто владу фактично перебрали комуністи. А в Державній думі вони і раніше переважали.

Для українських лівих усе це стало сигналом, що пора брати реванш. Вони шалено сиплять прокльони на капіталістів, як це робили зовсім недавно російські комуністи. Піднявши у Верховній Раді прапор колишнього СССР, вони устами своїх лідерів проголосили, що в Україні вже відновлено "власть совєтов". Ліві не бажають

(Закінчення на стор. 21)

Ірак: гра в кота і мишу...

(Закінчення зі стор. 1)

війська Іраку було розгромлено і Кувайт знову став вільною країною. У договорі про припинення воєнних дій, Ірак погодився знищити всю отруйно-ґазову і бактеріологічну зброю та дозволити інспекторам ООН без будь-яких перешкод перевіряти склади зброї та підприємства її виробництва.

Однак, з того часу дана Іраком обіцянка вже кількакратно була порушена, і в кожному випадку це обходилось гострим занепокоєнням міжнародної спільноти та великими коштами для ООН і ЗСА. Минулого тижня Ірак поновно розпочав свою гру, але негайна реакція Ради безпеки ООН і одноголосне засудження поведінки Багдаду, включно з його приятелями — Китаєм, Росією і Францією, та вимога восьми арабських країн з Єгиптом і Сирією на чолі, щоб Ірак співпрацював з інспекторами ООН, бо в іншому випадку будь-яка військова дія буде виключно виною С. Гуссейна, трохи охолодили іракців. Крім того, наказ Президента Билла Клінтона значно збільшити присутність американських збройних сил в околицях Перської затоки та спрямувати туди літаконосців змусило іракського можновладця застановитися. Цього разу напруження тривало значно довше, тому що тільки впродовж останньої півгодини перед остаточним наказом С. Гуссейн відкликав своє рішення та обіцяв не перешкоджати у праці інспекторів ООН. Президент Б. Клінтон і цим разом погодився прийняти обіцянку С. Гуссейна та підтримати дипломатичні заходи, але цим разом з повною готовістю військових збройних сил ЗСА та Великої Британії.

Президент Клінтон, повідомляючи про обіцянку С. Гуссейна та своє рішення не вживати військових дій проти Іраку, сказав під час пресової конференції у Білому Домі в неділю, 15 листопада, що „цим разом самої обіцянки не є досить, тепер Ірак мусить її дотриматися". Незважаючи на дотеперішні маневрування С. Гуссейна та заперечення деяких своїх співробітників, Президент Б. Клінтон вирішив ще й цього разу дати можливість Іракові виконати свої зобов'язання.

Натомість С. Гуссейн зареаґував так, як і можна було сподіватися: відразу проголосив іракському народові про свою цілковиту „перемогу" над Америкою у цій конфронтації та зарядив публічні святкування з цього приводу в цілій країні.

Незважаючи на цю найновішу обіцянку, майже ніхто не готовий повірити в те, що це не була знову зумисна спроба С. Гуссейна, як і багато попередніх, щоб виграти на часі. Бо метою С. Гуссейна залишається, як і завжди, випродукувати таку зброю, котра б дала йому перевагу в його реґіоні. Крім того, за Іраком все ще залишається цілий ряд невиконаних попередніх зобов'язань. Досі немає підрахунку, куди поділися тисячі одиниць хемічної зброї та тонни смертоносних бактеріологічних чинників. Тому, на думку аналітиків, єдиним способом, щоб інспектори могли закінчити свою працю та довести до можливого скасування санкцій проти Іраку, є уможливити їм вільний доступ до лябораторій, фабрик і сховищ зброї в пустелі, та комп'ютерних зіставлень. Це можна б швидко здійснити при повній співпраці Іраку та доступом до нефальшованих їхніх звітів про небезпечні сировини, що їх вони купили ще перед Кувайтською війною.

Переконати С. Гуссейна в тому, що це востаннє вдалося йому маніпулювати Радою безпеки ООН, мусить стати головним завданням усіх, інакше може бути запізно. У кожному випадку ЗСА мусять довести С. Гуссейнові, що наступного разу реакція буде напевно швидкою без будь-яких дипломатичних засобів.

Х.В. Ференцевич
(За матеріялами американської преси)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

ПРЕСОВИЙ КОМУНІКАТ

III конґрес Світової Ліґи Українських Політичних В'язнів

У Торонто 16-19 жовтня в приміщеннях Українського Культурного Центру при вулиці Кристі відбувся III конґрес українських політичних в'язнів. В ньому взяли участь 74 члени Світової Ліґи Українських Політичних В'язнів (СЛУПВ), які прибули з Німеччини, Данії, Польщі, України, Канади і ЗСА.

Конґрес привітала Українська Всесвітня Координаційна Рада з Києва та провід української діяспори: Ярослав Соколик і д-р Василь Верига — від Президії Світового Конґресу Українців, від Президії Конґресу Українців Канади — президент О. Романів та М. Шкамбара від Світової Федерації Українських Жіночих Організацій — Оксана Соколик. Привітання прислали: Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб, Українське Національне Об'єднання, Спілка Української Молоді, Ліга Українок Канади, Українська Вільна Академії Наук Канади і Науково Товариство ім. Тараса Шевченка, Асоціяція Діячів Української Культури, Українські Працівники Літератури для Молоді і Дітей ім. Леоніда Глібова. З України наспіли привітання від усіх націоналістичних формувань: Проводу Конґресу Українських Націоналістів, Ярослава Стецько привітала від Організації Українських Націоналістів, а Михайло Зеленчук — від Всеукраїнського Братства ОУН — УПА, Микола Пав'юк — від ОУН (привіт зложив ред. Карманін). Від Об'єднання колишніх Вояків УПА ЗСА і Канади — проф. Петро Потічний, а від Світового Братства Вояків Української Повстанської Армії — Лев Футала. Наспів привіт від Об'єднання колишніх Вояків Українців у Великій Британії; від українців у Швеції. Привітання також надіслала ОУНз та Братство колишнів Вояків І-ої

(Закінчення на стор. 22)

Д-р Осип Мороз доповідав у Кергонксоні

Д-р Осип Мороз, член Українського Міжнародного Комітету з питань науки і культури при Національній Академії Наук України, доповідав у неділю, 25 жовтня 1998, року залі церкви св. Трійці, на тему: „Стан науки в Україні". За офіційними даними, за останніх сім років з України виїхало 5000 науковців, з них багато представників професорсько-викладницького складу. Причина цього — незадовільне фінансування фундаментальної науки в Україні. Коли у 1990 році фінансування фундаментальної науки становило 3.1 відсотка, то у цьому році — лише 0.3 відсотка. Питання є тепер предметом нарад різних конференцій і семінарів — як зарадити лихові?

Д-р Осип Мороз — фахівець з економіки і менаджменту. Працював у провідних американських наукових і фінансових інституціях, допомагав українській державі як консультант проєкту перебудови адміністрації та організації установ вищої освіти, радник Комісії з питань законодавства і законности Верховної Ради України, радник Відділу науки і соціяльно-трудових відносин і зв'язків з профспілками. Читав лекції в Києві, Львові, Тернополі, Краматорському і Чернівцях.

Від проголошення незалежности України д-р О. Мороз побував в Україні 14 разів, по кілька місяців кожний раз. У Києві в Кабінеті Міністрів мав зустріч з членами Відділу науки і нових технологій, на якій обговорювалося питання фінансування науки в Україні.

У Львові, на запрошення Ігоря Маркова, шефа-редактора політологічного центру „Генеза", д-р Мороз провів лекцію-семінар для 15-ти учасників, молодих науковців з різних дисциплін, на тему: „Теорія менеджменту і роля технології в управлінні".

Відвідав місто свого народження Підгайці, побував у Трускавці, місцевості, відомої з мінеральних вод. У Дрогобичі виступав на телебаченні на тему своєї книжки: „Україна: шляхи вдосконалення держави", яка недавно появилася в Україні. В Ужгороді мав зустріч зі студентами журналістики першого і другого курсів, і доповідав на тему: „Журналісти формують громадську думку, нові технології і нове суспільство". Мороза супроводили головний редактор журналу „Універсум" Олег Романчук і журналіст-викладач Віталій Жугай.

І знову у Львові, на запрошення Ярослава Грицака, директора Інституту історичних досліджень ім. І. Франка, брав участь у семінарі на тему: „Проблема національного проводу" в різних ділянках політичної, господарської і культурної трансформації в Україні. Ідея семінару — спроба з'ясувати, чим є Україна на порозі XXI століття, які перспективи її розвитку і які розв'язки можна запропонувати щодо конкретних проблем.

У роботі семінару брали участь науковці, громадські діячі, письменники, серед них Ярослав Дашкевич, Борис Потятинник, Павло Хобзей, Юрій Кужеляк, Віктор Неборак, Олег Романчук та інші, усього 20 учасників. Розглянено також книжку О. Мороза.

24 вересня взяв участь, на запрошення посадника Львова Куйбіди, у політологічній конференції „Україна -Польща: — роля та місце у загальноевропейській інтеграції", в рамках візити до Львова директора Центру стратегічних та міжнародних студій у Вашінгтоні, професора Збігнєва Бжезінського, який доповідав на тему, зазначену в назві конференції. Після доповіді були численні запитання, на які доповідач давав вичерпні відповіді.

Д-р Роман Барановський

Громада Гюстону рятує українських моряків

Закликаємо приєднатися кожного свідомого українця

Дехто каже, що українців зруйнувала совєтська система, і прийдеться чекати довгі роки, поки нові люди переберуть владу та зроблять Україну нормальною державою.

Але як і всі узагальнення про великий народ — це хибні твердження, бо й сьогодні в Україні є люди, що беруть ініціятиву в свої руки і чесним трудом та всіми силами роблять те, чого на Заході хочемо їх вчити. До таких людей належить 16 моряків з Одеси та Криму, що недавно перебували у Гюстоні, Тексас. На жаль, замість підтримати, Америка їх зрадила.

Ось про що йдеться. 9 березня ц. р. українські моряки довідалися через аґенції, що грецька фірма потребує людей до направи корабля „Ерта", який знаходився у гюстонському порту. Праця важка, без вихідних днів, але за 9 місяців робітники зможуть заробити в середньому по 12 тисяч дол. Люди погодилися на цей контракт. Аґенція запевняла, що контракт дійсний. Те саме підтвердила американська амбасада в Києві, давши морякам візи до Америки і дозвіл на працю. Вони й не підозрювали, що вийде жахливий обман, свято вірячи в американські закони.

Грецька фірма купила летунські квитки в одну сторону, дала морякам по 100 дол, і 30 березня вони прибули до Гюстону. Відразу кинулись до праці, бо корабель був у гіршому стані, ніж вони думали. Працювали по 12—14 годин денно у гюстонській спеці і вогкості. Навіть охолоджувач повітря був зіпсований. Греки постачали запасні частини і харчі. На початку травня очікуваної платні не отримали. Греки оправдувались, що то тимчасова затримка і їм на днях заплатять. Коло 15 травня капітан команди помітив наліпку на кораблі про те, що судно арештоване американськими властями. Греки запевняли, що корабель тимчасово затриманий через борги і фірма цю справу швидко наладнає.

Моряків ніхто не повідомив про банкрутство даної фірми і про те, що корабель арештований судом ще 17 березня. Все це означає неважнення будь-яких контрактів на працю. Про це повинна була знати американська амбасада в Києві, даючи дозвіл на працю.

Становище моряків стало безвихідне. Права виходити з корабля їм не відновили. Греки приходили щораз рідше і все обіцяли. А найгірше те, що кожний з моряків позичив понад 3 тисячі дол. на прожиток родин. Виходу не лишалося, окрім одного: працювати з надією, що таки заплатять. Бо це ж Америка!

Минуло п'ять місяців. Греки зникли зовсім. Не стало харчів, довелося ловити рибу у забрудненому каналі. Зовсім випадково місцевий місіонер з молитовником відвідав корабель. Побачивши критичний стан українських моряків, він повідомив про це місцеве телебачення. Наступного дня ця справа стала загальновідомою, і місцева українська громада кинулась допомагати. Мешканці Гюстону почали привозити харчі до корабля. Одна американська церковна громада зайнялась збіркою грошей. Українська громада теж почала збірку і найняла адвоката.

Через місяць суд продав корабель за півмільйона долярів, а кредиторів виявилось аж шість — і всі вимагали повернути борги, яких було 900,000 дол. Зовсім несподівано суддя дала розпорядження: суд щодо розподілу грошей відбудеться у травні 1999 року, моряки мають негайно дати своє свідчення, кожний отримає по 100 дол. і наступного дня буде депортований додому. Гроші на це взяти від суми, що лишилась з продажу корабля. Розпач наших моряків описати важко.

Рятувати їх кинулась уся українська громада Гюстону, організована навколо української католицької церкви св. Покрови. Знайшлися, правда, й такі, що намагалися пригадати, мовляв, колись, українців ділила річка Збруч... Але в Гюстоні про це й чути не хочуть, і до наших людей з півдня України поставились, як до братів. Ніхто навіть не звертаєуваги, що не всі моряки вміють говорити по-українському.

З допомогою української амбасади у Вашінґтоні, Григорій Бучай добився затримання депортації на 2 тижні. Отець Андрій Двуліт поселив моряків у церковний залі. А люди поприносили постелі та харчі. Надія ще була, що кредитори домовляться щодо розподілу грошей без суду. На жаль, так не вийшло.

Тим часом проходили збірки грошей. Культурний Клюб подарував кожному морякові по 500 дол. Церковні збірки та пожертви різних американських громад додали їм ще коло 1000 дол. на особу. А в той час моряки не хотіли сидіти і нічого не робити. Щоб залишити добру пам'ятку про себе, вони відремонтували дах на церкві.

Коли прийшов час прощатись, були сльози на очах у багатьох присутніх. Місцева українська громада є замала, щоб покрити борги і виручити наших моряків з біди, в яку вони потрапили.

Закликаємо всю нашу громаду в Америці, приєднатися Гюстону і допомогли морякам, які не з своєї вини потрапили в скруту. Конто ,на яке можна висилати допомогу: Ukrainian Catholik Church Sailors Fund 9102 Meadowshive Street Houston, Tx 77037-3451.

Ігор Кошман

РОЗДУМИ ПРО НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Кому наводити порядок в Україні?

Др. Євген Стецьків

З викладеними нижче думками автор поділився на VII-му Конгресі Світової Федерації Українських Лікарських Товариств, який відбувся 16-21 серпня 1998 р. в Ужгороді.

„Критики — це наші найліпші приятелі, бо вони виявляють наші помилки, які ми можемо виправити".

Бенджамин Френклин

Невеселі вісті приходять до нас з України. Вибори в Україні принесли нам багато несподіванок, розчарувань і — ганьби.

Як маємо тут пояснити американцям чи канадцям таку компромітуючу дивовижу, що нарід, який зазнав стільки лиха від комунізму, хоче до нього знову повернутись?! Як це можливо, що шість мільйонів виборців, які репрезентують 35 відсотків всього українського народу, віддали свої голоси комуністам, заклятим ворогам української держави? Чи вже пішли в забуття жахливі злочини тих, які голодом в 1932-33 і 1946 роках виморили понад 12 мільйонів українського населення, які розстріляли нашу провідну верству, знищили нашу Церкву, вивезли мільйони українців на Сибір, а на їх місце поселили 10 мільйонів росіян, занечистили нашу землю, висмоктали з неї всі багатства, скоїли чорнобильську катастрофу, змосковщили наш нарід, сплюжили нашу історію, а тепер при помочі Московської Православної Церкви, яку підступно назвали „українською", баламутять наш нарід та пхають його шию в московське ярмо?

Де тут розум? Відомо, що Україна вважається однією з найбільш освічених країн світу. В Україні немає неписьменних (в Німеччині є понад один мільйон). Україна має відсотково найбільше освічених і висококваліфікованих осіб у різних професіях. 250 тисяч лікарів — це в три рази більше відсотково, ніж у ЗСА, а що вже говорити про інженерів, академіків, фізиків, астрономів, поетів, письменників, музиків, співаків, художників, вчителів і всяких інших, яким немає і числа! Виринає питання: де подівся їхній розум? Писав колись наш відомий гуморист ЕКО (Едвард Козак), що розум у наших людей має особливу здатність пересуватися з голови в нижню частину тіла. Цей феномен я спостерігав минулого року під час моїх трьох подорожей в Україну. Ось приклад. Питаю у Києві одну жінку з високою освітою: „Як вам живеться?" А вона відповідає: „До Незалежности нам жилось добре". А один професор у Львові сказав мені таке: „Що з того, що маємо український прапор і тризуб, як мені не вистачає грошей, щоб прокормити мою сім'ю". Так, мовби червоний прапор і серп та молот йому щось дали! Забув неборака народне прислів'я, що серп і молот — то нужда і голод.

На летовищі на мою скаргу — „Де подівся мій багаж?", мені відповіли, що до незалежности такого „безобразія" не було. Значить, усі неполадки сталися після незалежности... Отже, у всьому винна наша „нєзавісімость". При помочі такої пропаганди нашим ворогам-антидержавникам вдається переконати „розумних" українців, що вся біда постала через нашу незалежність...

Друга ворожа пропаґанда стосується економіки. Людям вбивають в голови, що лиш із поліпшенням економіки зміцніє і утвердиться українська держава. А головним атрибутом державности є національна свідомість, національна гордість і льояльність. Це повинно бути самозрозумілим для кожного громадянина України. Не вірю в те, що як нашим ворогам, антидержавникам, всяким сімонєнкам чи вітренкам пощастить стати мільйонерами, то вони стануть тоді українськими патріотами, складуть присягу Україні, зречуться імунітету і будуть працювати для зміцнення української держави.

Доля закинула мене до Німеччини, де я жив до 1949 року. В тім часі Німеччина була дуже знищена війною. Збомбардовані міста лежали в руїнах, заводи розвалені та ще й до того здемонтовані альянтами, шляхи сполучення перервані, а в країні опинились мільйони переміщених осіб. Панувало безробіття, голод, холод і нужда. Мимо того, німці засукали рукави і взялися солідарно до праці над відбудовою Німеччини. Ніхто їм за те не платив, і вони не страйкували, але з завзяттям працювали, щоб доказати всьому світові, що вони НІМЦІ, "ein volk", один нарід — і довели свою країну до такого розквіту, що на сьогодні вона вважається однією з найбільших світових потуг. Пригадую, як Ґорбачов приїздив до Німеччини і просив у неї допомоги для Совєтського Союзу!

Подібно діяли японці після програної війни, об'єднавшись довкола свого націоналізму, бо націоналізм — це найбільша рушійна сила кожного народу.

На жаль, цю силу в Україні зігноровано. Президент Кучма навіть заявив, що „вона не спрацювала". На вищих щаблях влади в Україні впроваджено дві державні мови (?) До того ще розв'язано Рух, організацію, яка викликала подив і пошану цілого світу своєю солідарністю, патріотизмом і льояльністю. З такою організацією можна було будувати, зміцнювати й кріпити нашу державність.

Пригадаймо, як у Польщі визначний політик, за професією робітник-електрик, Лєх Валєнса оперся на 10-мільйонову організацію „Солідарність" та при її помочі вивів Польщу на добрий шлях незалежности й добробуту. Сьогодні Польща дістає значну допомогу та запрошена стати членом НАТО. Виринає питання: наяку силу, на яку організацію чи партію має опертися наш президент Кучма? Може, на партію любителів пива? (Така дивовижа існує в Україні!) Партій в Україні тепер багато, а отаманів ще більше. Всі вони малочисленні, воюють між собою, не люблять об'єднуватися для спільного добра, забуваючи, що в єдності сила. А вже найвищий час рятувати Україну. Павло Глазовий, відомий київський сатирик, пише: „Щоб минула ця загроза, треба всім впрягтись до воза, в один гуж кожен тяг на єдино-вірний шлях — рятувати честь державну, Україну нашу славну, щоб в біду не затягли раки, щуки і осли" (слід розуміти — комуністи і хахли).

Мені здається (це моє лікарське спостереження), що особи, які були переслідувані, мають наболілу психіку, тому не повинні займати в політичному житті чільних становищ. У них дуже розвинене почуття кривди, до такої міри, що вони не здатні піти на компроміс, віддати свій пост чи поступитися для загального добра. Таких людей треба нам шанувати й цінити, але не висувати їх на відповідальні місця.

Як лікар, я взяв участь у всіх конґресах Світової Федерації Українських Лікарських Товариств. Чотири останні конгреси відбулися в Україні. В 1990 році в Києві і у Львові, в 1992 році — у Харкові, в 1994 році в Дніпропетровському, а в 1996 році в Одесі. Цього року VII-й Конгрес СФУЛТ відбувся від 16-21 серпня в Ужгороді.

Мета цих конгресів не лиш у тому, щоб поділитись з нашими колегами в Україні медичним знанням і досвідом американської медицини, але також щоб заохотити їх до організованого професійного життя та дати поштовх до численної участи в могутнім українськім лікарськім товаристві. Таке товариство вже давно засновано. Воно називається Всеукраїнське Лікарське Товариство, скорочено — ВУЛТ. На жаль, до нього вписалось лиш дві тисячі лікарів Укрїни — це менше, ніж один відсоток, а в Україні є 250,000 лікарів. Це чвертьмільйонова армія людей з найбільш гуманною професією. Об'єднана і добре зорганізована, вона могла б відіграти колосальну ролю у відбудові української держави, в охороні здоров'я її громадян. Конкретно: повести боротьбу з усіма лихами, які руйнують здоров'я українського народу, а саме: з алькоголізмом, з наркоманією, з курінням тютюну, з пошесними недугами, особливо з венеричними, нераціональним харчуванням, з гігієнічними неполадками, зі занечищенням довкілля і т. п. До помочі слід втягнути школу, батьків, пресу, Церкву, радіо і телебачення. Все це можна зробити і добитись успіху, якби була охота до такої дії. На жаль, виглядає, що менталітет постсовєтської людини змінений. Йому ще дальше байдуже. За сім років до ВУЛТ вписалося тільки дві тисячі лікарів. А де решта? Відповідають наші колеги: „А що я з того буду мати?" або „Не було вказівки" і т. п.

Мушу вам признатись, що мені дуже прикро і боляче про це писати. Я розумію, що багато тут винна комуністична система, бо довела до такого стану, який є, але я не розумію, чому так дальше має бути у вільній українській державі на сьомому році її незалежности. Населення України вимирає, його вже на два мільйони менше, як тому два роки. Смертність висока: 15 відсотків. Народження впало до 8 відсотків. Хто має бити на сполох, як не лікар?! Де тут совість? Де тут їхній патріотизм? Найвищий час взятись організовано до поправи цього жалюгідного стану, а не нарікати, що нам не платять. Нарікканням і жалощами ще ніхто не поправив свого становища, ані тим більше не побудував держави.

У моїх листах до друга і колеґи в Україні я писав і далі писатиму, що Україну треба будувати не лиш по вертикалі, але й по горизонталі — то значить — у своїй хаті, на свойому подвір'ячку, у своїй родині, у своїй місцевості, у своїх товариствах чи організаціях, чи партіях. Шанувати громадське добро, бо воно наше, нашої української держави, а держава — то ми; дбати про її вигляд, добробут та наводити всюди лад і порядок.

Мені вже 77 років, але раз на тиждень іду вздовж дороги три кілометри і збираю пляшки, коробки і банки, які несовісні пасажири автомашин викинули, їдучи дорогою в моїй околиці. Роблю це добровільно, без зарплати і без жодної вказівки згори. Так само діють інші пенсіонери. Всі ми маємо з того вдоволення, що пройши трикілометрову трасу пішки (це добре для нашого здоров'я) і навели порядок і чистоту на придорiжжі, так що наша околиця чиста і гарна. В ЗСА пенсіонери виконують всяку роботу добровільно і без зарплати, щоб лиш втримати лад, порядок і чистий вигляд у своїй місцевості. Їх побачите також у лікарнях, школах, церквах, театрах, операх, у товариствах чи різних організаціях — як допомагають дітям, хворим, немічним, нещасним і т. п. Про це я розповідав в Україні і наразився на недовір'я, глузування та насміх.

Під час однієї подорожі в Україну я відвідав моє рідне село Грушів, у Львівській области, Дрогобицького району. Через село пливе річка Бистриця. Колись вона була чиста. Пригадую, як люди поїли в ній худобу, як ми, молоді хлопці, в ній купалися, а жінки прали білизну і полотно та вибілювали їх на піску при березі. Тепер це не ріка, а смердючий канал, захаращений всякими відпадками та побитим склом і сміттям. Питаю я односельчан: що сталося з нашою рікою? Відповідь: „Так нас навчила Москва". При чому тут Москва? Це ваша ріка, — кажу їм. — Почистіть її. А у відповідь почув типове: „Не було вказівки". Народ привик до командної системи і не проявляє власної ініціятиви. В Тернополі посередині міста є великий став. На березі сиділи рибалки. Питаю одного з них: „Чи клює? Чи ловиться риба?" А він відповідає: „Не дуже. П'ять років тому тут було багато риби, але став занечистили, і риба вигибає". Це сказавши, жбурнув порожню пляшку у воду. Так само молоді хлопці, що стояли на березі, кидали в став пляшки і паперові коробки.

Це страшний економічний злочин. Американське прислів'я каже: „Не плюй у свій борщ". Людей треба вчити чистоти й порядку, бо багато поганих звичок за час окупації присвоїв собі нарід, а пора від них відвикати. На жаль, до такого стану докотилась Україна, що свої люди її занечищують, руйнують, грабують і зневажають. Тут уже не винні наші „воріженьки", а таки наш нарід. Совєтське прислів'я: „Чем хуже, тем лучше" (чим гірше, тим ліпше) далі домінує. Поліпшення економіки тут нічого не змінить, ані позичка з-за кордону, ані гуманітарна допомога нашої діяспори. Поправа мусить наступити від зміни наших людей, бо як собі постелиш, так і спати будеш. Писав колись Борис Грінченко, і його слова є й тепер актуальні:

Праця єдина з неволі нас вирве —
Нумо ж до праці, брати!

Вірю, що мої земляки мене правильно зрозуміють. Я висловлюю свою конструктивну критику, бо хочу бачити мою батьківщину Україну сильною, заможною і цивілізованою державою.

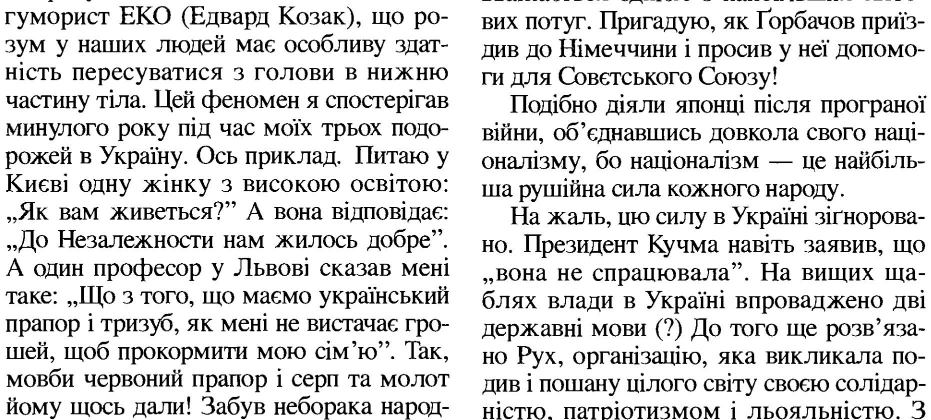

Фото В. Металенка.

КОНФЕРЕНЦІЯ

Якою бачиться нова Україна з відстані Канади?

У п'ятницю і суботу, 2 і 3 жовтня, відбулася конференція під назвою „До нової України II: зустріч прийдешнього століття", влаштована катедрою українських студій Оттавського університету. Ця конференція була другою з черги після минулорічної, яка розглядала пройдений шлях незалежної України від 1991-го до 1996 року.

З цієї оказії амбасада України влаштувала 2 жовтня прийняття для доповідачів, які прибули з України та інших країн, та запрошених гостей. Між гістьми був відомий поет і проф. Яр Славутич, якому амбасадор України Володимир Фуркало відзнаку Президента України — орден „За заслуги" III ступеня.

Відкрив конференцію проф. Теофіль Кіс, співголова дорадчого комітету катедри, попросивши до слова патрона катедри українських студій, колишнього губернатора Канади Рамона Гнатишина, який підкреслив важливість конференції для України. Амбасадор України В. Фуркало висловив свої думки щодо важливости конструктивних дискусій про майбутнє України та ще раз підкреслив вагомий вклад діяспори в будову української держави.

Головний доповідач професор Києво-Могилянської Академії професор Джеймс Мейс змалював сіру картину сьогодення України, яка хоч і стала незалежною, але успадкувала совєтську бюрократію й еліту та духовно скалічений народ. Велика кількість людей живе поза законом і корупція та хабарництво процвітають, говорив Д. Мейс, гроші, які люди не отримують за свою працю, зникають в глибоких кишенях власть імущих і опиняються в швайцарських банках. Розуміння цих проблем і намагання їх виправити повинно бути найважливішим тепер, бо без цього не можна сподіватися жодного поступу, навіть при зовнішній допомозі.

Конференція в суботу, 2 жовтня, складалася з трьох сесій. Перша з них, під головуванням сенатора Геральда Бодуена, розглядала питання: „Нова Конституція України: розвиток і перспективи". Колишній міністер юстиції Сергій Головатий схарактеризував Конституцію України як одну з найкращих в Европі, зазначивши, що тільки 1 відсоток людей в Україні вірять, що українські громадяни живуть відповідно до її законів. „Чемпіоном" недотримання Конституції С. Головатий назвав Президента України, наголосивши, що досі не введено в життя статтю 10 про державну мову України.

Професор юридичного факультету Оттавського університету Ед Ратушний говорив про потребу створення незалежного судівництва в Україні, в якій досі судять людей на основі совєтських законів. До швидкого прийняття нових судових законів заохочував і суддя Федерального суду в ЗСА Богдан Футей.

Друга сесія, під керівництвом д-ра Филипа Роурке з Карлтонського університету, мала назву „Майбутнє економічної реформи та інвестиційні можливості в Україні: економічні політичні та правові аспекти".

Представник Фонду міжнародного миру ім. Карнегі Андерс Аслунд скритикував стан економічних реформ в Україні. Хоч Україна не має іншого виходу, як здійснити глибокі економічні реформи, сказав він, виглядає, що теперішній режим в Україні скоріше піде шляхом російського режиму — до економічної і політичної катастрофи. Він назвав українську бюрократію корумпованою і антиреформістською.

Професор Дітройтського університету Рафаел Шен говорив про перебудову економічної системи України таким чином, щоб більше покладатися на власні сили, ніж чекати на допомогу ззовні.

Колишній виконуючий обов'язки голови Фонду Державного Майна України Володимир Лановий проаналізував проблеми приватизації та подав статистичні дані, згідно з якими в Україні приватизовано 44 тисячі малих підприємств і сім тисяч середніх і великих підприємств.

Третя сесія, під керівництвом директора Канадської Фундації Українських Студій д-ра Юлії Войчишин, була на тему „Мова, культура і національна ідентичність в Україні".

Заступник редактора журналу „Критика" Микола Рябчук говорив про несерйозність декларацій Уряду про українізацію, зазначивши, що потрібно вдатися до „affirmative action", бо інакше „доля України буде подібна до Канади з Квебеком. Тільки непевно, чи це буде російськомовний Донбас і Крим в Україні, чи україномовна Галичина в країні, яка в більшості говоритиме по-російськи".

Михайло Найдан, професор слов'янських мов і літератур у Пенсильванському університеті, розглянув творчість Юрія Андруховича та інших модерних українських письменників, таких як Оксана Забужко, Володимир Діброва, Євген Пашковський, Костянтин Москалець та Євгенія Кононенко.

Антоніна Березовенко, професор української мови, літератури і культури в Київському політехнічному університеті, говорила про українську мову в майбутньому, зазначивши, що теперішня українська мова „має свій власний голос".

Колишній дисидент і письменник Євген Сверстюк говорив на тему: „Проблеми заміни основ культури". Проаналізувавши негативну картину пасивної трансформації духовности на залишаках зваленої імперії зла, він закликав до „закладення духовних основ трансформації і ... органічного поєднання національного з релігійним", що у висліді приведе до відродження національно-культурного і освітнього життя України.

Організатором конференції, в якій взяли участь понад 200 осіб, професорам Теофілові Кісові, Ірені Макарик, Романові Веретельникові та координаторові катедри Ірені Белл належить признання за добре виконане діло. Мрія фундаторів катедри Антона і Надії Івахнюків та професора Костянтина Біди про ролю катедри успішно втілюється в життя.

Юлія Войчишин

ВИХОВАННЯ. ОСВІТА

Не тільки ганити, а й виховувати

(Декілька думок з приводу нашого майбутнього)

Останніми часами тему майбутнього української діяспори з великою увагою обговорюється на форумах наукових конференцій, панелів, громадських з'їздів тощо, і погляди на цю справу чільних науковців, політологів, футурологів і щирих громадських діячів ми пізнаємо з преси, яка широко інформує громадськість про їхню турботу та про можливе майбутнє української діяспори. Позитивним є те, що справами діяспори турбуються представники середньої і молодшої ґенерацій.

Тут хочу заторкнути один з аспектів майбутнього діяспори — виховання та освіту в українознавчих школах. Спробую це зробити на прикладі ситуації в одній з наших громад північного Ню Джерзі. Це стосується майже 200 дітей — учнів школи українознавства в повіті Морріс.

Хтось може подумати — це льокальна справа одної громади. Одначе, беручи до уваги поступове скорочування як чисельного, так ідейного компонентів наших громад на поселеннях, кожна особа українського походження, вихована в свідомості її культурного коріння, зі знанням української мови, історії, з активним ставленням до сучасної України та її болючих потреб, є дорогоцінним потенціяльним членом майбутньої української діяспори, працівником для добра України тут чи в краю. Тому цю „льокальну" ситуацію розглядатимемо саме в цьому аспекті.

Існування Школи Українознавства ім. Лесі Українки в повіті Морріс — під загрозою. Близько 200 дітей і юнацтва від 6-ти до 17-ти років не розпочали українознавчого навчання. Чому? Місцева школа, де за високу оплату школа українознавства винаймала кляси, не відновила контракту. Як причину названо погану поведінку учнів, нищення шкільних предметів тощо. За чотири з половиною місяці, попри активні старання батьківського комітету, не вдалося знайти приміщення в жодній з навколишніх шкіл. Погана слава, як відомо, розходиться швидко. Проте залишилася можливість винайму приміщення цілоденної школи при церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку.

На початку жовтня батьківський комітет школи ім. Лесі Українки звернувся до парафіяльного уряду цієї церкви з проханням прийняти їхню школу під своє крило. Повернення до приміщення школи парафії Нюарку мало теж тактичні і ідейно-освітні мотиви: стабільність приміщення, що заощаджує щорічну проблему розшуку нової школи, та можливості навчання релігії, що є обов'язковою частиною програми українознавчих шкіл, затвердженої Шкільною Радою. Церква св. Івана Хрестителя ввела раз в місяць лекції релігії для дітей та юнацтва, з яких, одначе, користало мале число учнів школи українознавства. Багато з них ходить до престижевих, дуже коштовних шкіл, в яких релігії, як правило, не навчають, то ж трапляється, що учні не знають українських молитв, наших обрядів. Де і від кого одержать вони це знання? Від кого одержать відповіді на складні питання сучасного майже обездуховленого світу? При американських церквах діють сталі клюби для молоді з програмою поглиблення християнського світогляду. Існує певний парадокс: ми так щиро турбуємося Україною і поверненням в її освітні програми християнських основ нашої культури та водночас мало журимося нашим молодим поколінням і його духовим обличчям тут, в діяспорі. А саме це покоління мало б стати продовжувачем ідейности української діяспори.

Важливо в школах українознавства мати бібліотеку, що недоступне в чужих винаймуваних школах. Ще одним переконливим аргументом за розміщенням школи українознавства в парафіяльній школі в Нюарку є фінансове питання останньої. Замість великих сум за оплачування винайму чужих шкіл (чи не понад 20,000 долярів річно), можна допомагати фінансово своїй школі, яка є в потребі та періодично звертається до громади за фінансовою підтримкою.

Попри те, що батькам, очевидно, вигідніше мати школу в Морріс повіті, частина вчителів також підтримували згадані вище аргументи. Коли батьківський комітет звернувся до парафіяльного уряду церкви св. Івана Хрестителя з проханням примістити суботню школу, вірилося, що закінчаться клопоти з пошуками, а в порожні кляси цілоденної школи прийдуть учні школи українознавства. Проте сталося інакше. Батьківському комітетові неочікувано відмовили. Мотиви ті самі: учні невиховані, недисципліновані...

Це був великий удар не тільки для управи школи українознавства, але й для посторонніх громадян. До речі, багато учнів українознавства — колишні учні цілоденної школи, багато з них, їхні батьки, бабусі й дідусі є парафіянами церкви св. Івана Хрестителя. Це правда, що чимало сучасних дітей часто не дуже шанують старших; вони розпещені добробутом, часто недисципліновані та, отже, є проблемою для вчителів. Але вони таки не злочинці, щоб їх сторонитися. Їх мусимо послідовно виховувати, вчити порядку в школі, в Пласті, в СУМ, а саме в цих організаціях іноді не надається належної уваги вихованню їх членів. Так, наших дітей важко виховувати, але вони — наші діти і ми повинні прищеплювати їм культуру поведінки і християнські чесноти.

І першими вихователями мають бути батьки, церква, школа, молодіжні організації. Тож інцидент, про який пишу, може стати й стимулом для посиленої уважности у вихованні дітей. Для цього потрібно тільки бажання.

При посиленій отій увазі до дітей, при узгодженості та щирій співпраці можемо сподіватися успіхів у вихованні наших дітей і молоді. Адже вихована молодь — це далекосягле питання як для діяспори, її церков, організацій, інституцій, товариств, так і для української держави в її нелегких зусиллях на шляху становлення незалежности.

Любомира Крупа

ЛІТЕРАТУРА, МИСТЕЦТВО

Непроминаюча окраса храму

(Вітражі Юрія Козака)

Мистецтво вітражів розвинулося на підставі мозаїк і емалей. Вже в XII і XIII століттях існували церковні вікна-вітражі в такій високій мистецькій формі, що твори прийдешніх віків ледве їм дорівнювали. Деякі катедри стали славними не так завдяки архітектонічній красі, як через багатство і красу їхніх вітражів.

Катедра в Чартс, хоча і не найбільша, відома своїми 2,500 квадратовими метрами вітражів, які покрили її 170 вікон. З роками змінювалися стилі і технічні способи їх виконання. Були часи занепаду, однак це мистецтво мало вже такі великі традиції та мистецькі досягнення, що не могло заникнути. Буйного розквіту зазнали вітражі в Італії, Франції, Німеччині та Англії. Основною ціллю вітражів є не лише прикрасити Божі храми, але також через свою симфонію різнорідних, змінливих кольорів викликати небуденну, унікальну красу та створювати настрій, що підносить духа людини.

Літопис з 1254 року говорить про вітражі, хоча з тих часів не залишилось жодного зразка. В 1926 році П. Холодний намалював вітражі в Волоській церкві у Львові, в 30-их роках — у селі Мразниця. На еміграції цей самий мистець оздобив церкву св. Юра в Ню Йорку, а Ярослав Сурмач — церкву св. Дмитра в Торонто. Відносно чисельні українські церкви в Канаді можуть похвалитися вітражами таких мистців, як Л. Молодожанин, М. Зубар і Р. Коваль.

Тому з радістю вітаємо вітражі Юрія Козака, відомого маляра ікон в нововізантійському стилі. Маючи до диспозиції два великі вікна (22-16 фітів), він виповнив одне з них, з панорамічним розмахом, історичними сценами Католицької Церкви.

Для легшого зрозуміння, що ці вітражі представляють, подаємо короткий опис сцен з історії Української Церкви.

В центрі Божі руки благословлять Україну. Над Матір'ю Божою — Святий Дух. По лівій стороні — св. Андрій благословить гори, на яких постане Київ. Зліва від св. Андрія — св. Михайло, патрон України. Справа від Матері Божої — вчені і доктори Східньої Церкви: св. Василій Великий, Іван Хреститель, св. Миколай, свв. Кирило і Методій. Нижче — Нестор-літописець. В розі по правій стороні — свв. Борис і Гліб. По лівій стороні — церква св. Софії, Хрищення України, постаті свв. Володимира і Ольги. Середина лівого боку — ряд визначних провідників Церкви: Митрополит Петро Могила, засновник Печерської Лаври, перший український Митрополит Іларіон, Митрополити Рогожа, Рутський, св. Антін Печерський, мучеництво св. Йосафата, Митрополит Андрей Шептицький, Кардинал Йосиф Сліпий, нищення наших церков (полум'я вогнів). По правій стороні — відлітаючі птахи, символ нашого залишення батьківщини, катедра св. Софії в Римі, Кардинал Любачівський, статуя „Свободи" вітає новоприбулих, катедра в Філядельфії, Архиєпископи Ортинський, Богачевський, Сенишин і Сулик, катедра св. Миколая в Чикаґо —Єскопи Габро, Лотоцький, Вівчар.

Західнє вікно, історія Католицької Церкви: всередині Бог передає Петрові ключі до неба і землі. Справа — апостоли як рибаки. Під рукою Петра — базиліка св. Петра в Римі. Нижче — св. Костянтин, який припинив переслідування християн. Вгорі по лівій стороні — перші мученики: св. Степан, св. Кристофор, св. Сесилія, св. Катерина, св. Севастіян. Внизу зліва — засновники різних релігійних чинів: св. Францішок, св. Домінік, св. Ігнат, св. Антін, св. Жанна Д'арк на тлі катедри Нотр Дам. Нижчу середню частину виповнюють ряди славних папів, включно з Іваном Павлом II. Вгорі справа — св. Павло, нижче — св. Августин, св. Амброз, св. Катерина, св. Тереза. Права долішня частина — це історія Американської Католицької Церкви. Троє святих Південної Америки, далі — катедра Непорочного Зачаття у Вашінґтоні та цілий ряд визначних церковних постатей Північної Америки.

Юрій Козак — відомий нашій громаді як творець великої історичної картини"Хрищення України", яка знаходиться тепер в Торонто. Вітражі в церкві св. Йосафата — це чергове його досягнення в ділянці релігійного мистецтва.

Володимир Баран

Катерина Кричевська-Росандіч: „Спогади"

Зліва: С. Скрипник, Е. Онуско, К. Кричевська-Росандіч, Ф. Онуско.

В Українсько-Канадському Архіві-музеї Альберти (УКАМА) відбулася виставка картин Катерини Кричевської-Росандіч (від 25 до 27 вересня ц.р.). Це сьома її виставка в цьому місті, організована Софією Скрипник. Відкрив виставку Ярослав Скрипник. Він розповів, як життєві стежки Скрипників перехрещувались зі стежками роду Кричевських, славних мистців, починаючи з їхніх зустрічей у Києві в 1942-43-іх роках. Варто відзначити, що Софія Скрипник почала свою довголітню кар'єру в ділянці пропаґування українських мистців виставкою якраз творів К. Росандіч.

Катерина Кричевська-Росандіч народилася в Україні в 1926 році, вона — онука славного Василя Кричевського і дочка його синамистця, теж Василя. Початки її мистецької освіти були в руках батьків, бо мама Олена також малювала. Поза домом вона вчилася в Художньому інституті, в Мистецько-промисловій школі в Празі та в Гайдельберзькому університеті в Німеччині. Твори виставляла в Києві, де її картини одержали нагороди, а згодом брала участь у виставках в Німеччині, найчастіше в Майнґаймі. К. Росандіч еміґрувала разом з батьком до Америки в 1949 році, де спочатку виставляла свої твори в літературно-мистецькому клюбі в Ню Йорку, а далі по різних містах ЗСА та Канади. Мисткиня вже мала понад півсотні індивідуальних виставок творів (п'ять — спільних із батьком).

Цю останню виставку в УКАМА склали 30 картин. Образи дуже теплі, стилем романтично-реалістичні, з тонами імпресіонізму. К. Кричевська-Росандіч дуже вміло передає кольорами враження води, українську природу, блакить неба, синяву ґір та зелень степових просторів. Їй властиве тонке відчуття кольору і вміла композиція. Тональність барв гармоніює із поетичністю. Не сховати сильні гени славного мистецького роду, хоч вони й унікально виявлені. Назва виставки —„Спогади" — натякає на сюжети картин вірної української мисткині. Можна їх поділити на три групи: Київ її дитинства та юности, европейські міста, та Каліфорнія і Сан Франціско. Майже всі твори середнього формату.

Мисткиня засвідчує феноментальну зорову пам'ять у своїх етюдах. Художніми спогадами вона розкриває душу свого народу. В картинах „Типові села", „Крим", „Львівське село", „Андріївська церква, Київ", „Хохітва на річці Рось", „Володимирська вулиця", „Спомин з України", „Карпатський вечір", „Українське село здавна", „Традиційна хата з Полтавщини" та „Андріївський узвіз" постає її кохана Україна.

В 1959 році К. Кричевська-Росандіч подорожувала шість місяців по Европі. Озброєна етюдами й фотографіями з Німеччини, Австрії, Швайцарії, Парижу й Венеції, мисткиня взялася творити образи. На виставці були три зразки з Парижу: „Монмартр", „Сенн", і „Сакр Кер". У картині „Монмартр" особливо чудово К. Кричевська схоплює настрій паризької ночі серед ледве освітленої малесенької вулички. Пригадує мисткиня, як її дядько, Микола Кричевський, сам майстер в акварелях, водив її часто через місто і показував різні техніки в мистецтві.

Серія картин з Каліфорнії (Сан Франціско) — це мистецькі роздуми на теми води. Десять років тому К. Росандіч ось як думала про це під час своєї шостої виставки в Едмонтоні: „Вода завжди приваблювала мене... Хоч я живу біля могутнього Тихого океану, я не художник-мариніст. Велич і простір океанів непокоять мене. Тихі води озер і ставків, або мерехтіння каналів, великі річки світу — стимулюють мою творчу уяву". („Укр. вісті", 27 квітня 1988 р.). Здається, що мисткиня, помимо своїх почувань, якраз найкраще схопила велич та динаміку прибережного океану. З усіх картин мені найбільше сподобалася „Берег Тихого Океану". К. Росандіч в розмові зі мною зізналася, що саме тут почався романс з її чоловіком 39 років тому. Між іншим, Драго Росандіч грає чималу ролю у творчості художниці. Він завжди знімає ті фотографії, які в майстерні їй придаються.

К. Росандіч знаменито оперує технікою ґвашу. Вона — мистецьхронікар подій свого життя і своєї культури. Такі були мої враження. Відразу можна було впізнати руку митця-професіонала. Її малярство шляхетне, радісне, оптимістичне. Нема в ньому, як взагалі в українській духовості, безнадії.

Маріянна Саварин

ІНТЕРВ'Ю

У двобої добра і зла

У вересні відбувся в Ню Йорку 10-ий Конґрес Світової Федерації організацій лікарів-католиків , а водночас — 67-ий річний з'їзд лікарів-католиків ЗСА. Обидва ці зібрання об'єднувала тема „Медична етика у третьому тисячолітті". Таку саму назву мала доповідь українського лікаря зі Львова д-ра Івана Луця, який докладно ознайомив учасників зі станом медицини в Україні.

Д-р І. Луць і д-р Юрій Ісаїв — гості редакції „Свободи". Наша розмова — про завдання і цілі лікарів-католиків і про успішний конґрес в Ню Йорку, його багату та цікаву програму. З гарно виданого каталогу довідуємося, що саме д-р Ю. Ісаїв відповідав за програму конґресу. Тепер його обрано заступником президента Федерації д-ра Ґаяна Люїджі Джілі з Італії. Отже, запитання до Ю. Ісаїва:

— Чи в Українському Лікарському Товаристві є секція лікарів-католиків?

— На жаль, ні, тільки у Львові діє неофіційне об'єднання лікарів-католиків, створене за ініціятивою д-ра І. Луця, і воно налічує майже 20 членів . Д-р І. Луць вже брав участь у різних европейських конґресах лікарів-католиків, тому ми вважали доцільною його присутність і на цьому конґресі.

— Мій приїзд до Ню Йорку завдячую саме докторові Ісаїву, — каже наш львівський гість. — Ви знаєте, яка тепер економіка в Україні, як усім тяжко, в тому числі й лікарям. Навіть мені, директорові школи для медсестер і практикуючому лікареві, не вистачає грошей на такі поїздки.

— Ми незвичайно раді вас тут вітати. Чи ви вперше відвідуєте Америку?

— Так, вперше, але минулого року я побував у Канаді, щоб розповісти про нашу школу медсестер, яка науково стоїть дуже високо.

— Як сталося, що ви обрали цю професію? Чи на це мали вплив ваші родинні обставини?

— Я селянський син, у юні роки мріяв стати священиком. Але коли взяли мене до війська, то мені випало служити у медичному відділі. Це мене зацікавило. Вийшовши з армії, закінчив медицину і тепер стараюся поєднувати медичну етику з глибокою релігійністю.

— У Вашій доповіді на конґресі підкреслено думку, що Україна тепер перебуває в центрі боротьби між добром і злом. Чи ця боротьба торкається лише українських обставин, чи стосується і решти світу?

— Розуміється, це глобальні проблеми. Моя головна ділянка — боротьба з абортами і уведення природної контролі народжуваности. Україна тепер в особливій небезпеці. За останні 10 років кількість народжувань в Україні зменшилася на 45 відсотків. У 1995 році Україна вийшла на третє місце у світі за кількістю абортів. Це й стало причиною, що ми у Львові заснували Інститут захисту життя, який я тепер очолюю.

— Яка конкретна ціль інституту? І чи є він за характером діяльности тільки католицький? Адже проблема абортів стосується і православних.

— Певна річ, ми співпрацюємо і з православними. Наш інститут веде самонавчання, на курси жінок запрошуємо священиків — як католицьких, так і православних. Наша організація громадська, а міністер здоров'я України вже три роки дозволяє нам вести окремі курси на цю тему.

— Дозвольте дещо провокативне запитання. Чи не йдете ви проти хвилі тепер, коли господарська ситуація в Україні вийнятково важка і це перешкоджає збільшенню родин?

— Я так не думаю. Плянування родини — це широка акція у цілому світі серед католиків. Я переконаний, що в Україні є багато лікарів, готових підтримати мої ідеї. Наука, церква, педагогіка і в цілому наша держава стоять сьогодні перед нагальною потребою приділити більшу увагу вихованню молоді, зокрема у сфері людських стосунків до шлюбу, в шлюбі і материнстві — коротко, йдеться про невідкладні заходи в сенсі охорони життя і гідности людини.

— Ви мали доповідь на цю тему перед членами конґресу, а було їх понад 400. Чим корисна для вас участь у ньому?

— Я зустрівся з приятелями, яких знаю з участи в попередніх европейських конґресах, а також щороку зустрічаюся з ними як член Папської Академії Життя в Римі. Мою теперішню доповідь переклав на англійську мову д-р Юрій Ісаїв і її прийняли прихильно. Я багато цікавого почув на конґресі, ось хоч би про клонування людей, яке, на мою думку, абсолютно неприпустиме. Були спільні конференції, Єпископ Василь Лостен відправив для 400 учасників українську Службу Божу з поясненнями. Я сподіваюся, що моя присутність багато допомогла для пропаґанди України.

— Я бажаю докторові Ісаїву успіхів на відповідальному становищі заступника президента важливої міжнародної організації. І хоча тим разом на конґресі було лише двоє українських лікарів, в майбутньому хочеться бачити їх більше. Але, сподіваюсь, і двоє нас залишили помітний слід — веденням програми, доповіддю, а передусім нав'язанням зв'язків із численними представниками лікарського світу інших народів.

Від'їжджаю з добрими враженнями і дякую Богові, що привів мене сюди.

Д-р І. Луць (зліва) і д-р Ю. Ісаїв розповідають в редакції „Свободи" про конґрес лікарів-католиків у Ню Йорку.

Напишуть

ЗУАДК: вдячні листи з України

До канцелярії ЗУАДК надходять листи з усіх країн, де живуть українці. В одних — прохання допомагати, в інших — щирі вислови подяки. Що може бути кращим у нашому житті, ніж готовність одної людини щиро як самій собі, допомогти іншій людині? Як же сподіваються на цю готовність знедолені родини в Україні, особливо діточки — хворі, каліки, сироти... Нехай же наше сумління не дасть нам спокійно жити, доки ми, хто чим може, не полегшимо існування нещасним українським дітям, не прохеменемо зажури з їхніх очей...

Пишуть нам учні та вихованки з тих сиротинців-інтернатів у Галичині, які отримали через ЗУАДК, щедрі дари від родини д-ра Ів. Селяка у пам'ять незабутньої доні Ірини Нани. В одному з листів з Львівської спеціяльної школи-інтернату — і глибоке співчуття, і глибока вдячність, бо „...як добре, що буде чим покрити дах, що провалився над кімнатами, де діти сплять..."

„...Як добре, що можна буде справити взуття для дітей від 3 до 10 років...". Це лист зі Львова, з дитячого дошкільного будинку на Личакові. Сповненого вдячности листа прислали опікуни з Дрогобицького Товариства захисту дітей-інвалідів „Надія" — вони називають нашу працю для дітей „неоціненною". Також ми одержали подяку від Товариства „Надія" зі Старого Самбора, де також живуть діти-інваліди.

Діє у Львові реґабілітаційний центр для дітей з вадами зору „Зір". Подяка від лікарів центру прийшла за те, що зможуть за отримані гроші вислати на операцію очей до Одеси трьох дітей. Є подяки з Києва. Одна з них — від спілки багатодітних родин „Діяна", де згуртувалось 450 родин, які потребують допомоги. Шляхетна мета спілки — заопікуватися 3,484 дітьми. Батьки тих дітей не отримують платні по декілька місяців. Не мають що дати дітям їсти, не годні їх ні одягнути, ні взути... Тому то зворушливо звучить адресована ЗУАДК подяка за допомогу.

Прийшла подяка від Національного Університету „Києво-Могилянська Академія" — цим разом за одяг для студентів. Також учні школи фізичної культури в Києві отримали пачки з одягом.

Є подяки від жіночих об'єднань, які мають великі потреби для кращого ведення праці — це подяка від Марії Драч з Жіночої Громади", від Т-ва „Матері і Сестри — воїнам України".

Зворушливий лист із Севастополя: подяка за підтримку єдиного там українського часопису „Дзвін Севастополя".

Три листи-подяки — від парафіян греко-католицьких церков: парафії св. Мучениці Тетяни з Києва, від церкви Андрія Первозванного в Вишгороді і від церкви св. Миколая, що в Ротнді Аскольдової Могили. Ці листи пройняті вірою в перемогу добра й Господньої справедливости. Маємо також листа-подяку з Тернополя — за даток на громадську організацію „Українська Родина".

Навіть цей неповний перелік подяк за останні місяці допоможе читачам уявити, куди могли б вони спрямувати свою помічну руку...

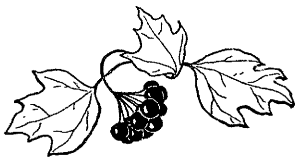
Степан Гавриш,

ПРЕСФОНД, жовтень 1998

25 дол.	Рибіцька Лонґіна, Кліфтон, Н. Дж.
23 дол.	Манґафас Іван, Ляшін, Кве., Канада.
20 дол.	Сосяк Бріджітт, Форест Гіллс, Н. Й.
10 дол.	Андрушків Володимир, Стамфорд, Конн.
	Дудар Микола, Воррен, Миш.
	Дзюбінський Богдан, Еванстон, Ілл.
	Іванець Параскевія, Ст. Кетерінс, Онт., Канада.
	Іваничко Еліяна, Норт Порт, Фла.
	Якима Володимир, Норт Порт, Фла.
	Кісь Микола, Сан Бруно, Каліф.
	Кравчук Ярослава, Філядельфія, Па.
	Кузьо Теодор, Ґренбі, Конн.
5 дол.	Гарайда Петро, Ню Йорк, Н. Й.
	Коцур Михайло, Монтреаль, Кве., Канада.
	Залопані Ярослава і Михайло, Дірборн, Миш.

Щиро дякуємо усім за фінансову підтримку найстаршої української газети!

Калина — це кущ, що росте в Україні. Є гарна пісня про калину — її порівнюють до самої України. Цю пісню радо співали наші стрільці у час Листопадового Зриву 1918 року.

ЛИСТОПАД

Як ішли сьогодні в школу діти,
Як зійшло сьогодні ранком сонце,
Листопадовий повіяв вітер,
І постукав гілкою в віконце.

І ніхто не знав в усьому місті,
Звідкіля цей дивний вітер лине.
Лиш його пізнали в жовтім листі
Діти, що були із України.

Лиш вони почули вітру дотик
І згадали давню казку Львова,
Як за волю йшли Стрільці боротись,
Золотіла осінь їм шовкова.

Тільки їм сказав той дивний вітер,
І велика їм була розрада:
Що вони Стрільців відважних діти,
Що вони нащадки Листопада.

ПРИЙШОВ ПЕРШИЙ ЛИСТ

Міма Лисовецька із Ню Йорку, в З'єднаних Стейтах Америки, пише: „Дорога ‚Веселко'!

Я маю вісім років, маму, тата, братчика Лукаша і кота Мурцилка. Живу в Ню Йорку, і знаю, що Ти виходиш недалеко, у Виппані. Колись я Тебе відвідаю, коли мама матиме час поїхати зі мною.

Я ще була дуже маленька, як мама почала витягати з шафи великі, гарно оправлені книжки і читала мені з них віршики та казочки. Мама називала ці книжки ‚Веселка' і розказувала мені, як колись вона, ще маленька, ждала щомісяця цієї ‚Веселки' та як радо, разом з тіткою Надею, читала її. Мені було дуже жаль, що ‚Веселка' перестала виходити і не приходить до мене так, як приходила до мами. Аж ось Ти знов почала виходити! А я вже вмію писати, бо почала ходити в українську школу ще поки пішла в англійську. І хочу Тобі відповісти на те, про що Ти питала: на вершку першої Твоєї сторінки я бачу веселку. Вона не має семи кольорів, бо ‚Свобода' вся чорно-писана і не було б як показати всіх кольорів. Але зате вона має гарний український взір. З одного боку веселки я бачу Ню Йорк. Я пізнала його

зразу, бо була вже раз на статуї Свободи і щодня бачу високі, аж під небо, хмародери.

А з другого боку... З другого боку... Тут я мусіла подумати. Теж якась дуже велика статуя... Гм... Я мусіла спитати маму. Мама зразу сказала, що це Київ. Ну, я знаю, що таке Київ: столиця України! Але чомусь зразу не здогадалася! Та це ж пам'ятник над Дніпром, а далі дзвіниця храму Святої Софії і навіть видно церкву Святого Андрія! Все це показувала мені бабуся на таких гарних, великих світлинах, а я не здогадалася, що тут це теж намальовано...

А що це значить? Я знов довго думала, аж вгадала: це Ти, ‚Веселко',лягаєш понад море, з Америки аж в Україну, і пишеш нам, щоб ми України ніколи не забували...

Я дала прочитати цього листа мамі і вона пригорнула і поцілувала мене. То я вжа знаю, що можна листа висилати. А якби Ти, ‚Веселочко', його надрукувала, я візьму ‚Свободу' зі собою в українську школу і покажу цілій моїй клясі і навіть пані вчительці!! А то будуть дивуватися!

Цілую й обнімаю Тебе, ‚Веселко', і приходь скоро знов!

Твоя Міма (я справді звуся Марія, але мене так кличуть).

„ВЕСЕЛКА" — сторінка для дітей.
Редаґують: Українські працівники літератури для дітей і молоді.
***Редакційна Колеґія:** Леся Храплива-Щур, Олександра Ковалик, Валентина Родак, Леся Шанта, Дарія Криштанович-Бродгед, Віктор Павленко, Петро Цехош.*
Листи та матеріяли надсилати до редакції „Свободи".
Заставка-наголовок і віньєтки Оксани Бошко.

КАЛЕНДАРЕЦЬ БАБУНІ

Мама дістала працю! Мама дуже зраділа, бо на те вчилася в університеті, щоб вміти працювати. А тато зажурився: ну добре, але що буде з Боянчиком? Він повертається зі школи зараз після третьої, а ти прийдеш додому щодня аж біля шостої. Як буде бідна дитина сама сидіти в хаті? Ще не дай Боже, якого лиха натворить!

Боян вже хотів сказати, що він лиха не натворить, бо він вже великий, і буде чемно дивитися на телевізію (на ті програми, що мама не дозволяє — подумав собі нишком) — але бабуся вийшла сама з кухні (смажила там пампушки!) і сказала:

— Чого ж ви журитеся? Хай Боянчик приходить до мене, це недалеко, я нагодую бідну дитину, а ти, Оленко — (це до мами) — забереш його дорогою з роботи!

Отак Боян пішов на другий день зі школи до бабусі. Вона не забула, що він любить вареники в сметані, а ще й чоколядовий кисіль. Боян виїв усе чисто і вже хотів відчиняти ґудзик телевізора, коли бабуся сказала:

— Дивитися будеш після, а тепер хочу тобі дати один дарунок... Дарунок? Це було цікаво! А бабуся вийняла із шухляди якусь книжечку і подала Боянові. Боян подякував і став розглядати — але скоро посумнів. Це був звичайний собі календар... На кожен день — один прямокутничок, а лиш червоним відзначені неділі. Перед кожною неділею — субота і треба йти в українську школу... Що ж тут цікавого?.. Але казати бабусі якось незручно, що цей дарунок йому ніяк не подобався... Та ба! Бабусі не треба казати, вона саме все знає...

— Ти не знаєш, що з цим календарем робити!? Я скажу тобі! Ми будемо малювати щось цікаве у ті дні, що не такі, як звичайні... Ось поглянь: чотирнадцяте жовтня — тітчині іменини, пригадуєш, коли ти так гарно вивчив та виголосив їй побажання...

— ...І бабуся спекла горіховий торт... О, я пам'ятаю! — поспішив згадати Боян.

— Ну, бачиш! Це був день Покрови Матері Божої, а тітка зветься, як і Вона: Марія. Ти, певне, маєш зі собою крейдки, намалюй на цьому прамокутничку образок Пречистої Діви — ось такий, як

тут на стіні...

— Я ж не зумію так, як на стіні...

— Пробуй, як умієш!

І Боян намалював, не зовсім так, як на іконі, але бабуся похвалила...

— А що далі?

— Тепер повернемо сторінку... Бачиш, який там місяць?

— Листопад! О я знаю, зараз першого дня листопада є Геловін! — аж скрикнув Боян. Та бабуся зовсім не зраділа.

— Геловін буде, певно, знов буде мусіти тато возити тебе по сусідах, випрошувати ласощі, так ніби ти їх вдома не маєш! А ти не чув, чому цей день ще такий важливий?

— Щось я чув... — затурбувався Боян, — але... але не знаю добре...

— А братчик у Пласті не казав нічого?

— Казав, щось про Львів... — і враз Боян зовсім повеселів, — о, тепер вже пригадую! Тоді українці здобули Львів і проголосили вільну Українську Державу. Таку, як тепер маємо, — додав, щоб показати бабусі, що він таки щось знає...

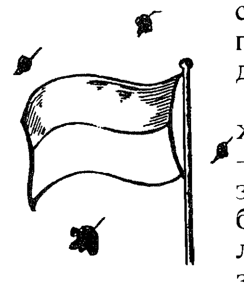
— І будемо мати терновий змаг у парку і потім прийде нам розказувати про це свято такий старенький дідусь Левка, що бачив сам, що тоді діялося у Львові. А він тоді ще був не більший, як ми... Це було вже зараз, зараз... вже вісімдесят один років тому — братчик казав...

Це подобалося бабусі.

— А бачиш, що знаєш, коли подумав! Ото ж біля цієї дати намалюй щось...

— А що?

— Що сам хочеш. Можеш намалювати нашого вояка-стрільця, в отакому однострої, або камінного лева, що стоїть у Львові перед ратушею, або український прапор, що його тоді вивісили високо на вежі, на головному будинку міста...

— Синій і жовтий, правда? — поспішив сказати Боян, щоб бабуся не думала, що він не знає...

Синя крайдка зламалася і треба було її стругати, але прапор справді ніби маяв на вітрі — і ще Боян домалював довкруги кілька жовтих листочків, бо на це ж: листопад. Аж сам зрадів, що так гарно вийшло!

— А що далі?

— Поглянь тепер на число 21 цього місяця. Бачиш щось?

— Тут чомусь теж — червоне число...

— Ага, „чомусь"! Пригляньса, прочитай!

— „Свя-то-го Михаїла Ар-хан-ге-ла"... — прочитав Боян дрібненький друк. — Бабусю, хто це такий? Коли він жив?

— На землі він не жив ніколи, бо він ангел, розумієш, такий, як цей ангел-хоронитель, що стереже тебе від зла. Тільки він був один із найстарших ангелів, тому звуть його „Архангел". Ось поглянь, тут його образок!

— Але чому він тут біля гербу України, тризуба?

— Добре ти спитав. Архангел Михаїл — опікун, покровитель нашої столиці. Тому його і вмістив Київ на своєму гербі, на знаку.

— Але чому він одягнений так, ніби вояк, і меча має?

— Бо він був добрий ангел і побив такого недоброго ангела, Люципера, або Сатану і прогнав його до пекла...

Бабуся була б далі розказувала, але подзвонив дзвінок у дверях, мама прийшла по Бояна. Не стало вже часу Боянові намалювати Архангела. Аж зажурився, бо вже ніби знав, як малювати...

— Не журися, завтра прийдеш, будемо далі розмальовувати твій календар! — потішала бабуся...

„І справді,— подумав Боян.— Як це добре, що я можу завтра знов прийти до бабусі! Я й не знав, що в звичайному календарі — стільки цікавого!"

СУМНИЙ ЛИСТ МИШКИ-ГРИЗИКНИЖКИ

Мал. Ніни Мудрик-Мриц

Дорогі читачі „Веселки"!

Ви не любите сумних листів, правда? Я їх теж не люблю, але цей лист мусить бути сумний — і нічого не порадиш!

Може, чули Ви, як батьки говорили, може, й самі Ви були на відзначеннях 65-ої річниці Великого Голоду в Україні? Може, вже знаєте про це страшне лихо.

Чи Ви були колись голодні? Ну, скажемо, загубили з кишені того доляра, що за нього мали купити собі полуденок, чи, може, забули в автобусі торбину з полуденком, що мама приготовила? Тож знаєте, як це неприємно бути голодним тільки через кілька годин. Але Ви знали, що прийдете до хати, мама Вас пожаліє і дасть їстоньки... І все буде добре. Але не так було у роках 1932-33 в Україні, коли недобрі вороги-большевики забрали у наших селян усе зерно, усі харчі і залишили їх вмирати з голоду. Так, бо вони не любили України і хотіли, щоб українців було якнайменше...

Вмирати? Брр... Аж лячно думати! Але тоді вмирали і дорослі, і діти, і це мені найстрашніше слухати. Але слухати треба, щоб ми їх, бідних, ніколи не забули. Щоб ми завжди молилися за їхні душі.

Тому й такі пані, що згуртовані в Світовій Федерації Українських Жіночих Організацій, влаштували були такий конкурс для дітей. Щоб діти самі писали, що знають про цей голод. І діти українські писали — з усього світу. Найкращі їх писання дістали нагороди і їх видрукували окремою книжечкою. Ось послухайте, що пише там Галинка Муха із Запорізької области в Україні. Їй було тоді вісім років і... Ну, послухайте самі:

„Дивлюсь у вікно, підпершись у задумі; сніжинки кружляють за моїм вікном у коротеньких мережаних платтячках. Вони стукають у моє віконце носиками своїх білих черевичків. Вони випадають на чоло вікна гіркими сльозами.

Було розмальоване морозом вікно, таке, як і в мене. Біля нього сиділи два худенькі хлопчики: Вітя й Костик, два братчики, чотирьох і семи років. Вони припадали до вікна, виглядали, чи не йде мама. В холодній хаті сиділи мовчки. Холодні рученята стиснулися в обіймах. Ось приде мама, ось-ось буде чути її легкі кроки в сінях, вона відчинить двері й принесе їм щось смачне їсти. Солодкі мрії, мов павутиння, огорнули дитячі головки. Їх прозорі, блідосині щічки були, здавалось, біліші, ніж самі сніжинки. Їсти... спати... їсти... сон... Вони проснулись від холоду, який добирався в їх кубельце, тепле він самого тепла їх тілець. Різко відчинилися двері. Матінка рідна, ось вона! Чому це рука її безсило опускається і материнські очі повні суму?

„Матусю, люба, де ти була? Добре, що ти повернулася!" — щебетали хлопчики, смикаючи маму за спідницю. Матуся ледве дійшла до широкої лави, з-за пазухи дістала сірий вузлик: „Поїжте хлібця, дітки. Це твоє, Костику, а тобі, Вітю, ось, я ось... почекаю. Оце виміняла аж у Війтівцях для вас, синочки. Дорога важка була, хуртовина з ніг збиває, застудилась я".

Та й стали молитись. Уста гарячі... Дві ночі горіла в жару матуся, кликала синів на пораду. А вони, як горобенята, тулились під одним рядном з нею. Та на ранок замовкла матуся, чогось стали холодні її руки.

Не стало матусі. Гей, люди, де ви? Чи не чуєте дитячого плачу? Як ридають діти?!

Ця історія не вигадана. Маленькі хлопчики — це дідусь Вітя та його брат, а їх матуся — моя прабабуся Катря, померла в голодний 1933 рок. Чудом вижили два хлопчики, вивчилися. Пройшли роки...

Ні, не витримує душа, тріпочеться моє серденько від нестримної наруги над людьми. Виростає все більше ненависть до того, хто це зробив. Нехай не буде пощади тим, хто відбирає в людей останнє борошно і прирікає їх на голодну смерть. Хто перетворив людське серце в камінь, а людину в звірину.

Я хочу, щоб моя мама, татко і сестричка і всі люди на землі ніколи не знали такого горя і лише писали про це твори і передавали меншим. Щоб не забували про страшне й холодне слово: голодомор".

Галинка дістала першу нагороду за своє писання. Але куди важливіше, щоб і Ви знали те, що вона так гарно описала. Тому я тут і вмістила це все — а на другий раз, коли знов прийде до Вас „Веселка" — буде вже щось веселіше, я Вам обіцяю! Будьте здорові!

Ваша Мишка

ПОЯСНЕННЯ СЛІВ:

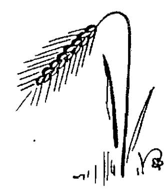
ЛИСТОПАД:
СЬОГОДНІ — today
ПОВІЯТИ — to start blowing
ПОСТУКАТИ — to knock
ЗВІДКІЛЯ — where from
ЛИНУТИ — to soar
ДОТИК — touch
СТРІЛЬЦІ — markmen, name used for Ukrainian soldiers of this time
ШОВКОВИЙ — silky
РОЗРАДА — consolation
НАЩАДОК — heir

ПРИЙШОВ ПЕРШИЙ ЛИСТ!
ВИХОДИТИ — to come out, to be published
ШАФА — wardrobe, book case
СТАТУЯ — statue, monument
ХМАРОДЕР — skyscraper
СТОЛИЦЯ — capital
ДЗВІНИЦЯ — steeple
ДИВУВАТИСЯ — to wonder

КАЛЕНДАРЕЦЬ БАБУНІ
НАТВОРИТИ ЛИХА — to create trouble
ПАМПУШОК — donut
КИСІЛЬ — cream pudding
ҐУДЗИК — button, pushbutton
ШУХЛЯДА — drawer
ПЯМОКУТНИЧОК — little square
ПОКРОВА — protection
КРЕЙДКИ — color pencils
ВИПРОШУВАТИ — to beg out
ЗАТУРБУВАТИСЯ — to start worrying
ДЕРЖАВА — state
ТЕРЕНОВИЙ ЗМАГ — hike
ОДНОСТРІЙ — uniform
ПРАПОР — flag
ГЕРБ — emblem, crest of arms
МЕЧ — sword
ПЕКЛО — hell

СУМНИЙ ЛИСТ МИШКИ-ГРИЗИНИЖКИ
ВІДЗНАЧЕННЯ — commemoration
ГОЛОД, ГОЛОДОМОР — famine
ПОЛУДЕНОК — lunch
ВОРОГ — enemy
ЗЕРНО — grain
ХАРЧІ — food
ЗГУРТОВАНІ — organized
КОНКУРС — contest
ВИДРУКУВАТИ — to print
ОБЛАСТЬ — province
ЗАДУМА — meditation
КРУЖЛЯТИ — to whirl
ПАВУТИННЯ — cobwebs
ЩІЧКА — cheek
ПАЗУХА — bosom
ВУЗЛИК — bundle
ВИМІНЯТИ — to exchange, to barter
ХУРТОВИНА — blizzard
ЖАР — glow, fever
РИДАТИ — to cry violently
ВИЖИТИ — to survive
ВИВЧИТИСЯ — to complete studies
НЕСТРИМНИЙ — uninhibited
НАРУГА — insult, dishonor
НЕНАВИСТЬ — hatred
НАГОРОДА — prize

ДИНКО ДИНОЗАВРЕНКО
ДИНОЗАВР — dinosaur
КІР — measles
ПОЗДОРОВИТИ — to greet, to wish good health
ДИВОВИЖНИЙ — odd, strange
ПАПОРОТЬ — fern
ЗІТХНУТИ — to sigh

ДИНКО ДИНОЗАВРЕНКО

Динко поспішав у школу. Напроти надійшли пан Динозаврівський і пані Динозаврівська. Динко привітав їх: „Доброго здоров'я, панство Динозаврівські! І доброго ранку вам! А як там мій друг, ваш синок Заврик? Чи вже видужав від кору?"

— О, дякую, — відповіла пані Динозаврівська. — Йому вже куди краще.

— Прошу поздоровити його від мене та сказати, що я радо відвідав би його, але ж кір — заразливий, — відповів Динко.

— Звичайно, що так! — зауважив пан Динозаврівський. — Але ми Заврика поздоровимо від тебе. Мабуть, йому це й поможе швидше видужати.

— Мені час у школу! — сказав Динко. — Всього вам доброго й до побачення!

— До побачення, Диночку! — закликала за ним пані Динозаврівська. Динко побіг поміж дивовижні старовинні дерева й папороті, а пані Динозаврівська сказала до пана Динозаврівського:

— Дивися, який чемний цей малий Динозавренко! Аж любо з ним поговорити!

— Щоб лиш наш Заврик такий був! — зітхнув пан Динозаврівський. І вони пішли своєю дорогою.

Ювілейний концерт хору „Дніпро"

У цьому році український громадський хор „Дніпро" в Міннеаполісі, Мінн., святкує своє 40-ліття.

З цієї нагоди хор „Дніпро" влаштував величавий ювілейний концерт, який відбувся в неділю, 4 жовтня, в залі церкви св. Костянтина. Це був також добродійний концерт, тому що дохід був призначений на лікування дітей з України.

Конферансьє Марія Гриневич коротко розповіла двома мовами, про хор „Дніпро", який був заснований у 1958 році. Першим диригентом хору був св. п. Микола Бринь, а потім керівництво перебрала Кіра Цареградська, яка є дириґенткою й сьогодні. Хор брав участь у багатьох громадських імпрезах та влаштовував концерти колядок та народних пісень не тільки в Міннеаполісі, але й в інших містах Америки й Канади.

У першій частині ювілейного концерту мішаний хор „Дніпро" виконав п'ять пісень: „Повій вітре, ой та вітерочок", „За далекими морями", „До сина", „Осіннє золото", „Шуміла ковила". Потім гуморист Михайло Чечетка розважав публіку веселими жартами. Вокальний жіночий ансамбль „Євшан-зілля" виконав пісні: „Листя кружляє", „Вечірня пісня", „Як надійшла любов", солістка Валентина Ярр, „Чарівна скрипка", „Квіти Ромену". Усі пісні в гармонізації (обр.) Кіри Цареградської. Наступною точкою програми був виступ бандуриста М. Чечетки, який виконав декілька жартівливих пісень.

У другій частині хор „Дніпро" виконав пісні: „А я в лузі сіно згрібала", „Їхав козак за Дунай", солісти Славомир Луців та М. Чечетка, „Посіяв я горошок", „Ніч яка, Господи", соліст Віктор Корлюка, і „Сусідка". Дириґент хору та ансамблю „Євшан-зілля" Кіра Цареградська, акомпаньятори — Аня Гриневич-Фріз і Лоренс Генрі. Концерт був на високому мистецькому рівні, що засвідчили слухачі бурхливими оплесками. При кінці концерту настоятель української католицької церкви св. Костянтина о. крилошанин Михайло Стельмах, який є також президентом Фонду „Дітям України", подякував усім виконавцям та присутнім, які так чисельно прибули на концерт, і вручив „Почесну Грамоту" музичному керівникові К. Цареградській як подяку хорові „Дніпро" за плекання української пісні та за благодійну працю для Фонду "Дітям України". О. М. Стельмах сказав із захопленням: „Я б слухав ваш спів цілий день!". Дівчинка вручила дириґентці китицю чудових квітів .

Тут належиться висловити сердечні побажання хорові-ювілятові „Дніпро" й дириґентці К. Цареградській та подякувати за їхню довголітню корисну працю. Співайте, дорогі хористи, ще довго-довго. Несіть у світ нашу дорогу перлину — українську пісню та промовляйте до душ і сердець нашого українського люду. На многії літа!

Ольга Змага-Хоролець

Українські фінансисти вивчали американський досвід

Група фінансових керівників з України

Від 18 до 30 жовтня в Тусан, Арізона, перебувала група керівників фінансових відділів з 14 міст України. Відбулось це завдяки Міжнародному проєкту освіти, що фінансується Агенцією ЗСА з міжнародного розвитку. Санта Круз Інститут, який опікувався цією групою, підготовив лекції на два тижні на тему: „Фінанси та бюджетне плянування" і організував зустріч з головною і менаджером міста Тусан, головою оцінення нерухомостей (County Assessor), директором фінансів та бюджету. Сидять зліва: Роман Ванчак (Калуш), Олександр Кукушка (Суми), Сергій Мельник (Хмельницький), Іван Білошинець (Мукачево), перекладач Леонід Петренко (Арізона). Стоять: Ала Чернець (Артемівськ), Ігор Парасюк (Львів), Тетяна Таукешева (Харків), директор приватної фірми „Барва" Ігор Кріль (Мукачево), Євгенія Руманчук (Черкаси), Тетяна Любенченко (Нікополь), Ольга Стєна (Луганське), Ала Нєделькова (Первомайське), перекладач Алекс Єфименко (Арізона), Люба Костів (Івано-Франківське), Домніка Воротняк (Чернівці), Володимир Білоус (Краснодон).

Текст і фото **Леоніда Петренка**

ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ...

Нові партії

(Закінчення зі стор. 5)

Президента.

Дотепер в Україні було зареєстровано 53 політичні партії. Протягом останнього часу Міністерство юстиції зареєструвало ще шість нових партій. Прикметною їх особливістю є те, що половину з них створено у реґіонах. У Донецькому зареєстровано Партію солідарности України, у Харкові — Партію „Союз Труда", у Запоріжжі — Партію радикального прориву. У Києві створено Проґресивно-автомобільну Партію, Всеукраїнське об'єднання християн та Партію захисту пенсіонерів України. Суттєво, що більшість імен керівників щойно створених партій невідомі ні виборцям, ні політологам. Вийняток може складати хібащо голова Всеукраїнського об'єднання християн Валерій Бабич. Цей 45-річний голова ради директорів акціонерного товариства „Українська фінансова група", депутат Верховної Ради свого часу зі скандалом покинув Християнсько-Демократичну партію. Після доволі сумнівних звинувачень голови ХДПУ Віталія Журавського у присвоєнні ним великих грошей, Бабич оголосив про намір створити Всеукраїнське об'єднання християн. Власне, йдеться про те, що В. Бабич прагне взяти під свій „дах" усі християнські партії та рухи в Україні (їх сьогодні біля десяти)

Про інші ж щойно зареєстровані партії сказати практично нема чого, за вийнятком хібащо Партії захисту пенсіонерів України (ПЗПУ), голова якої Євген Перехрестов під час останніх виборів до Верховної Ради отримав місце у парляменті завдяки квоті Проґресивної Соціялістичної партії. Цілком очевидно, що ПЗПУ займе ліворадикальні становища. Маючи постійний і доволі активний електорат — 14 мільйонів українських пенсіонерів, партія має непогані шанси „підіграти" одному з претендентів у наступних президентських виборах. Не виключено, що ця партія може підтримати співголову Проґресивної Соціялістичної партії Н. Вітренко. Йдеться про те, що зі створенням ПЗПУ станеться черговий поділ виборців лівих партій. А це може завадити комусь одному з претендентів від лівих сил отримати перемогу над Л. Кучмою. Очевидно, дві інші щойно утворені партії — Партія солідарности та Партія „Союз Труда" — теж орієнтуватимуться на лівий електорат. Принаймні, про це свідчать їхні назви.

Прикметною обставиною сучасного партійного життя України є те, що перед президентськими виборами, подібно до того, як це було і напередодні виборів парляментських, число партій та рухів катастрофічно зростатиме. Йдеться, очевидно, про те, що прихильникам Президента Куми вигідно, аби сьогодні свою участь у наступних виборах керівника держави заявило якнайбільше число претендентів від щойно утворених партій. Це певним чином дозволило б розсіяти голоси виборців і забезпечити гарантований вихід Л. Кучми у другий тур виборів, що було б рівнозначним його перемозі.

Незабутня зустріч

70-ліття Рідної Школи в Радехові

У житті є чимало подій, що залишають свій слід на все життя. Такою подією для мене була ювілейна зустріч учнів Рідної Школи міста Радехова, що на Львівщині, присвячена 70-річчю її заснування.

Члени Орг. Комітету. Сидять (зліва): Галина Ковальчук, Мирослава Дибайло, Іванна Ліцовська, Надія Босова, Ніна Загиней. Стоять: Василь Прус, Галина Кузьма, Михайло Ліцовський, Петро Сікорський, Люба Смага, Дмитро Дибайло — голова Комітету.

Заініціювали свято членкині міського осередку Союзу Українок Іванна Ліцовська, Стефанія Палюх (голова районної філії СУ), Надія Гось, Стефанія Думанчук, громадськість та школи Радехова. Програму відкривали і провадили Надія Гось, голова Організаційного Комітету Дмитро Дибайло, голова філії СУ в Радехові Мирослава Дибайло та Іванна Ліцовська.

Проведенню ювілею передувала велика підготовча робота, в якій взяли участь випускники та учні школи: Стефанія Антонюк, Ганна Сухнацька, Стефанія Яремко, Ірина Лиховид, Віра Панасюк, а також Ольга Селезінка-Гаєцька, Надія Маланяк-Оранська, Любов Шумська-Сілецька, Лідія Гарасимяк-Стецик, Богдан Маланяк, Іванна Охота-Пенкальська, Ярема Купчинський, довголітня вчителька передшкілля Рідної Школи Кекирія Купчинська-Дибайло та інші, що проживають у ЗСА. Всі вони збирали архівні матеріяли, документи, фотографії, писали спогади про роки навчання в Рідній Школі. Зібрані матеріяли упорядкувала редакційна колегія у складі Петра І. Сікорського, Дмитра Д. Герцюка, Михайла Я. Ліцовського, Василя А. Офіцинського, Марії М. Барни та видала окремою книжкою „Поступ до Рідної Школи". М. Я. Ліцовський виявив себе незвичайно талановитим архіварем, який присвятив багато часу, перебуваючи в музеях і бібліотеках Львова та інших міст, щоби віднайти всі інформації та статистичні дані про Рідну Школу. Директор Школи мистецтв та член Орг. комітету Юрій Сухар оформив музейну кімнату та причинився до виготовлення ювілейних медалей, концертної програми та показу „моди" — стилізованого народного одягу учнів.

Як лелеки весною, що повертаються з вирію до своїх гнізд, так на початку літа зліталися до Радехова колишні учні Рідної Школи. Зібралось на зустріч понад 100 рідношкільників.

Хвилюючою була зустріч з учителем Йосифом Бараном, яка залишила в моєму серці незабутній спогад: він пригорнув мене міцно до себе і заспівав пісню „Гарна мамочка Ганнусі", яку я ученицею першої кляси виконувала на концерті з нагоди Свята Матері. Перший день зустрічі був незвичайний. Ми повернулися в роки дитинства: довго впізнавали одне одного — бо ж роки змінили нас. Радість, зворушення, захоплення. Тут ми навчалися, як по совісті жити, любити рідний край, рідну мову, історію.

В неділю в церкві св. Миколая відправлено Молебень, і процесія під проводом настоятеля церкви о. Ярослава Михалюка вирушила до пам'ятника Т. Шевченка, покласти квіти.

Відтак у Народному домі відбулося відкриття пам'ятної дошки засновникам Рідної Школи в Радехові — д-рові Ярославові Селезінці та його дружині Неонілі, які багато зробили для національного відродження Радехівщини. Не було жодної української громадської організації, в діяльності якої вони не брали б активної участи. Виховали вони теж своїх дочок Ірену і Ольгу, які продовжували справу національного відродження в краю і на еміграції. Ольга Селезінка-Гаєцька, яка свої дитячі роки провела в Радехові, підтримує постійний зв'язок з радехівською філією Союзу Українок, а її книжечки оповідань, казок і віршів „Допоможіть ангеликові" і „Квітучий міст" викликають велике зацікавлення в Україні.

Свято-зустріч завершилося великим концертом. Наступного дня після зустрічі відбулась екскурсія у Берестечко на козацькі могили.

Повертаючись з Берестечка, ми заїхали на цвинтар у місті Броди, щоби вклонитися праху Неоніли Селезінки, віддати шану великим меценатам Неонілі і Ярославу, якого під час большевицької окупації було запроторено в Архангельськ і розстріляно.

Роз'їжджаючись, всі ми висловили щиру подяку організаторам зустрічі. Кожним оголеним нервом, кожним ударом серця ми пригадали роки свого дитинства, своєї юности. Вогонь, що знову спалахнув у наших серцях, пронесемо до кінця свого життя.

Віра Панасюк,
учениця Рідної Школи 1934-1938 років, м. Кам'янка Бузька, Україна

Група учасників з'їзду на 70-річчі Рідної Школи в Радехові.

Спеціяльні Наради...

(Закінчення зі стор. 7)

тут передбачаються в сумі 311,747 дол., тому не дивно, що питання заощаджень коштів піднімалося, фактично, у кожному звіті. Дотації на союзові друковані видання обмежаться в наступному році до 100,000 дол. і, як ствердив доповідач, „ми будемо дотримуватися того, що вирішила конвенція".

Наступного дня, 8 листопада, розпочалися дискусії над плянами майбутньої праці у 1999 році, зокрема над новими продуктами забезпечення. Доповідаючи з цього питання, Марта Лиско ознайомила присутніх з вдосконаленнями, які впроваджуються до вже існуючих поліс. Вона сказала, що видання вивінувальних поліс (endowment) мабуть треба припинити, як радить актуарій, тому що вони слабо продаються через оподаткування зросту їх резерви. Над цим питанням було багато дискусій, бо, на думку, багатьох радних, слід враховувати специфіку нашого старшого членства, яке набуває забезпечення для своїх внуків шляхом вивінувальних грамот. Текля Мороз підтвердила, що вивінувальні грамоти є дуже популярні в Канаді. А. Воробець узагальнив дискусію над цим питанням словами: „Маючи якнайбільший вибір поліс, нам легше їх продавати". Вирішено продовжити ще на якийсь час продавати вивінувальні грамоти як до 18-го так і до 20-го року життя.

Головний секретар розповіла також, що УНС шукає тепер можливостей продавати свої продукти через інші брокерські компанії, як також продавати продукти інших двохсот забезпеченевих компаній, який Народний Союз не має у власному продажу.

На кінець нарад було коротко розглянуто організаційний плян на 1999 рік, яким передбачено здобути 1,250 нових членів із загальною сумою забезпечення 20 мільйонів долярів; засоби для досягнення квоти, а також винагороди для організаторів як грошеві, так і вакаційні на Союзівці.

Два дні нарад збігли у напруженій і конструктивній праці. Учасники почувалися, як одна велика родина, об'єднана вболіванням за справи батька-союзу і розумінням спільної мети. Це виявлялося не тільки в залі засідань, а й в розмовах під час перерв. Приємною несподіванкою для присутнього на нарадах почесного члена Головного Уряду Володимира Сохана, якому саме в суботу, 7 листопада, сповнилося 75 літ, були привітання в ресторані під час вечері — кожний стіл по-своєму відспівав йому „Многая літа".

В. Сохан з внуком Павлусем гасять свічки на уродинному торті.
Фото Р. Галешко

Предсідник УНС Уляна Дячук подякувала всім за активність і діловитість у вирішенні важливих питань, розуміння проблем, та висловила побажання, щоб наступного року прийти на наради головного уряду з меншими проблемами.

Раїса Галешко

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

„Динамо" Київ — „Арсенал" Лондон — 3:1

4 листопада на Олімпійському стадіоні в Києві відбувся повторний футбольний матч за чемпіонат Европейської Ліґи Чемпіонів, в якому київське „Динамо" здобуло заслужену перемогу над лондонським „Арсеналом" вислідом — 3:1. Пригадуємо нашим читачам, що два тижні тому зустріч між цими суперниками на стадіоні Вемблі в Лондоні закінчилася ремісом — 1:1. Вже тоді українські футболісти мали можливості перемогти, однак не повезло чоловим снайперам, і особливо з огляду на несумлінне суддівство польського арбітра.

Матч у Києві не набагато відрізнявся від лондонського, але на цей раз провідні снайпери „Динамо" та італійський суддя виявилися на висоті завдань. Вже в 28-ій хвилині українські футболісти вели в рахунку 1:0, а ґоля майстерно здобув Ребров. До перерви дружини створили по декілька грізних ситуацій і можливості до здобуття ґолів, але, завдяки чіткій грі воротарів і обороні, вислід не змінився.

Після відпочинку господарі почали швидкими атаками, одну з яких на 62-ій хвилині закінчив Головко, збільшивши рахунок до 2:0. Десять хвилин пізніше відзначився найкращий футболіст в Україні Андрій Шевченко, здобувши для „Динамо" останнього ґоля в цій грі. В кінці зустрічі один з кращих футболістів „Арсеналу"—Гюз здобув для гостей почесного ґоля. Після перемоги „Динамо" перемістилося з останнього місця в своїй групі на друге, після грецького „Панатінайкоса". Отже, разом з „Динамо" по п'ять точок мають також „Ленс" і „Арсенал". Усі дружини цієї групи мають тепер можливості здобути першенство, і все вирішать останні два змагання, що їх мають відбути суперники групи „Е". Звання першуна групи може здобути „Динамо", якщо в чергових змаганнях (25 листопада ц. м.), переможе в Києві „Панатінайкоса" і пізніше на виїзді у Франції — клюб „Ленс".

Склад „Динамо": Шовковський, Головко, Лужний, Ващук, Дмитрулін, Косовський, Кардаш, Гусин, Белкевич, Шевченко, Ребров. Тренер Валерій Лобановський.

Показник табелі ігор Е групи

	Ігри	Точки
1. „Панатінайкос"	— 4	6
2. Київ „Динамо"	— 4	5
3. „Ленс"	— 4	5
4. „Арсенал"	— 4	5

Висліди змагань українських футбольних клюбів у ЗСА

УСК Ню Йорк —„Іберія" СК 1:3
УСК Ню Йорк—Мангеттен Кікерс1:1

У двох чергових змаганнях за чемпіонат ІІ дивізії Космополітан Сакер Ліґи, що відбулися 11 жовтня, перша дружина УСК здобула тільки одну точку, Не дописали нападники, що в двох зустрічах здобули по одному ґолеві. Це вповні використали головно футболісти „Іберії", сучасні лідери ІІ дивізії, які зуміли перерішити долю змагань в кінцевій фазі зустрічі. До їхнього успіху причинилися наші оборонці і воротар, що помилялися. Краще виглядала наша дружина в змаганнях з клюбом Мангеттен Кікерс, але також перемоги не здобула. Після цих змагань перша дружина УСК займає в показнику табелі ігор середнє місце. Резервісти УСК, зазнавши наразі одної поразки, займають в показнику табелі перше місце.

УСВТ „Ч. Січ ", Нюарк — Фальконс СК—2:3

Згідно з календарем, І футбольна дружина „Ч. Січі" відбула в неділю, 11 жовтня, чергові змагання за чемпіонат „Еліт" дивізії Ґарден Стейт Сакер Ліґи на виїзді в м. Саммервіл, Н. Дж., з місцевим польським клюбом „Фальконс", в яких зазнала поразки вислідом— 2:3. На початку зустрічі „січовики" вели 1:0, ґоля здобув Сергіїв. Але ще перед перервою господарі вирівняли вислід. Після відпочинку „Ч. Січ" знову вела — 2:1 (ґоль забив Бабушкин), однак суперники, не без помилки нашого воротаря, вдруге вирівняли рахунок — 2:2. Помилився наш воротар і в кінці зустрічі, пропустивши відносно легкого до оборони ґоля у ворота.

Склад „Ч. Січі": Екгард, П. Паливода, Вацлавський-Лянґе, Я. Твардовський, Сергіїв, Бабушкин, Василак, Головінський, Чешко, Будняк, Міладінов, Євровинкин, Гайнсон. Провідник М. Паливода, тренер В. Ковальов.

Футбольний дух України на зелених полях Коннектикату

Стоять (зліва): Р. Гуменний, А. Адрусяк, С. Яворський, К. Ангелов, Р. Олійник, В. Якимець, С. Кісіль, С. Станицький, Ю. Струсь, о. Р. Смолей; сидять (зліва): Т. Городицький, Т. Щур, М. Хованський, Р. Гриньків, Р. Гричак, О. Кіц, Т. Вебер, Г. Федак.

Віддзвеніли футбольні баталії чемпіонату світу з футболу на полях Франції, вражаючи глядачів майстерністю гравців та насолоджуючи серця прихильників грою найкращих збірних дружин, а саме Франції, Хорватії, Нігерії, принесли свято майже тренині населення земної кулі...

Маленьке свято подарувала для своїх прихильників та радість українській діяспорі молода українська дружина „Леви" колледжу-семінарії св. Василя в Стемфорді, виборовши цього року чашу та почесне друге місце серед дружин-аматорів в Сакер лізі Коннектикату 1998 року. Впродовж літа наша дружина виявилася високотехнічним колективом, повним ентузіязму, проявивши бійцівський характер та волю до перемоги. У загальному підсумку серед 12-ти дружини ліґи наші гравці здобули право змагатися у півфіналі з дуже сильною ірляндською дружиною F. C. Eastern, яку в тяжкому двобою подолали з рахунком 2:1. Дружина вражала технічністю, швидкими діями нападників — Романа Гуменного, Григорія Федака, Тараса Городоцького, мобільністю середньої ланки: Ореста Кіца, Констянтина Ангелова — капітана дружини, Сергія Яворського, Тадеуша Вебера, Андрія Андрусяка; зорганізованістю та розважливістю відзначилися гравці оборони Степан Станицький, Роман Олійник, Марко Хованський, Володимир Якимець, Тарас Щур, Юрій Струсь, Сергій Кисіль, та особливою надійністю — воротарі Роман Гриньків і Роман Гричак.

Програючи в ході зустрічі, наші гравці зуміли досягнути мети. Майстерно виконаний штрафний удар граючого тренера Сергія Яворського (він став найкращим бомбардиром дружини — 13 голів), і перший м'яч затріпотів у сітці воріт суперників. Невдовзі красиву комбінацію завершив в акробатичному стрибку Тадеуш Вебер. Дорога у фінал була відкрита. 31 жовтня у фінальному матчі зустрілися „Леви" та ірляндська дружина Johnny Doyle. Зустріч розвивалася з перемінним успіхом. Могли відзначитися Орест Кіц, Роман Гуменний, Діно Ангелов і Тарас Городицький, але, на жаль гравців та чисельної публіки, футбольна фортуна у той день від нас відвернулася. Наприкінці другої половини футболісти ірляндської дружини забили переможний голь, і часу майже не залишилося, щоб вирівняти рахунок. Свисток судді матчу застав нашу дружину в атаці, але... 0:1, і звання чемпіона виборола дружина Johnny Doyle.

За свою дворічну футбольну історію наша дружина досягла признання у своїй лізі (минулорічний сезон „Леви" посіли восьме місце), а нині, на думку багатьох футбольних фахівців ліги, вважається найкращою дружиною. Перший рік наші хлопці грали на самому ентузіязмі, але становище та ціль змінилися з приходом цього сезону на роль тренера Сергія Яворського. Досвідчений в минулому гравець, став дуже корисним порадником під час футбольних двобоїв для своїх підопічних. Тренер Яворський своєю посвятою здисциплінував дружину, довівши її до відповідного фізичного стану, допоміг розробити тактику, запровадив колективний відбір м'яча. В кінці сезону гравці та адміністрація щиро подякувала йому за допомогу та співпрацю.

Проблему спонзорства взяв на себе коледж, без чого сьогоднішнє досягнення не було б можливе. Тому приносимо щиру подяку Владиці Василеві Лостену та адміністрації коледжу, а особливо о.Роберту Смолеєві, як менаджеру дружини. Виявляючи подяку за надану турботу, капітан дружини та тренер передали здобутий трофей отцеві-ректору Едвардові Юнгові. За досягнене друге місце кожного гравця нагороджено грамотою.

У місляматчовому інтерв'ю тренер дружини С. Яворський висловив сподівання, що „це не залишиться єдиним успіхом, і я думаю, що і надалі дружина з честю представлятиме український футбол на американському терені".

На жаль, не вдалося піднятися на найвищий шабель слави. Але дякуємо всім гравцям, переповненим футбольним духом та окриленим перемогами національної збірної України та клубними успіхами Динамо (Київ), за чудову гру, за їхню самопожертву, та безмежне спасибі за голосисту та постійну підтримку всім прихильникам нашої команди.

Роман Гуменний, кореспондент
St. Basil's College-Seminary

Капітан дружини К. Ангелов та його партнери з нагородою.

НОВІ КНИГИ

„Де ми є і ким хочемо бути?"

Так називається один з розділів нової книги Осипа Мороза, яка щойно вийшла з друку у київському видавництві „Універсум". І в цьому, мабуть, полягає сутність не тільки змісту книги, але й нашого сьогодення взагалі.

Але спочатку кілька слів про автора.

Як зазначає у вступному слові завідуючий відділом науки і нових технологій Кабінету Міністрів України Геннадій Миронюк, „автор книги, яку читач має змогу тримати в руках, доктор економіки за фахом, футоролог та аналітик за покликанням, громадянин ЗСА за пашпортом та українець за походженням... Дещо критичний, інколи відверто глузливий погляд науковця на деяких земляків, до нестями закоханих у гопак та вишиванки, видає в ньому технократа в кращому розумінні цього поняття. Майбутнє України не в соняшниках, як образно висловлюється Мороз, а у нових технологіях, електроніці і космічних кораблях, високорентабельному аграрно-промисловому комплексі. Лише це дозволить зберегти яскравий фолкльорний кольорит як одну із складових самобутности народу, а Україні не перетворитися на шароварну республіку, різновид бананової".

До сказаного можна додати ще таку довідку: „Осип Мороз — доктор економічних наук, член Українського міжнародного комітету з питань науки і Культури при Національній Академії Наук України, професійний член Світового товариства футурологів, член Ради директорів Координаційного комітету допомоги Україні в ЗСА, експерт Міжнародного корпусу експертів-добровольців, закордонний член редакції журналу „Універсум", почесний доктор Київського Політехнічного Інституту.

Народився 12 грудня 1926 року в м. Підгайцях на Тернопільщині".

Незважаючи на деяку жорстокість оцінок, книга Осипа Мороза все ж не є такою собі збіркою рецептів на всі випадки життя. Передусім це книга роздумів. Автор аналізує складні економічні та соціяльні процеси, які відбуваються у сучасному світі, виразовує певні негативні та позитивні тенденції, оцінює можливий їх вплив на українське буття. У автора немає жодних ілюзій стосовно швидкого входження України у так званий цивілізований світ, а також щодо гарячої підтримки нашої держави збоку Заходу та західної української діяспори. „Нині ж Захід не дуже довіряє, — твердить він, — з одного боку, стабільності української системи, з іншого — її керованості. Бо вдоволені життям ті, хто при владі, причому незалежно від того, демократи це чи колишні партократи — інші ж не вдоволені".

Дуже точно оцінюється стан нашої сучасної політичної культури та перспективи її розвитку: „Мірилом зростання політичної культури буде спад кількости політичних партій. Україна нині переживає процес становлення демократії. Тож закономірно, що в цьому розбурханому морі пристрастей з'являється на поверхні багато імен. Є гарні люди, але й багато малого калібру, випадкових, жадібних до влади політиканів. Декому все

(Закінчення на стор. 23)

НЕЗВИЧАЙНЕ І ЦІКАВЕ

В КІНЦІ НОМЕРА

Загадка Великої Китайської стіни

Досі вважалося, що Велику Китайську стіну спорудили для захисту Китаю від завойовників. Проте історія свідчить, що не завжди вона була надійним захистом. Останній успішний штурм цієї стіни здійснила японська армія у 1933 році.

Сьогодні деякі науковці висловлюють гіпотези, що будівництво Великої Китайської стіни здійснено за задумом і пляном позаземної цивілізації. Такої ж думки дотримується і російський фахівець з проєктування зв'язку для космічного корабля "Буран" Володимир Коробєйніков. За його словами, Китайська стіна і комплекс єгипетських пірамід Ґізи є частинами однієї міжгалактичної радіостанції. За допомогою цієї радіостанції сигнали із землі миттєво досягали будь-якої точки у Всесвіті.

Велику Китайську стіну почали споруджувати за двісті двадцять років до народження Христа, в час правління імператора Цінь-Ші-Гуанді (що означає "Перший ціньський цар". Стіну споруджували вздовж усього північного кордону Китаю. Загальна довжина її — понад шість тисяч кілометрів, а ширина така, що по ній поряд можуть проїхати п'ять вершників. Місцеві люди називають її "божественною ниткою", яка з'єднала клаптики китайської держави. А ще її називають найбільшим у світі цвинтарем. Згідно з легендою, цар Цінь-Ші-Гуанді перед початком будівництва радився з віщунами. Ті сказали, що імператор досягне слави лише тоді, коли в стіні буде поховано десять тисяч людей. Отож у стіні ховали всіх, хто помирав на великому будівництві. Вважається, що в ній поховано не менше одного мільйона китайців.

Плян будівництва виглядає зовсім простим. Паралельно споруджували дві цегляні стіни, відстань між якими сім метрів. Проміжок між ними заповнювали землею, яку добре утрамбовували, аж доки вона ставала твердою, як камінь.

Проте детальніше вивчення показало, що в пляні Великої Китайської стіни зашифровано найточніші аритметичні розрахунки. Крім того, Велика Китайська стіна — єдина на землі споруда, яку чітко видно з космосу. Дивно і те, що місце спорудження, довжина і конструкція Великої Китайської стіни збігаються з результатами прикладних рішень рівнянь Максвелла, які описують процеси при електромагнітних взаємодіях. Це свідчить, що той, хто проєктував спорудження стіни, володів знаннями і мав конкретну мету.

Тягнеться Велика стіна від Ляодунської протоки в глибину Китаю приблизно по 30-ій сучасній географічній паралелі. Що також є незвичайним. Лінія екватора, як відомо, ділить Землю на дві половини, але ці половини нерівні. У північній половині значно більше суші, ніж у південній. Якщо ж дослідити, де має проходити лінія екватора, щоб поділити Землю на рівні частини води і суші, то виявимо, що цей уявний екватор проходить саме по 30-ій паралелі. Крім того, він зовсім не рівний, як на глобусі, а такий, як Велика Китайська стіна. Вона фактично тому й нерівна, що тягнеться саме по лінії рівного поділу води і суші. В Ґізі піраміди також розташовано на лінії цього уявного екватора, який ділить Землю на рівні частини води і суші.

На думку науковців, це не може бути випадковістю. Земля володіє електричним зарядом приблизно в 600,000 кулон. І саме під Великою Китайською стіною цей заряд ділиться порівну в бік півночі та півдня. Перербурзький науковець-електрофізик Володимир Коробєйніков вважає, що Земля має власну електрохвилю в Галактиці. Адже така хвиля є у будь-якого заряду, що рухається за періодичним законом, а плянета Земля з річним періодом рухається навколо Сонця.

Радіоелектроніки вважають, що фазова швидкість електромагнетних хвиль значно вища за швидкість світла. Отже, якщо Земля має таку хвилю, то її можна використовувати для зв'язку з космічними глибинами. Для цього треба лише втілити потрібну інформацію в екктромагнетну хвилю плянети. Саме це і вміла робити Велика Китайська стіна, споруджена як довга двопровідна лінія. Фахівці вважають, що по стіні пропускали певний електричний сигнал, який, проходячи по ній, викликав перерозподіл електричного заряду Землі між північною і південною частинами. І це, у свою чергу, спричиняло миттєві зміни в структурі хвилі, яку Земля випромінює в космос. Так здійснювався миттєвий галактичний зв'язок, швидкість якого перевищує швидкість світла. В такий спосіб зв'язок між Землею та іншими зоряними системами може здійснюватися набагато швидше, ніж між Землею і Юпітером за допомогою сучасних засобів зв'язку.

Египетські піраміди відіграють у цьому ролю антен-резонаторів, що працюють на різності довжин хвилі земної та галактичних хвиль. Тобто, вони приймали інфрмацію з космосу, вважає В.Коробєйніков. Саме тому піраміди мають особливі розміри, особливий устрій, орієнтири і побудовані в особливих місцях.

Подібні радіостанції можуть бути й на інших плянетах. Наприклад, на Марсі. Адже американський космічний апарат зфотографував поверхню Марса і на тих світлинах виявлено Сфінкса і піраміди навколо нього, які є точною копією земних. Можливо, на Марсі є і копія Великої Китайської стіни. Земну радіостанцію частково зруйновано, а на Марсі вона може бути і діючою. Такі припущення почали висловлювати після того, як американський апарат, який на підході до Марса зробив і надіслав на Землю фотографії, на деякий час зник: з ним не було зв'язку цілу добу, а тоді знову появився, продовжуючи працю. На найновіших світлинах "зник" марсіянський Сфінкс. По Марсові їздив і американський автоматичний "трактор". З ним також зв'язок переривався кілька разів на тривалий час. Це може означати, що марсіянською радіостанцією хтось користується.

Довідатися про це допомогло б відновлення галатичної радіостанції на Землі. У зв'язку з цим викликає тривогу рішення єгипетських властей реставрувати піраміди в Ґісі. Адже піраміди — це не тільки поховальні камери. Якщо під час їх ремонту застосують проникаючі глибоко композиційні матеріяли, то буде порушено резонансну електричну характеристику комлексу в Ґізі. Ззовні все буде дуже гарно, але такі піраміди вже не можна буде використовувати як галактичні антени. Це й викликає занепокоєння у науковців різних країн.

"Вікно" в безодню

"Вікно" в безодню океану і джерело надходження кисню для океанічних живих істот виявили австралійські науковці біля берегів Антарктиди, на південь від острова Тасманія. З'ясувалося, що там діє потужний природний генератор, який виробляє майже чверть так званих антарктичних донних вод, які вдихають життя у світовий океан.

Принцип дії "вікна" досить простий, але ефективний. Холодне повітря біля Антарктиди заморожує океанічні води і при створенні криги сіль виявляється завжди внизу, під кригою. Низьких температур і солености води вистачає для того, щоб вона опускалася на глибину до чотирьох кілометрів, на дно океану.

Для формування антарктичних донних вод вирішальне значення має океанічна ополонка — велика поверхня води, яка лишається незамерзлою протягом усієї зими. При мінус 30 градусів за Цельсієм вода швидко охолоджується, але сильні вітри женуть геть від берега щойно утворену кригу. Тому завжди залишається вільний від криги простір. Ополонка виконує ролю фабрики з виготовлення криги, а сіль, що від неї відокремлюється, опускає збагачену киснем воду з поверхні на дно океану.

Якщо це вікно закрити, то на глибині вміст кисню знизиться настільки, що це викличе фундаментальні хемічні та біологічні зміни на дні океану.

Найближчим часом австралійський криголам "Аврора Австраліс" з групою науковців вирушить до центру ополонки для дальших досліджень.

Чому нахиляються НЛО?

Періодичні видання усіх країн світу вже багато разів розповідали про появу так званих "літаючих тарілок", тобто невпізнаних літаючих об'єктів (НЛО), і навіть показували їх на телебаченні. Інформувала про це явище і "Свобода".

Відразу після своєї появи або перед зникненням НЛО переходять у похиле положення. Дослідники проаналізували кут їх нахилу і встановили, що він коливається від 12 до 35 градусів , складаючи в середньому близько 23.5 градусів. А відомо ж, що кут нахилу земної вісі становить 23.5 градусів. Магнетна ж вісь землі складає з нею кут в 11.5 градусів. Тобто нахил НЛО "вписується" в діяпазон їх суми і різниці. З огляду на це науковці припускають, що НЛО в своїй орієнтації керується магнетним і ґравітаційним полями Землі. Не випадково ж їх присутність чудово фіксується протонними і феррозондовими магнетометрами на відстані в десятки кілометрів завдяки різким коливанням геомагнетного поля.

Блискавка полюбляє окремих людей

Кажуть, що блискавка не вдіряє двічі в те ж саме місце, але це не завжди так. Наприклад, у Таранто, Італія, у 1899 році блискавка вцілила в господаря одного з будинків. Він загинув. Через 30 років на тому ж місці й таким же чином загинув його син. Далі, 8-го жовтня 1949 року, блискавка вбила внука першого і сина другого на тому ж місці, у тому ж подвір'ї.

У Білорусі, в селі Подлесково, Гомельської области мешкає родина Ставіних, яких також полюбляє блискавка. Три покоління чоловіків у цій родині — дід, батько і син — постраждали від грозових розрядів у різних місцях, але в одно-

(Закінчення на стор. 21)

Відповіді на вікторину, надруковану в No 20

1. Ріка Біла в Луганській області, Чорнява — в Івано-Франківській, Жовта — в Дніпропетровській і Кіровоградській областях.

2. Ріки Жеребець у Луганській і Запорізькій областях.

3. Це Вілія на Тернопільщині і Рівненщині. Ріка під такою ж назвою протікає і по територіях Бєларусі та Литви, в останній державі вона йменується Няріс.

4.Озеро Китай в Одеській області.

5. Таль на Київщині. А. Михайло Таль — міжнародний гросмейстер, ексчемпіон світу.

6. Місто Марганець (така ж назва і хемічного елементу).

7. Ріки Вовк на Хмельниччині, Вовча у Донецькій та Дніпропетровській областях, а ще під такою назвою і на Харківщині.

8. Молочна у Запорізькій області.

9. Перга на Житомирщині.

10. Місто Кам'янка. Такої ж назви є і птах з родини дроздових.

11. Ріка Корсак у Запорізькій області. А це ж корсак — ссавець роду лисиць.

12. Це — Бар. Під такою назвою і позасистемна одиниця тиску.

13. Ворона в Івано-Франківській області. Синиця на Черкащині і Кіровоградщині.

14. Вишня на Львівщині.

15. Самара у Донецькій, Дніпропетровській та Харківській областях. На території Росії протікає Самара — ліва притока Волги. А ще ж на Волзі є місто, обласний центр, під такою назвою.

НЕЗВИЧАЙНЕ І ЦІКАВЕ

(Закінчення зі стор. 20)

му віці — 25-річному.

До "Книги рекордів Гіннесса" занесено ім'я Роя С. Саллівана, який найчастіше притягує блискавку, що зробило його своєрідним "чемпіоном". Цей єгер національного парку Шенандоа, Вірджінія, пережив чотири удари блискавки: у 1942, 1969,1970 і 1972 роках. Під час останнього інцинденту в нього загорілося волосся на голові. З тих пір він завжди возив у багажнику автомобіля каністру з водою. І не помилився, бо 2 серпня 1973 року чергова зустріч з блискавкою знову його спіткала і він знову вижив.

Та найцікавішим прикладом спілкування з блискавкою можна вважати долю одного майора Саммерфорда. Під час війни у Фляндрії 1918 року блискавка вцілила в нього саме тоді, коли верхи на коні він атакував супротивника. В результаті йому паралізувало ноги.

Після демобілізації він захопився риболовлею у рідному Ванкувері, Канада. Одного разу 1924 року він та ще троє рибалок сховалися від дощу під деревом під час грози. І саме в це дерево вдарила блискавка. Троє інших залишилися неушкодженими, а майора блискавка прошила наскрізь. Після цього залишилася паралізованою права частина його тіла. Шість років він пролежав у ліжку, а тоді відчув деяке полегшення й вирішив вибратися в інвалідному кріслі до парку. Тут майора знову вдарила блискавка. В результаті — цілковитий параліч і через два роки він помер. Та на цьому не скінчилося. У червні 1934 року над Ванкувером пройшла гроза. Блискавка вдарила в могилу майора Саммерфорда й рознесла надмогильний камінь на шматки.

Українські ліві доганяють і переганяють...

(Закінчення зі стор. 8)

прапор колишнього СССР, вони устами своїх лідерів проголосили, що в Україні вже відновлено "власть совєтов". Ліві не бажають помічати жахливої кризи в Росії й того, що сьогодні російське комуністичне керівництво принизливо випрошує кредити і зерно не в когось іншого, а саме в капіталістів.

У Верховній Раді України протягом останнього місяця ліві сили тільки те й робили, що закликали до відновлення СССР, усунення й покарання Президента Л. Кучми. Лютували на адресу "петлюрівців", "бандерівців" та обіцяли народові повернути колишні совєтські блага.

Недавно вони потрапили в кумедну ситуацію. Як відомо, Російська Чорноморська фльота не брала участи у минулих морських навчаннях Україна — НАТО, тому в жовтні цього року ліві сили у Верховній Раді України аж захлиналися, протестуючи проти чергових спільних навчань у Чорному морі. На догоду Москві, вони намагалися зірвати цю міжнародну акцію прийняттям закону про їх заборону. І треба ж такому статися! Саме в той час, коли українські ліві парляментаристи істерично обзивали навчання окупацією, Росія, зрозумівши, що антизахідною та антинатовською політикою зайшла в глухуй кут, сама приєдналася до морських навчань. Отож п'ята колона в Україні знову перестаралася й розгублено замовкла.

Щоб усунути Л.Кучму "волею народу", ліві організовують мітинги в регіонах. Наприклад, у Черкасах на такому мітингу прийнято резолюцію оголосити Л.Кучму персоною нон ґрата в місті як "винуватця злиднів і безправности". Вслід за Черкасами, такі ж рішення ухвалено на мітинґах у містах Смілі, Корсунь-Шевченківському та Умані. А в південних регіонах України, особливо в Криму та Одесі, як і раніше, переважають проросійські настрої та не вмовкає антиукраїнська пропаґанда. До речі, в липні цього року,під час розгляду в парляменті закону про середню освіту, ліві домоглися внесення параграфу про вилучення із закону статті про обов'язкове вивчення державної мови. Натомість у Верховній Раді та в областях постійно порушується питання про надання статусу державної російській мові. Навіть у колисці української свідомости Запоріжжі, де українці становлять 65 відсотків населення, рідною мовою навчається лише 10 відсотків.

Сьогодні, коли весь світ уже знає, що Росію очікує голод, українські ліві продовжують закликати населення України до складу "великої неділимої". Вони дуже болісно сприймають будь-яку згадку про кризу в Росії, розлючено залякують людей "ще гіршою кризою в Україні", намагаючись переконати, що в Росії все дуже добре, отже треба рухатися назад, до СССР. Ліві депутати просто погрожують створити "ще більшу кризу в Україні". Та не лише погрожують, а й роблять для цьоговсе від них залежне. Зокрема, без поважної причини відмовилися розглядатти проєкт державного бюджету на 1999 рік, кілька разів відкидали інші представлені урядом найважливіші та найтерміновіші законопроєкти, марнували час парляменту на суцільну демагогію. Створювали бурхливі ситуації та напруження вимогами "резиґнації", "недовір'я", "імпічменту", "притягнення до відповідальности" тощо. Економічне торнадо допомогло російським комуністам прийти до влади, отож ліві парляментаристи навіть не приховують намагання поглибити кризу в Україні, щоб на цій хвилі й собі піднятися до вершин.

Їх спонукає до цього зовсім не віра в комуністичну ідеологію (вони в неї давно не вірять!). Усе пояснюється просто: вони й досі служать імперії. Недавній арешт Піночета також нагадав комуністам, що злочини не забуваються, отож вони й вирішили будь-що захопити владу й утриматися якомога довше, щоб позамітати сліди своїх злочинів, чи бодай відтягнути час міжнародного суду над КПСС.

Голова Державної думи Росії Геннадій Селезньов під час відомого виступу в парляменті України також закликав до союзу, зазначивши, що 70 відсотків росіян уже сьогодні готові об'єднатися з Україною. Воно й не дивно. Тоді Росії не треба було б просити хліба в капіталістів: "старшого брата" нагодували б українці, а самі страждали б від голоду. А проте після російського економічного обвалу, в Україні поменшало бажаючих об'єднатися з Росією і Білоруссю.

На певну категорію людей шалена антитипрезидентська пропаганда у Верховній Раді, звичайно, впливає, тому рейтинг Президента Л.Кучми дещо похитнувся.Ще меншою популярністю користується сама Верховна Рада, особливо в останні дні. І це зрозуміло: не може народ шанувати керівників та органи влади, коли комуністи безкарно вносять червоний прапор совєтської імперії в залю Верховної Ради і оголошують перемогу СССР.

Раїса Руденко

III конґрес Світової Ліґи...

(Закінчення зі стор. 9)

Української Дивізії УНА. Індивідуальні привіти прислали Левко Довгович з Кошиць, Ольга Дутко з Праги, Василь Кук-Леміш з України, ієрархи обох Українських Церков. Наспіли також привітання від прем'єр-міністра Ж. Кретієна і від лідера ново-демократів Алекси МекДона. Інші привітання будуть надруковані в конгресовому збірнику.

Конґресом провадила президія в складі: д-р Мирослава Харкевич, д-р Леонід Мостович та секретарі Ліда Укарма-Марцюк і Богдан Качор, а функції парляментаря сповняла Оленка Вітик-Войтович.

Конґрес проходив в чотирьох сесіях. Першу сесію відкрив вступним словом довголітній голова СЛУВП д-р Михайло Марунчак. Молитву провів о. мітрат Петро Стецюк. Звітували голова, секретар, касир, голова контрольної комісії, звітував також Богдан Скорович-Околина, уповноважений у Швеції, як теж член Президії Оля Ласкова. Звіти були прийняті й схвалені абсолюторією. Друга сесія була присвячена тим, які загинули в концентраках, як теж тим, які відійшли до вічности після відбуття II конґресу. У третій сесії учасники конґресу поїхали автобусами до Міського Синотафу й там в часі Молебня зложено вінок. Владика Ізидор відслужив з отцями Молебень, а оркестра В. Кардаша інтонувала пісні. Церемонією вела Оксана Башук-Гепбирн, а радник міста Качинський привітав присутніх. Від конґресу промовив англійською й українською мовами Степан Феденко.

До хвилюючих моментів належало передання в Україну урни з тлінними останками в'язків. До цього передання стали: генеральний консул України в Торонто Микола Кириченко, д-р Михайло Марунчак і д-р Мирослав Прокоп. Урну з Вінніпеґу привіз маестро Володимир Климків. Урна зберігалася у Вінніпеґу від 1951 року. На збереження її передала Ліґа Українських Політичних В'язнів з тим, що коли Україна стане вільною державою, урну буде передано до Києва. Микола Миколаєвич обіцяв гідно заопікуватися тлінними останками страдників.

Радісні хвилини пережили учасники конґресу в церкві в часі Архиєрейської Служби Божої, яку відправий Владика Ізидор. Співав хор маестра Кардаша. Крім слова Владики, було теж слово о. мітрата П. Стецюка.

Після повернення з церкви довелось ще працювати над резолюціями. Крім резолюцій, які запропонував до дискусії і схвалення голова резолюційної комісії Степан Феденко, та порядку дня була теж резолюція в справі визнання УПА „воюючою стороною" з наданням її всіх прав і привілеїв ветеранських організацій України. Цю резолюцію схвалили і підтримали не тільки політичні в'язні, але теж члени ветеранських організацій УПА. Її спрямовано до Президента України та Верховної Ради України.

На конгресі піднесено справу браку матеріяльного забезпечення політичних в'язнів в Україні, як також прочитано прохання Павла Айдонця з Полтави, щоб це питання піднести перед політичними чинниками німецької держави, бо політичні в'язні працювали на користь добробуту Третього Райху.

Не четверту сесію припало проголошення номінаційної комісії про склад проводу майбутнього СЛУПВ. Д-ра Мхайла Марунчака, довголітнього голову й організатора Ліґи УПВ, обрано почесним головою, а Богдана Качора — головою управи. Сюди ввійшли: д-р Мирослав Харкевич, Василь Кардаш, Володимир Леник, Іван Стасів (секретар), Богдан Криницький (касир). Члени управи: Іван Лагола, Ліда Ікарма-Марцюк, Володимира Лучків. Контрольна комісія: Степан Феденко, Степан Петелицький і д-р Леонід Мостович. Треба згадати, що в часі конґресу працював панель молодих, сини і дочки політичних в'язнів, які піднесли справу поширення членства СЛУПВ нащадками політичних в'язнів. Такі практики існують в Швеції, Австрії, Чехії та інших країнах. Конґрес прихилився до думки молодих. Від них виступали: О. Башук-Гепбирн, Роман Процик, Ліда Реплянська-Еліяшевська, Уляна Климишин та інші.

Мало лишалося часу, щоб повністю виконати останню точку програми, а саме проголошення грамот заслуженим, а зокрема тим, які сприяли підпільній і визвольній боротьбі. Серед нагороджених є теж діячі з України: Павло Айдонець з Полтави, Надія Кальницька з Маріуполя, Орися Матешук зі Львова, Мирослав Малицький, голова Львівської Спілки політв'язнів. Грамотою наділено д-ра Романа Олійника-Рахманного, автора праці „Україна атомного віку", Петра Потічного, професора державницької думки українського підпілля, Василя Кардаша, заслуженого диригента хорів Канади, і Євгена Штендери, літописця й інтерпретатора революційної боротьби українського народу, видавця Літопису УПА, та Оленку Вітик-Войчовий „за мистецьку працю та над збереженням пам'яті тих, що відійшли до вічности". Повний склад нагороджених буде проголошено окремо в пресі.

Недільні наради й моління закінчили конгресівці участю в святкуваннях Святої Покрови — свята УПА, де почесний голова СЛУПВ д-р М. Марунчак виголосив доповідь. На святі виступили хори: „Прометей", „Діброва", „Пролісок" та мішаний хор. Свято влаштували Товариство й Об'єднання колишніх вояків УПА в Канаді при співпраці Організацій Українського Державницького Фронту в Торонто.

М. Григор

Де ми і ким...

(Закінчення зі стор. 19)

одно, зверху якої піраміди стояти — аби зверху". „Держава має бути сильною, — стверджує Осип Мороз, — Влада в ній — міцною і єдиною. Все це має базуватися на законі. Для держави дуже важливою є фахова адміністрація. Створення її для України — одне з негайних завдань. Питання будівництва структури управління, якщо хочете, філософське. Від нього сьогодні багато що залежить.

Усі ми добре знаємо і розуміємо, що реформи в Україні необхідні. Не забуваймо, що вони переводяться з державної на громадську базу. Вся їх складність полягає в тому, що треба мати впевненість, що на громадській базі будуть кращі перспективи життя і розвитку...".

Окремий розділ книги присвячено аналізові української ментальности та, у зв'язку з цим, усучасненню систем керування. Чому ми тупцюємо на місці? Причин тому багато, але однією з головних, як вважає автор, є відсутність чітко визначених цілей. „Інституція без точно означених цілей часто має непрофесійний склад управління. Відсутність професійних керівників робить інституцію неефективною. Тут говоримо про результати, а не саму наполегливість у праці. Непрофесійні керівники не розуміють своєї функції в інституції і не є спроможні сприймати свою організацію як інтегральну частину цілости. Ці непрофесійні керівники чомусь думають, що вони несуть моральну відповідальність за цілість, а тому мають монополію на логіку".

Автор делікатно подає свою думку, як певне теоретичне узагальнення, але коли цю думку накласти на нашу дійсність, на наші управлінські інституції, то ми впевнимось: ця теорія віддзеркалює нашу повсякденну практику.

Тепер трохи про нашу ментальність та шляхи її трансформації: „Ставлення одиниці до громади і громади до одиниці та обов'язки членів у різних організаціях, включно з державою, належать до суспільної культури нації. Головним фактором, який впливає на організованість нації чи її частини, є психологічна структура людей". Солідаризуючись з Іваном Мірчуком, Осип Мороз вважає, що „українець відкидає всі форми життя, які вимагають від нього дисципліни і абсолютного підпорядкування, не думаючи, що така поведінка може бути шкідливою для загального інтересу, а на довшу мету навіть не корисною для нього особисто". До речі, автор вважає, що цією вадою страждають і українці у діяспорі.

В книзі „Україна: шляхи вдосконалення держави" д-р О. Мороз виступає безперечним прихильником ринкової економіки. Але... Певен, читачі будуть приємно здивовані, пересвідчившись, що автор, разом з тим, не відкидає ролі плянування не тільки в економіці, але й в інших сферах життя. Більше того, він вважає, що „плянування є конечною передумовою успіху". Але для нього — плянування лише один з елементів успіху. Тому він розглядає його у тісному зв'язку з бюджетуванням та управлінням.

Поле для роздумів у цій книзі знайдуть ті, хто цікавиться системною аналізою, управлінням якістю продукції, можливостями України у використанні японського досвіду та інше. Отже, якщо ви довго не зустрічались з розумним, талановитим співрозмовником, то візьміть книгу доктора Мороза і уважно над нею попрацюйте. Можливо, не все вам здасться прийнятним та переконливим, але поштовх думки отримаєте чималий. А всім нам сьогодні треба думати і діяти.

Леонід Сотник,
Київ

Книжку можна замовити, висилаючи чек на 7 дол. на адресу: Dr. Osyp Moroz 102 Steven St., Kerhonkson, N. Y. 12446.

MICHAEL A. MOLITOR CFP ATP EA CFS CMFC

INTERNAL REVENUE SERVICE ENROLLED AGENT

The below Report was approved by our Chief Controller Col. Ihor Rakowsky

October 10th, 1998

Mrs. Mary Jowyck, President
Orphan's Aid Society
129 Ridge Road
Douglaston, NY 11363

Dear Mrs. Jowyck.

Enclosed please find a copy of your Organization's 1997 Federal form 990, which is the Organizations' annual tax return. As with all financial material, this was prepared with the information provided to me from your Organization's books and records.

Based on this return, I am pleased to make the following report to you.

1) For calendar year 1998, Orphans Aid Society remains a recognized charity under IRS section 501(c)(3). Therefore, any contributions to the organization remain deductible by the contributor, depending on their personal tax situation. Orphans Aid Society remains on the IRS recognized charity list into 1999 and indefinitely.

2) For calendar year 1997, the Organization had donations of $ 193,385.00 from children sponsors and outright donors.

3) For the calendar year 1997, the Organization had interest income of $ 2,055.00. This amount combined with your receipts from donors produced a total income of $ 195,440.000.

4) At the beginning of the calendar year, the Organization had a cash balance in savings and checking of $ 45,765. At the close of the year, the Organization had a cash balance in savings and checking of $ 64,606.00.

5) The increase in assets is due to primarily two factors: 1) sponsors pre-paying their children's benefits, and 2) the "timing" of your Organizations payments to the beneficiaries, some of which took place after the close of the calendar year

6) The Organization's ratio of Revenue to Administration expense for 1997 was .029% This management expense ratio is dramatically and significantly lower than that of other IRS recognized charities whose expense ratios typically exceed 30%, and even surpass 50% of their revenue. In real terms, Orphan's Aid Society expended less than 3 percent of its revenue on management overhead- less than three cents on the dollar were spent on administrative expense

7) The reason the Organization has such a low administration expense ratio is due to the fact that 1) The President, board of directors, principals, accountant and volunteers are NOT reimbursed in any way for their services, and 2) Many of the expenses of the Organization are paid for personally by these volunteers and the President. It is important to note that these Organization's expenses paid for by these individuals are NOT reimbursed.

8) The Organization typically funds its administration expenses by seeking donations over and above their sponsor's contributions That is, the Organization attempts to use ALL of a sponsor's donation to pay direct benefits to the Ukrainian Orphans The Organization solicits and receives donations over and above the sponsors payments to fund the administration expenses. To date, the Organization has been successful in accomplishing this, and has not used once cent of sponsorship money for administration expenses To date, administration expenses have been funded by the President and principals, and from donations by sponsors and others in addition to the normal sponsorship donations.

9) The Organization currently provided direct monthly assistance to 911 orphans in the Ukraine

10) There is currently a waiting list of over 600 Ukrainian orphans hoping to be chosen as sponsored children.

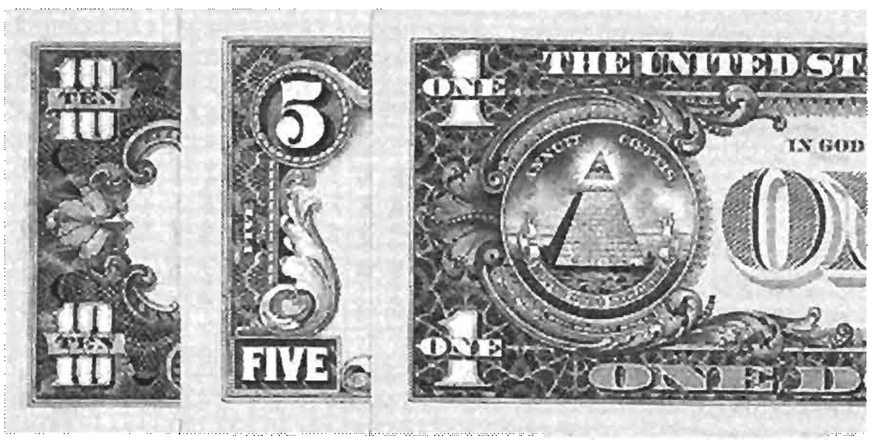
11) In my opinion, the Organization is being managed in a fiscally sound manner, and has grown stronger this calendar year The viability of the Organization into the future is positive.

12) I attach the Organization's Balance Sheet and Income Statement for your reference

Respectfully Submitted,

Mr Michael A. Molitor

ВОНИ БУДУТЬ ВАШІ

Придбайте оголошення для

„Свободи" або Українського Тижневика

Ваша винагорода базуватиметься на сумі за зібрані оголошення. Необмежені можливості для осіб, які є готові присвятити свій час і досвід.

За деталями просимо звертатися до:

Адміністрації „Свободи"
Відділ оголошень — Марії Шепарович

P.O. Box 280, Route 10, Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800

УКРАЇНСЬКИЙ ДОСЛІДНИЙ І ДОКУМЕНТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ

ОГОЛОШЕННЯ

В зв'язку з капітальним ремонтом Інституту було припинено працю Документаційного Центру майже на два місяці.

Починаючи з 1 листопада ми знову почали працювати.

У суботу 10 жовтня 1998 р. Американська Палата Представників схвалила Резолюцію Голодомору на Україні 1932-33 рр.

УДДЦ має матеріяли про голод: Персональні спогади людей, які пережили голод, Конгресові свідчення про голод, досліди голоду науковцями і багато іншого.

Ми також маємо матеріяли про голодомори 1921-23 і 1946-47 рр.

Просимо тих, хто хотів би щось написати до преси про голод на Україні і нагадати світові про жорстоку політику Рад. влади щодо України, прийти до нас, познайомитися з нашими матеріялами і використати їх для своїх розвідок.

Олена Несіна
Екзекутивний директор УДДЦ

Наша адреса:

Ukrainian Research and Documentation Center of the Ukrainian Institute of America
2 East 79th Street, New York, N.Y. 10021
Tel. (212) 288-2917

Бібліотека і архів відкриті від **10:00 год. ранку до 4-ої години по полудні у вівторок, середу і четвер.**

Інші дні і години за домовленням.

ДО ПРОБЛЕМ КОНҐРЕСУ СКУ

(Закінчення зі стор. 4)

жавотворенні, а зокрема про сприяння діяспори у відродженні шкільництва в Україні.

Будуть коротко звітувати теж і представники краєвих Шкільних Рад наших поселень у різних країнах світу.

Відбудеться також „круглий стіл", присвячений змістові та методиці викладання трьох найважливіших предметів українознавства: історії (Валентина Курилів), мови (Надія Стадницька) та літератури (Люба Крупа). Ці три предмети творять основу й серцевину українознавчих наук, без їх знання, доглибного зрозуміння та емоційного зріднення з ними — не може бути свідомого українця.

Сесія СКВОР включатиме теж загальні збори, зі звітами з проведеної за останніх п'ять років діяльности та з переобранням Управи, зі схваленням резолюцій — напрямних діяльности на майбутню каденцію. Як знаємо із готового вже звіту голови СКВОР Іроїди Винницької, до конґресу приходить СКВОР-а не з порожніми руками. Широкі зв'язки з нашими школами та краєвими надбудовами шкільництва по всьому світі, шість курсів професійного розвитку вчителів в Україні, широка співпраця з нашими громадськими організаціями та виховними виданнями, шість чисел листка зв'язку вчительства „Відгукніться", тисячі книжок, що їх дістали в руки діти в діяспорі, а передусім в Україні...

Доповіді та дискусії доповнить виставка про наше шкільництво в світі, експонати видань на виховні теми, книжок, які видали Українські Працівники Літератури для Дітей і Молоді, праць учнів шкіл та світлин із їхнього життя й праці (Т. Онищук та М. Онух).

Це стільки про приготування зі сторони СКВОР-и. Але основний успіх сесії зумовить якнайширше число учасників, як із делегатів на конґрес, так і гостей з Торонта й околиці — які мають небувалу нагоду взяти участь у цій історичній події.

Л. Храплива-Щур

Наприкінці 1998 року в Києві виходить друком Євгена Сверстюка "На святі надій". Вона містить вибрані есеї та літературознавчі статті про сучасників і клясиків української та інших літератур світу, переважно письменників, яких вивчають у середніх та вищих школах. Серед раніше не публікованих матеріялів є деякі документи кримінальної справи (автор був засуджений у 1972 році за літературні твори на 12 років).
Обсяг книги - 800 сторінок. Ціна - 30 дол., включно з пересиланням. Ви можете вислати попереднє замовлення і чек на ім'я Надії Мірчук на адресу: 110 East Cedar St., Livingston, NJ 07039.
Книгу буде надіслано передплатникові з автографом автора. Якщо Ви передплатите для своїх рідних в Україні або на адресу університету, школи чи бібліотеки, книгу буде надіслано адресатові з написом: "Дарунок від........ (Ваше ім'я)" та автографом автора.

Пам'яті Богдана Боцюрківа

Заслужений професор-дослідник Карлтонського університету та давній приятель і співробітник Канадського інституту українських студій (КІУСу) д-р Богдан Ростислав Боцюрків помер у своєму домі в Оттаві 1 жовтня 1998 р. на 74-му році життя. Поховано його в Едмонтоні 7 жовтня. Д-р Б. Боцюрків був одним із співзасновників КІУСу, а від 1979 до 1982 р. — співдиректором інституту.

Народжений 1925 року у Бучачі в Західній Україні, д-р В. Боцюрків закінчив українську гімназію у Львові. Під час Другої світової війни він брав участь в українському національно-визвольному русі, за що був заарештований ґестапо і ув'язнений у концентраційному таборі Флоссенбурґ у Німеччині. У 1947 році еміґрував до Канади, де три роки пізніше одружився з Вірою Василишин з Едмонтону. Родина Боцюрковых виховала шестеро дітей.

Д-р Б. Боцюрків отримав університетську освіту в Канаді та З'єднаних Стейтах Америки. Він здобув ступені бакалавра та маґістра в Манітобському університеті в 1952 та 1954 рр. і докторат з ділянки політичних наук у Чикаґському університеті в 1961 році. У студентські роки був співзасновником СУСК (1953 р.) і першим заступником голови цієї організації.

Д-р Б. Боцюрків розпочав свою академічну кар'єру в Альбертському університеті, де викладав у відділі політичних наук від 1956 до 1969 року і займав посаду повного професора. Після цього перейшов до Карлтонського університету і працював там до виходу на пенсію у 1992 році. Д-р Б. Боцюрків був широко відомий і поважний як спеціяліст з совєтської та післясовєтської політики, особливо як знавець совєтської релігійної політики, і зокрема в Україні. Інші наукові зацікавлення д-ра Боцюркова включали національне питання, порушення прав людини та дисидентський рух у СССР, проблему політичного наступництва у Совєтському Союзі, а також стосунки між церквою і державою у Східній Европі. Він зробив внесок до канадських студій завдяки своїм працям про багатокультурність та етнічність, досліджуючи українських канадців. Протягом своєї академічної кар'єри д-р Б. Боцюрків зредаґував кілька збірників й опублікував понад 70 наукових статтей. Його остання книга „The Ukrainian Greek Catholic Church and the Soviet State (1939—1950)", яка вийшла 1996 році у Видавництві КІУСу, стала наслідком його багатолітньої праці над історією УКЦ під совєтською владою і вважається вичерпним дослідженням цієї проблеми. Д-р Б. Боцюрків був редактором і співавтором збірника „Religion and Atheism in the USSR and Eastern Europe" (Лондон, 1975), а також статтей про Українські Церкви у другому томі „Ukraine: A Concise Encuclopedia" (Торонто, 1971) та перших двох томах „Encyclopedia of Ukraine" (Торонто, 1984, 1988).

Крім цих досягнень, д-р Б. Боцюрків відіграв важливу ролю на стадії плянування перед заснуванням КІУСу і допоміг розробити програму діяльности інституту. Його останнім вчинком як співзасновника була пожертва свого архіву та бібліотеки заснований з його ініціятиви Програмі досліджень Українських Церков при КІУСі.

У Карлтонському університеті д-р Боцюрків був директором-засновником Інституту совєтських і східньоевропейських досліджень (1969–72 рр.). Він також був засновником і першим головою Міжуніверситетського комітету у справах канадських слов'ян, який було пізніше перетворено на Канадську асоціяцію етнічних студій. У 1972 р. д-р Боцюрків був канадським делеґатом до Канадсько-совєтської спільної комісії зі загальних обмінів, брав участь у розробці угоди про наукові обміни між Канадою та СССР та двобічних переговорах щодо цієї угоди, а також був головою першої делеґації канадських науковців, що 1972 р. відвідала Совєтський Союз.

Д-р Б. Боцюрків близько співпрацював із Видавництвом КІУСу і був членом редколеґій журналів „Harvard Ukrainian Studies" (1978–98 рр.), „Slavic Review" (1981–83 рр.) та членом міжнародної редакційної ради журналу „Religion, State and Society" (колишня назва „Religion in Communist Lands", 1974–98 рр.). Він був старшим дослідником при Інституті російських студій підвищеного типу ім. Кенана у Вашінґтоні, Д. К. (1984–85), професором-гостем у Літній школі Гарвардського університету і в Університеті МекҐіл, а також виступав з лекціями у багатьох університетах та дослідних інститутах в Канаді, ЗСА, Великобританії, Німеччині, Франції, Італії, Польщі, Австралії, Ізраїлі, Ватикані та Україні. Був членом Наукового товариства ім. Шевченка і президентом Канадської асоціяції славістів. Завдяки своїй ерудиції та глибоким знанням, д-р Б. Боцюрків був часто запрошуваний на наукові конференції, де він виступав із доповідями, що базувалися на оригінальних дослідженнях. Більшість цих доповідей було пізніше опубліковано.

Як поборник прав людини і дослідник їх порушень у Совєтському Союзі, д-р Б. Боцюрків часто писав на ці теми. Він був членом-засновником Брюссельського Міжнародного комітету захисту прав людини, патроном і членом ради Міжнародних Сахарівських слухань, директоратом Центру свободи совісті Дому свободи та дорадником Держдепартаменту і різних комісій Конґресу ЗСА.

Д-р Б. Боцюрків брав активну участь у початкових дискусіях про багатокультурність у Канаді та був членом Дорадчого комітету з канадських етнічних студій при Державному департаменті від 1973 до 1979 року, а також дорадником кількох міністрів у справах багатокультурности.

Серед української громади в Канаді був знаний і поважаний за його прагнення згоди і зусилля щодо наведення мостів між різними політичними та релігійними угрупуваннями. Український греко-католик за віровизнанням, д-р Б. Боцюрків чітко усвідомлював і чесно й об'єктивно висвітлював релігійні питання інших конфесій — як у наукових писаннях, так і у своїй громадській діяльності.

Д-р Боцюрків залишив у глибокому смутку дружину Віру, синів Тараса (з дружиною Олею), Романа, Михайла, дочок Євгенію, Марусю і Ліду, атакож п'ятеро внучат, колеґ і друзів у КІУСі. Спадщина д-ра Б. Боцюркова, як видатного українознавця, завжди залишиться з нами.

Св. п. д-р Богдан Боцюрків

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ КАНІК член УНС Відд. 56 Т-ва св. Івана Хрестителя в Огайо. Померла 12 листопада 1997 р. на 81-му році життя. Нар. в 1916 р. у Вілінг, WV. Залишила у смутку сестру Розалію. Похорон відбувся 14 листопада 1997 р. на цвинтарі Мт. Калвей у Вілінгу, WV.

Вічна їй Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ СТРАВІС член УНС Відд. 236 Т-ва „Вільні Козаки" Сейрі, Па. Померла 14 листопада 1997 р. на 90-му році життя. Нар. в 1907 р. в Сейрі, Па. Членом УНС стала в 1933 р. Залишила у смутку сестру Софію і племінницю Барбару. Похорон відбувся 18 листопада 1997 р. на українському католицькому цвинтарі в Сейрі Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ГРИГОРІЙ ІВАНОВ член УНС Відд. 17 Т-ва ім. Івана Онищенка в Чикаго, Ілл. Помер 13 грудня 1997 р. на 61-му році життя. Нар. в 1936 р. в Житомирі, Україна. Членом УНС став в 1993 р. Залишив у смутку дружину Марію і дітей: сина Олександра, дочку Олену, зятя Олександра та невістку Діну, двох внучок і одного внука. Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд в Рівер Грове, Іл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

СТЕФАНІЯ СТЕШИН член УНС Відд. 130 Т-ва св. Володимира в Ню Йорку. Померла 17 листопада 1997 р. на 93-му році життя. Нар. в 1905 р. в Березовиці Великій, біля Тернополя, Україна. Членом УНС стала в 1948 р. Залишила у смутку дочку Любу з мужем Ігорем та внуків Ростислава, Олега і Ореста, сина Омеляна з дружиною Іриною та внуків Андрія, Петра та Христину. Похорон відбувся 19-го листопада 1997 р. на цвинтарі Сайпрес Гілс в Брукліні, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Юрій Юрків, секр.

МАРКО МЕЛЬНИШИН член УНС Відд. 358 Т-ва Львів у Клівленді, Огайо. Помер 2 грудня 1997 р. на 73-му році життя. Нар. в 1924 р. в Україні. Членом УНС став в 1952 р. Залишив у смутку дружину Таню. Похорон відбувся 23 грудня 1997 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА САМАЛІО член УНС Відд. 277. Померла 28 грудня 1997р. на 79-му році життя. Нар. в 1918 р. в Гартфорді, Конн. Членом УНС стала в 1967 р. Залишила у смутку дочку Керол. Похорон відбувся на цвинтарі св. Івана Хрестителя.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ПЕТРО КОРНОТА член УНС Відд. 131 Т-ва ім. А. Шептицького в Чикаго, Ілл. Помер 6 травня 1997 р. на 73-му році життя. Нар. в 1923 р. в Україні. Членом УНС став в 1959 р. Залишив у смутку сина Евгенія з дружиною Бонні і внучкою Лайлою, дочку Олену з чоловіком Юрієм і внуками Петром, Давидом і Той.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ФЕДІР ГОЦИНЕЦЬ член УНС Відд. 339 Т-ва св. Василія у Філядельфії, Па. Помер 20 грудня 1997 р. на 79-му році життя. Нар. в 1919 р. в Україні. Членом УНС став в 1949 р. Залишив у смутку дружину Магдалину і сина Любомира з дружиною Адді і з внуком Павлом та дочку Надю з чоловіком Тоні. Похорон відбувся 23 грудня 1997 р. на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Луців, секр.

МИХАЙЛО ДРАНЩАК член УНС Відд. 38 Т-ва св. Миколая в Обирні, Н.Й. Помер 3 грудня 1997 р. на 76-му році життя. Нар. в 1921 р. в Обирні, Н.Й. Членом УНС став в 1949 р. Залишив у смутку сина Тіма і дочку Віржінію. Похорон відбуся 7 грудня 1997 р. на цвинтарі св. Йосифа в Обирні, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА ГВОЗДОВИЧ член УНС Відд. 282 Т-ва Immaculate "Conc" у Вілкс Беррі, Па. Померла 27 грудня 1997 р. на 75-му році життя. Нар. в 1922 р. у Вілкс Беррі, Па. Членом УНС стала в 1939 р. Залишила у смутку чоловіка Михайла, сина Михайла мол., брата Івана, сестру Марію, сім внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Олівет в Карветон, Па.

Світла Їй Пам'ять!

Марія Болоскі, секр

.МАРІЯ БРАДИК член УНС Відд. 230 Т-ва св. Івана Хрестителя в Янгставні, Огайо. Померла 23 листопада 1997 р. на 83-му році життя. Нар. в 1914 р. в МсКінлей Гайтс, Огайо. Членом УНС стала в 1964 р. Залишила у смутку двох синів Джеймса і Рональда, двох внуків, брата Івана, трьох сестер Анну, Гелену і Паулину. Похорон відбувся на цвинтарі Калварі в Янгставн, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Анатолій Боровський, секр.

СТАНИСЛАВ ДАСЯК член УНС Відд. 5 Т-ва св. Миколая в Асторії, Н.Й. Помер 24 грудня 1997 р. на 87-му році життя. Нар. в 1909 р. в Австрії. Членом УНС став в 1940 р. Залишив у смутку сина Степана.

Вічна Йому Пам'ять!

Климишин секр.

МАРІЯ ЛЕЩИШИН-ПЕРІЧІН член УНС Відд. 27. Померла 15 січня 1998 р. на 81-му році життя. Нар. в 1916 р. в Нюарку, Н. Дж. Членом УНС стала в 1964 р. Залишила у смутку двох дочок Емілію і Валерію, чотирьох внуків і одного правнука. Похорон відбувся 19 січня 1998 р. на Голливуд Меморіял Парк цвинтарі в Юніон, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ДОРОТЕЯ СЛАВІК член УНС Відд. 164. Померла 13 листопада 1997 р. на 78-му році життя. Нар. в 1919 р. Турботвілл, Па. Членом УНС стала в 1966 р. Похорон відбувся 15 листопада на цвинтарі свв. Кирила і Методія в Бервік, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Тимко Бутрей, секр.

ЕДВАРД ВОЛОДИМИР БУРЛА член УНС Відд. 441 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Тандер Бей. Помер 31 грудня 1997 р. на 78-му році життя. Нар. в 1919 р. у Форт Вілліям, Онт. Канада. Членом УНС став в 1989 р. Залишив у смутку дружину Каролину, синів Роналда, Едварда, Гаррі, Браяна і дочку Сандру. Похорон відбувся на цвинтарі Маунт В'ю в Онтаріо, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АНТОНІНА ПІШКО член УНС Відд. 88 Союзівка в Кергонксоні, Н.Й. Померла 23 березня 1997 р. на 76-му році життя. Нар. в 1920 р. в Луково, Польща. Членом УНС стала в 1974 р. Залишила у смутку п'ятьох дітей Софію, Анну, Зенона, Женні, Христину. Похорон відбувся 26 березня 1997 р. на цвинтарі Седар Парк в Гадсоні, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Стефанія Гаврилюк, секр.

ОЛЬГА ФІТДЖЕРАЛЬД член УНС Відд. 286 Т-ва св. Володимира в Джерзі Сити, Н. Дж. Померла 29 грудня 1997 р. на 70-му році життя. Нар. в 1927 р. в Джерзі Сиіті, Н.Дж. Членом УНС стала в 1950 р. Залишила у смутку чоловіка Раймонда. Похорон відбувся на цвинтарі святого Хреста в Норт Арлінгтоні, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Паулина Балутянські, секр.

ПЕЛАГЕЯ СТЕБЕЛЬСЬКА член УНС Відд. 106 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Чикаго, Ілл. Померла 4 грудня 1997 р. на 83-му році життя. Нар. в 1914 р. в Україні. Членом УНС стала в 1961 р. Залишила двох синів Мирона і Івана і чотирьох внуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЙОСИФ ГУБЧАК член УНС. Помер 9 грудня 1997 р. на 85-му році життя. Нар. в 1912 р. в Україні. Членом УНС став в 1948 р. Залишив у смутку дружину Анну, синів Михайла і Даніела, дочку Марію і вісім внуків.Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АНДРІЙ КОРНОВА член УНС Відд. 165 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Толедо, Огайо. Помер 9 листопада 1997 р. на 81-му році життя. Нар. в 1916 р. в Толедо, Огайо. Членом УНС став в 1933 р. Залишив у смутку дружину Рут, синів Дональда, Деніса і Дугласа, дочку Діяну, брата Павла, сестер Марію, Наталію і Анну, внуків Шеллі, Діоніссія, Дона, Раяна, правнуків Кортней і Гантер, братових Бернандін і Доротею. Похорон відбувся 13 листопада 1997 р. на Кальварі цвинтарі в Толедо, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Пелехатий, секр.

АННА МЕРІК член УНС Відд. 409 Т-ва св. Івана в Донморе, Па. Померла 26 жовтня 1997 р. на 63-му році життя. Нар. в 1934 р. в Олифант, Па. Членом УНС стала в 1967 р. Залишила у смутку дочку Катерину з чоловіком Василем, сина Теодора. Похорон відбувся на українському православному цвинтарі Всіх Святих в Пексвілл, Па,

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ БЕЙГЕК член УНС Відд. 127 Т-ва св. Миколая в Баффало, Н.Й. Помер 16 жовтня 1996 р. на 89-му році життя. Нар. в 1907 р. в с. Різдвяне, Україна. Членом УНС став в 1951 р. Залишив у смутку дружину Ольгу, синів Богдана з дружиною Христиною, Петра, Володимира з дружиною Сузанною, внуків Ренату, Романа, Христофора, Кері, Олександра та ближчу і дальшу родину в Україні і Польщі. Похорон відбувся 19 жовтня 1996 р.на цвинтарі Святого Хреста в Ласкаванна, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Катлін Ланд, секр.

МИХАЙЛО БЛАЗІНСЬКИЙ член УНС Відд. 68 398 Фратернал Бенефіт в Джерзі Сиіті, Н. Дж. Помер 28 листопада 1997 р. на 78-му році життя. нар. в 1919 р. в Олбані, Н. Й. Членом УНС став в 1941 р. Залишив у смутку дружину Глорію. Похорон відбувся 23 грудня 1997 р. на цвинтарі Оак Рідж в Говернесс.

Вічна Йому Пам'ять!

Андрій Кийбіда, секр.

АННА ДЕЙМУТ член УНС Відд. 364 Т-ва св. Василія в Клівленді, Огайо. Померла 28 грудня 1997 р. на 74-му році життя. Нар. в 1923 р. в Клівленді, Огайо. Членом УНС стала в 1941 р. Залишила в смутку чоловіка Івана, синів Михайла, Джака і внуків Давн, Дейвида, Юлію і Марію. Похорон відбувся 31 грудня 1997 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Світла Їй Пам'ять!

Секретар

СЕМЕН ГАЮК член УНС Відд. 204 в Ст. Піттерсбургу, Фла. Помер 4 квітня 1997 р. на 88-му році життя. Нар. в 1909 р. в Луцьку, Україна. Членом УНС став в 1955 р. Залишив у смутку дружину Олександру. Похорон відбувся 8 квітня 1997 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

СОФІЯ ФІРАК член УНС Відд. 55 Т-ва св. Миколая в Куртис Бей, Мд. Померла 22 січня 1998 р. на 79-му році життя. Нар. в 1918 р. в Балто, Мд. Членом УНС стала в 1936 р. Залишила у смутку чоловіка Андрія, родину і друзів. Похорон відбувся 26 січня 1998 р. на цвинтарі Святого Духа в Балтиморі, Мд.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ ГЕРЕГАЧ член УНС Відд. 264 Т-ва Карнегі в Карнегі. Померла 22 січня 1998 р. на 86-му році життя. Нар. в 1911 р. в Піттсбургу, Па. Членом УНС стала в 1928 р. Залишила у смутку сина Юрія, дочок Джоан і Марію, братів Степана і Миколу та двох внучок. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марка в Кеннеді TNP McKess Rocks.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ЛІЩИНА КАСЯР член УНС Відд. 114 Т-ва св. Володимира в Чикаго, Ілл. Померла 12 січня 1998 р. на 90-му році життя. Нар. в 1907 р. Членом УНС стала в 1969 р. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в Блумінгдейл, Ілл.

Вічна їй Пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ КОГУТ член УНС Відд. 213 в Джерзі Сиіті, Н. Дж. Помер 16 січня 1998 р. на 77-му році життя. Нар. в 1920 р. в Байоні, Н. Дж. Членом УНС став в 1958 р. Залишив у смутку дружину Катерину, трьох дочок Марію, Анну, Джудит, трьох внуків Роберта, Билла і Катерину. Похорон відбувся 21 січня 1998 р. на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінгтоні.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА Т. КРАУС член УНС Відд.158. Померла 19 січня 1998 р.на 90-му році життя. Нар. в 1907 р. в Брукліні, Н.Й. Членом УНС стала в 1941 р. Залишила у смутку дочку Дольорес.

Вічна їй Пам'ять!

Марія Рейнарович, секр.

ПЕТРО СЕМКІВ член УНС Відд. 131 в Чикаго, Ілл. Помер 21 вересня 1997 р. на 86-му році життя. Нар. в 1911 р. в с. Раків, Долина, Україна. Членом УНС став в 1949 р. Залишив у смутку дочку Марту з мужем Джімом, внучку Христю з мужем Антонієм і правнучкою Наталкою, і внучку Адріяну. Похорон відбувся 25 вересня 1997 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа 131-го Відділу

ЕЙЛИН КВАСНИЙ член УНС Відд. 94. Померла 10 січня 1998 р. на 78-му році життя. Нар. в 1919 р. в Кенокі, Миш. Членом УНС стала в 1944 р. Залишила у смутку дочку Варвару. Похорон відбувся 13 січня 1998 р. на цвинтарі White Chapel у Трой, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ТЕРЕЗА ЗУКОВ член УНС Відд. 76 Т-ва св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Померла 3 січня 1998 р. на 83-му році життя. Нар. в 1914 р. в Рогатині, Україна. Членом УНС стала в 1976 р. Залишила у смутку дочку Ольгу, внуків Дебору, Лінду Сюзан, Терезу, Мішел, Наталію, Роберта, Михайла і 11 правнуків. Похорон відбувся 9 січня 1998 р. на Голливуд цвинтарі в Юніон, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ІВАН ДМИТРУС член УНС Відд. 32 ім. Олега Ольжича у Філядельфії, Па. Помер 3 жовтня 1997 р. на 75-му році життя. Нар. в 1922 р. в Старому Самборі, Україна. Членом УНС став в 1969 р. Залишив у смутку сина Миколу в ЗСА і сина в Україні, а також приятелів і знайомих. Похорон відбувся 11 жовтня 1997 р. на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Яців, секр.

ЯКІВ МІСКЕН член УНС Відд. 55 Т-ва св. Михаїла в Сінтес Бей, Мд. Помер 23-го грудня 1997 р. на 78-му році життя. Нар. в 1919 р. в Балтиморі, Мд. Членом УНС став в 1937 р. Похорон відбувся 23 грудня 1997 р. Залишив у смутку дружину Карол, родину і приятелів.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ПЕТРО СЕНИК член УНС Відд. 21 Т-ва Запорозька Січ в Джансон Сиіті, Н.Й. Помер 13 січня 1998 р. на 69-му році життя. Нар. в 1928 р. в Бінгансгон, Н. Й. Членом УНС став в 1929 р. Залишив у смутку дружину Андру, одну доньку і сина, 5 внуків і сестру Ольгу. Похорон відбувся 15 січня 1998 р. на цвинтарі Чененго Валі в Тавнффентон, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Бараник, секр.

ЕВГЕНІЙ АГРЕС член УНС Відд. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку. Помер 17 липня 1996 р. на 68-му році життя . Нар. в 1928 р. в Ню Йорку. Членом УНС став в 1944 р. Залишив у смутку Патрицію, Роберта, Джину, Карен, Ненсі і Анну. Похорон відбувся на цвинтарі МакМіллан у Сансет Біч, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Літепло

„ВІДЛІТАЮТЬ СІРИМ ШНУРКОМ..."

У суботу, 5 вересня 1998 року, на 84-му році життя відійшов на вічний спочинок бл. п. Володимир Бацвин. Останні роки проживав у місцевості Сомерсет, Н. Дж.

В. Бацвин народився у містечку Крилосі в Галичині. Вже в юнацькому віці вступає в Організацію Українських Націоналістів, сумлінно виконує різні функції в її рядах. По закінченні війни перебував у Німеччині, а відтак переселився до Америки. У місті Чикаґо одружується з Катериною Стандритчук. Приходить на світ доченька Віра, котрій батьки дали добре виховання та допомогли осягнути вищу освіту. Незважаючи на відкриття власного підприємства, Володимир ніколи не покидає праці в Організаціях Визвольного Фронту — в ОУН, Організації Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ), Анти-Большевицькому Бльоці Народів (АБН), Українському Конгресовому Комітеті Америки (УККА) та інших громадських організаціях. Був побожним, віруючим християнином українського католицького обряду. Вкладав не тільки свою працю в громадське життя, але завжди був жертвенним на різні політичні, громадські і церковні цілі.

Доживши пенсійного віку, В. Бацвин з дружиною переїжджають на Фльориду, де включаються до громадської праці. По якомусь часі переїжджають до Ню Джерзі та поселюються в місцевості Сомерсет, біля Ню Бронсвік, щоб допомагати дочці виховувати їхнього внука.

В Ню Бронсвік В. Бацвин увійшов до управи відділу ООЧСУ, УККА та став членом місцевої парафії. Стає фінансовим референтом при відділі ООЧСУ і солідно виконує цю функцію.

Панахиду відправив парох Української Католицької Церкви, о. Павло Лабінський в асисті інж. Дам'яна Ґечі, інж. Дмитра Демедюка і Михайла Захаркова. В похоронному заведенні покійного прощали: проф. Іван Головінський і інж. Олександер Клецор, голова відділу УККА в Ню Бронсвік. Над домовиною прощальне слово від Організації Українських Націоналістів виголосив Григорій Добуш. На тризні Григорій Добуш відчитав листа-співчуття для родини і прощальні слова, котрі наспіли від друзів — членів Організації Державницького Фронту з Чикаґо і Фльориди.

Під час тризни переведено збірку на Фундацію Волі, а дочка Віра подякувала усім присутнім від родини за вислови співчуття і молитви, що улегшили родинні терпіння в ці сумні хвилини. В. Бацвин похований в українському Пентеоні Савт Бавнд Бруку, на цвинтарі св. Андрія Первозванного.

Пом'янули вождів ОУН-УПА

В неділю, 25 жовтня, в залі Українського Народного Дому в Ірвінґтоні відбулося поминання двох провідників ОУН: 60-ту річницю геройської смерти св. п. полковника Евгена Коновальця та 39-ту річницю трагічної геройської смерти св. п. Степана Бандери. Святкування відбулися заходами управи осередку Організацій Українського Державницького Фронту в Ірвінґтоні, Ню Джерзі, і при співпраці активних членів всіх інших громадсько-політичних організацій.

Програму свята започаткував голова ООЧСУ Василь Закорчемний, який привітав о. Франка Щадяка, пароха української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, головного доповідача Миколу Грицков'яна (сина старшини УПА „Макаренка") та всіх присутніх. Хвилиною мовчання вшановано пам'ять героїв, які полягли за волю України. У доповіді М. Грицков'ян підкреслив важкі складні умови боротьби вождів ОУН та їх вплив на відродження українського народу й створення незалежної держави.

В мистецькій програмі виступила молода мисткиня солістка Алла Куцевич, яка з чуттям відспівала, в супроводі бандури, сім пісень відомих композиторів. В додатку, молодий сумівець з осередку СУМА Ірвінґтону, Юрій Симчик (внук автора цього допису) віддеклямував з чуттям і розумінням вірш Лідії Олексюк „Незламному борцеві за волю України". Під кінець на звернення А. Куцевич присутні відспівали пісню „Повіяв вітер степовий", яка зворушила всіх до сліз. Програму закінчено спільно відспіванням державного гимну „Ще не вмерла Україна".

Ведучий програмою подякував усім виконавцям і присутнім за участь, на чому свято закінчено. По програмі відбулась товариська зустріч при солодкому і каві. Святкові сходини попередила Панахида, відправлена в церкві св. Ів. Хрестителя після Служби Божої о годині 11:30.

Степан Кметь

СПОМИН ПРО СЛАВНОГО СКУЛЬПТОРА

(до 10-річчя з дня смерти Григорія Крука)

Скульптор Григорій Крук народився 30 жовтня 1911 року в селі Братишів біля Львова. Його батько був гончарем. Григорій змалку бачив, як оживає глина у батькових руках. Був добрим сином, сумлінно допомагав рідним у господарці, з якої треба було їм вижити. Виріс, серцем прив'язаний до української землі, зігрітий материнською і батьківською любов'ю. Ці два аспекти зформували його характер і віддзеркалюються в його творах і оповіданнях до кінця його життя.

В 1931 році Григорій поїхав на студії до Львова, де вивчав скульптуру в Школі Декоративного Мистецтва. З допомогою Василя Лукасевича вступив у 1934 році до Краківської Академії Мистецтва. Там тоді вчилося чимало українських студентів. Вони й заснували мистецьке коло „Зарево", до якого належали Михайло Черешньовський, Юрій Кульчицький, Мирон Білинський, Марія Гарасовська та інші.

Професор Краківського університету письменник Богдан Лепкий, познайомившись з Григорієм, зацікавився ним і допоміг йому вступити на дальші студії до Берлінської Академії Мистецтва. Великий вплив мав на нього Арно Брекер, його професор, якого він часто згадував.

У 1940 році Г. Крук закінчив студії в Берліні, а коли Червона Армія окупувала східню Німеччину в 1945 році, він виїхав на захід, до Мюнхену. В новому місті Г. Крук поселився в популярній мистецькій дільниці — Швабінґ. У своїй великій робітні Г. Крук створив понад 300 творів. Різьбив на теми галицького села, що їх затримав глибоко в своїй пам'яті, клясичні і академічні твори, портрети. Він вибрав свій власний експресіоністичний стиль, з допомогою якого найкраще передавав свої почуття.

Як і наша народна пісня, що втілює почуття всієї України, так скульптури Григорія Крука передають український дух у славних постаттях української історії. Проте його мистецтво не залишається на етнографічному ґрунті. Г. Крук приніс український сюжет у світове мистецтво. Його твори увійшли до колекцій головних музеїв Парижу, Лондону, Женеви, Дубровника, Реґенсбурґу, Ватикану і Відня, як і до численних приватних колекцій світу. Із його 1000 рисунків кілька десятків опинилися в музеях Ню Йорку, Торонто і Львова.

Виставки творів Г. Крука були надзвичайно популярні. Його монографією люди захоплювалися, як і силою духа та форми його мистецтва. З цілого світу люди відвідували його робітню, і він завжди радісно приймав своїх гостей.

Всю свою творчу спадщину він заповів Українському Вільному Університетові в Мюнхені.

Григорій Крук помер 5 грудня 1988 року, на 77-му році життя. Його поховали в Мюнхені, на цвинтарі Вальдфрідгоф. На похорон прибуло ледве 15 чи 20 осіб. То була велика, але надзвичайно скромна людина...

Григорій Крук залишив по собі вартості, які додають слави нашому народові. Брунер Бреннер, колишній професор Григорія Крука, писав: „Прихильна доля вклала Г. Крукові в колиску талант, як дар від Бога. Його діло буде оцінене майбутніми генераціями як вияв вищої сили. Це найвище признання для мистця".

В 10-ту річницю його смерти з глибокою шаною і вдячністю згадую мого дорогого учителя і ті роки (1977-79), на які припало щастя співпрацювати з великим майстром.

Христина Кишакевич-Качалуба,
Монте, Швайцарія

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що у вівторок, 3 листопада 1998 р., в Торонто, Канада, упокоїлася в Бозі

СВ. П.

ОКСАНА з БАЧИНСЬКИХ

КЕЦАЛА

уроджена 9 липня 1912 р. в Грималові

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ почалися Панахидою в середу, 4 листопада, в похоронному заведенні Кардинала.

СЛУЖБА БОЖА за спокій душі покійної була відправлена в четвер, 5 листопада, в катедральному храмі св. Йосафата, а звідти тіло покійної перевезено на місцевий цвинтар Парклави.

За молитви просить:
родина в Канаді, ЗСА, Арґентині, Польщі, Швайцарії та Україні.

Складаємо усім щиру подяку за участь у похоронних відправах і за пожертви в пам'ять покійної на фонд „Поміч Україні".

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ мого найдорожчого, невіджалуваного ТАТА

бл. п. інж.

ЄВГЕНА МЕЛЬНИКА

будуть відправлені поминальні

СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

в понеділок 30 листопада 1998 року о год. 8:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку

а о год. 9-ій ранку в церквах:

Чесного Хреста в Асторії;
св. Покрови Божої Матері в Озон Парку;
у Монастирі св. Йосафата в Ґлен Кові;
св. трійці в Кергонксоні;
Голі Говст у Честер, Пенсильванія;
св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку;
Матері Покровительки в Торонто;
св. Кирила і Методія в Сейнт Кетрінс, Канада;
в церкві Отців Василіян в Римі, Італія;
св. Варвари у Відні, Австрія;
церкві в Люрді, Франція;
св. Юра у Львові, Україна.

Про молитви за спокій його благородної душі приятелів і знайомих просить дочка ЛІДІЯ.

Вічна йому пам'ять!

У ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність

бл. п.

АНТОНІЯ ЦАПАРА

Заупокійні Служби Божі

будуть відправлені

в понеділок 30 листопада 1998 р.

в церкві св. Миколая в Пассейку, Н. Дж.;
в церкві св. Юрія в Ню Йорку, Н. Й.;
в церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й.;
в церкві Святої Родини у Вашінгтоні, ДК.

Рідних, приятелів і знайомих про молитви за спокій душі покійного просить дружина ІРЕНА з родиною.

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що в четвер, 12 листопада 1998 р., на 76-му році життя по довгій і тяжкій недузі відійшла на вічний спокій наша найдорожча ЖІНКА, МАМА і БАБА

бл. п.

СОФІЯ ВЕЛЬГАШ

ПАНАХИДА відбулась в неділю, 15 листопада 1998 р., в похоронному заведенні Korban Funeral Home у Вінніпезі, Канада.

ПОХОВАНА в понеділок, 16 листопада, на цвинтарі Всіх Святих.

Залишила у глибокому смутку:
чоловіка — ВАСИЛЯ і братову КСЕНЮ
сина — СТЕФАНА з дружиною МАРУСЕЮ ПРОСКУРЕНКО
доньок — МАРІЙКУ з чоловіком ГРИЦЕМ ШКВАРКОМ
— ІРЕНУ з чоловіком ТЕОДОРОМ БЕРҐ
сестру — ТЕРЕЗУ з чоловіком ВАСИЛЕМ КОСТЮКОМ та дітьми
сім внуків
та дальшу родину в Канаді, Америці й Україні.

Просимо про молитви за упокій душі покійної.

З великим болем у серці ділимося з приятелями і знайомими, що 8 листопада 1998 р. відійшла від нас на вічний спокій, після тяжкої і довгої недуги наша найдорожча ДРУЖИНА і МАМА

бл. п.

РАЇСА КОСТЮК

Нар. 12 серпня 1915 р. в Україні, м. Слов'янськ, Донецької области, в родині залізничника Олександра Бутка. Раїса належала до тих жінок, які усім своїм єством підтримували науку і культуру України.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 11 листопада в українській православній катедрі св. Андрія Первозванного у Вашінгтоні, а похорон на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Покійна залишила у глибокому смутку:
чоловіка — ГРИГОРІЯ КОСТЮКА
сина — ТЕОДОРА КОСТЮКА
невістку — ОЛЕКСАНДРУ ДОБРЯНСЬКУ КОСТЮК
та ближчих і дальших родичів в Україні.

Замість квітів просимо складати пожертви на Сестрицтво св. Ольги при катедрі св. Андрія у Вашінгтоні на фонд Раїси Костюк:

St. Olga's Sisterhood
c/o Mrs. Olha Matula
8600 Buckhannon Drive
Potomac, MD 20854

**БРАТСТВО КОЛ. ВОЯКІВ 1-УД УНА
СТАНИЦЯ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.**

Ділимося сумною вісткою з членами і українською громадою, що в суботу 31 жовтня 1998 р. у Філядельфії, відійшов у засвіти на 82-му році трудолюбивого життя довголітній член Управи Станиці

бл. п.

МИХАЙЛО КУЗЬМА

ПОХОРОН відбувся 4 листопада з церкви Благовіщення Пречистої Діви Марії та на цвинтарі Св. Марії на Факс Чейсі.

Горем прибитій дружині з родиною складаємо найщиріші співчуття.

УПРАВА СТАНИЦІ

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що несподівано з волі Всевишнього 6 листопада 1998 р. відійшла у вічність

бл. п.

АННА З СОЛОГУБІВ
ОДУЛЯК

ур. 21 серпня 1921 р. в с. Ражневі біля Бродів

ПОХОРОНЕНА за українським католицьким обрядом на цвинтарі в Ґлен Спей, Н.Й.

Залишила в глибокому смутку:
чоловіка — ОЛЕКСАНДРА
сестер — МАРІЮ ДУБАС, СТЕФУ БИРУ і ЕВГЕНІЮ САВЧИН з Ражнева в Україні
сина — ІВАНА з невісткою ГАЛИНОЮ
доньку — МАРІЙКУ з чоловіком ОРЕСТОМ СЛУПЧИНСЬКИМ
внуків — ТАРАСА з дружиною РОМОЮ
— ОЛЕКСАНДРУ з чоловіком ТАРАСОМ ПЕТРЕНКОМ
— МОТРЮ з чоловіком МАРКОМ ШУГАНОМ
— ТАМАРУ і ОЛЕГА
правнуків — ЕЛЕНУ, РУТУ і ІГОРЯ
та ближчу і дальшу родину в США і в Україні.

Просимо про молитви за спокій душі покійної.

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що в неділю, 15 листопада 1998 р., упокоїлася в Бозі на 81-му році життя наша найдорожча і улюблена МАМА, БАБЦЯ, ТЕЩА і ТЕТА

бл. п.

МАРІЯ ТАЦІЙ СОХОР

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ:

ПАНАХИДА у п'ятницю, 20 листопада 1998 р., о год. 7-ій веч. у Morris Funeral Home в Southboro, MA.

ПОХОРОН в суботу, 21 листопада, о год. 11-ій ранку в українській католицькій церкві Царя Христа, 146 Forest Hill, Jamaica Pl., Boston, а відтак на цвинтар у Southboro, MA.

У глибокому смутку:
донька — ЛЕСЯ СОХОР-ҐРАГАМ з чоловіком ПЕТРОМ і дітьми
зять — ДАВИД ПЕРРІ і донька КАТРУСЯ
племінниці — ІРЕНА КУЗЬМА з чоловіком ГРИГОРЕМ, дітьми і внуками
— ХРИСТЯ МЕДИЦЬКА
племінник — БОГДАН ОКОЛІТА з дружиною МАРІЄЮ, дітьми і внуками
— ДАНИЛО МЕДИЦЬКИЙ з дружиною ДЖЕНЕТ і дітьми
та родина в Америці, Канаді і Україні.

Замість квітів, просимо жертвувати на Пропам'ятний Фонд бл. п. проф. Зені Сохор-Перрі, при Українському Інституті Гарвардського університету.

• ПРАЦЯ •

Пошукуємо досвідчених мужчин до праці при будові. Околиця м. Стемфорд, Конн. Прошу телефонувати на число:

(203) 454-3332 або (203) 858-1853

Жінка з музичною освітою пошукує працю з проживанням по догляду за дитиною.

Телефонувати на число:

(201) 934-0235

Жінка з Зах. України, 43 роки, пошукує працю на P/T або на п'ятницю, суботу, неділю по догляду за старшими особами. В США легально, є досвід роботи.

Праця Jersey City, або близько

(201) 659-4839 після 5-ої веч.

Скульптор з 20-річним стажем виконує любі літні роботи, спеціяльні проекти на цвинтар; вибиває портрети, образи, малюнки на гранітних плитах. Оригінальність та якість гарантується.

(201) 659-4839 після 5-ої веч.

Талановитий скульптор з України (в країні легально IB-1) пошукує працю та спонсорську підтримку.

(201) 659-4839 після 5-ої веч.

• НА ПРОДАЖ •

На Фльориді дешево продаються 3 будинки: будинок 3/3, дуплекс 2/2, 1/1), а також дім 1/1.

Разом 240.000

Тел.: (954) 946-8098

На продаж трикімнатне та однокімнатне помешкання у Львові. За довідками звертатися

(514) 626-6268

Продаю кондомініюм в Норт Порт, коло православної церкви св. Андрія.
За інформаціями прошу телефонувати:
(813) 577-1149